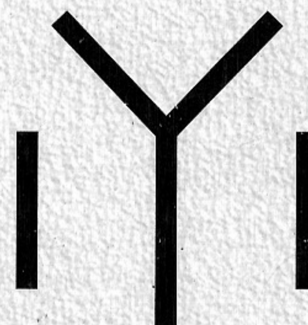
ИСТОРИЯ
НА ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ
ОТ СТАРИЯ СВЯТ

ИСТОРИЯ НА ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ ОТ СТАРИЯ СВЯТ

Доклади и съобщения
от
Първия Общобългарски интердисциплинарен конгрес
31 октомври - 2 ноември 2005 година

София, 2006

Международна академия по българознание, иновации и култура, 2006
акад. Сергей Иванов и акад. Владимир Цонев - съставители, 2006
N - 10: 954-91707-5-6
N - 13: 978-954-91707-5-7

История на древните българи от Стария свят

Българска
Първо издание
Съставители:
акад. Сергей Иванов и акад. Владимир Цонев
Редактор: акад. Владимир Цонев
Формат 70/100/16
Печатни коли 13,5
Предпечатна подготовка "ПАМАР"
Печатница "Виктория - Друг"
Издава: Международна академия
по българознание, иновации и култура

СЪДЪРЖАНИЕ

Уважаеми колеги,

Драги гости,

В навечерието на прекрасните български празници - 1 и 11 ноември - дните на народните будители и на уважение и почит към древните ни предци - първобългарите, древните и средновековни българи, имам честта и удоволствието да поздравя всички вас - участниците в Първия Общобългарски интердисциплинарен конгрес "История на древните българи от Стария свят".

Позволете ми да открия Конгреса. Използвам случая да ви съобщя, че в неговата работа ще вземат участие множество научни работници, специалисти и изследователи от институтите при БАН, СУ "Св. Климент Охридски" и други ВУЗ от страната, както и редица други културни и научни държавни и неправителствени институции и организации.

До ръководството на Конгреса получихме поздравления от редица български граждани, кметове, държавни и неправителствени органи и организации, за което им изказвам гореща благодарност.

Уважаеми колеги и гости,

Дойде моментът, в който българските граждани ще имат възможността да научат подробности за живота, делата и културата на древните си предци и праотци. От тази трибуна първо пред вас обявяваме историческия факт - нашите древни предци се появяват на Балканите - естествената си прародина, още преди 55 хилядолетия. Колкото и консерватизъм да е налице в държавните "корифеи на науката" по отношение на този факт, то той започва да се разпуква под мощното въздействие на всички родолюбиви българи и историческата истина излиза на преден план. Тази истина не може да се скрие от нашето общество и света, защото "не се гаси туй що не гасне". Колкото и странно да звучи за някои хора, Каменната епоха (палеолитът) е времето на изначалния ни родов корен.

Нашите предци са участници в създаването на етногенезиса на милиони жители на планетата и са в основата на бялата раса от Северното полукълбо. Българска кръв е текла и тече във вените на племена и народи от няколко континента.

Балканите, Кавказ, Чувашия, Татарстан, Кабардинобалкария, Казахстан, Ичкерия, Ингушетия, Абхазия, Башкирия, Афганистан, Таджикистан, Узбекистан, Тюркменистан, Североизточен Китай, Пакистан, Монголия, Индия, Иран, Ирак, Палестина, Поволжието, Сибир, Трансилвания, Прикарпатието, Англия и Шотландия, Белгия, Италия, Египет, Америка и редица други територии са населявани от древните ни предци и онези, чиито потомци създават Дунавско-Черноморската (Варненска) цивилизация, строителите на "чудесата на света", притежателите уникални древночовешки астрономически, астрологични, математически и други познания.

Нужно е днес наново да преоткриваме изчезналата отдавна Велика България в нейните граници от Монголия, Китай до Атлантическия океан, Татрите и Карпатите на север, Средиземно, Бяло и Адриатическо море. Има нещо символично, че това преоткриване става в дните, когато целият свят отбелязва 60-годишнината на най-голямата съвременна световна организация - ООН, създадена на 24.X.1945 г. В същата тази година следва още по-ясно да се насочи вниманието на днешните европейци да преоткрият историческите си корени и като народ и нация да легитимират мястото ни в Европа. Ние

българите сме в правото си да бъдем в Европа, чието име не случайно произтича от исторически принадлежащата древна Европа - тук в нашите земи.

Нека напомним на света и човечеството реалния ни принос в историята, културата и цивилизацията им. Не ние, а тюрки, славяни, хуни, римляни, елини и редица други племена и народи като цяло водят началото си от нашия единен общобългарски кимеро-тракийски родов корен. Нужно е този път да прочетем правилно историята си в съответствие с обективната истина, а не въз основа на идеологическия, религиозни, политически и други наложени ни или доброволно погрешно приети от нас парадигми, относно произхода, прародината, генеалогията, културата и цивилизацията на нашия етнос. Сегашните и бъдещи поколения са щастливи, защото се разширява хоризонтът на познанията, зает от следпотопните от 9570 г. пр.н.е. и 5508 г.пр.н.е. наши предци, чиято история е описана в старозаветните текстове на Библията.

Днес, когато е вече възможно да анализираме начина на написване и съдържанието на Библията, при свързването на познатата история главно с Библейския потоп в Черно море от 5600 г. пр.н.е., непременно следва да отговорим логически на въпроса: "След като Потопът е унищожил цялото човечество, то как според историците е станало унищожаването на нещо несъществуващо преди това?".

И по-нататък - доказаното съществуване на редица потопи и други природни бедствия и катаклизми от 12-то, 24-то и по-предишни хилядолетия преди Новата ера, унищожили човечеството неколкократно, не са ли хиперболизирани по размер и нанесени щети и не се ли отрича по този начин съществуването на света и нашите древни предци далеч във времето на дълбока древност.

Признаването на тези факти от всички нас е морален дълг към достолепните ни предци и техния принос в историята и културната човешка съкровищница. На базата на изначалната известна ни засега дата - 53 хил.г. пр.н.е, подреждаме хронологията на събитията и достиженията на древните българи от Стария свят. Нужно е, на основата на съществуващите доказателства, да изтеглим назад във времето епохата на историята за сметка на праисторията на древните ни предци.

Нека спрем дотук и да продължим делово работата си с най-важното от изводите, оценките и анализите на отделните 5 секции по тематиката, обсъждана неколкократно на поредицата научно-практически конференции и заседания на тези секции, проведени в немалко областни центрове, както и в други, с много древно минало, български градове и селища.

Преди това обаче, позволете ми на хилядите българи, участвали в отделните прояви на Академията и другите над 30 съорганизатори в различна степен и различни периоди от последните 10-11 години, на всички вас - членовете, сътрудниците и редовите членове и изследователи от МАБИК, както и на редица групи и неправителствени организации, съорганизатори на настоящия Конгрес, от името на Организационния комитет да изкажа голямата ни благодарност. Специално бих отличил кмета на най-древния град в страната, на Балканите и Европа - Пловдив - д-р Иван Чомаков за далновидното му отношение по проблемите на стародавното наше културно-историческо наследство и историята на града, който ръководи. Само добри думи заслужават и родолюбивите кметове на гр. Радомир, Пернишко и на с. Гела, Смолянско със своята съпричастност към изучаване древното ни минало не само у нас, но и в чужбина.

Изказвам нашата благодарност и към научните работници и специалисти от институтите на БАН, СУ "Св. Климент Охридски", Великотърновския, Габровския, Старозагорския, Пловдивския и други университети, на музейните работници, културни, образователни и други дейци - интелектуалци, творчески кадри за ползотворното сътрудничество и взаимодействие.

Накрая, но не по важност, гореща благодарност и към изтъкнатия български архитект, художник-постановчик, сценограф на най-известните български продукции на Киноцентъра в Бояна като "Аспарух", "Златният век" и други - академик на МАБИК Богоя Сапунджиев за дългогодишната му дейност по изготвянето на редица проекти на Академията и преди всичко за изграждането на Пантеон - ансамбъл от паметници на културата "Величието на България".

На добър час на деловата работа на Конгреса!

акад. Сергей Иванов
Председател на МАБИК и
на Организационния комитет
на Конгреса

ДОКЛАД
на секцията "Праистория на древните българи през Каменната епоха - 200 хил. г.пр.н.е. - 4 хил. г.пр.н.е."

Секцията проведе свои заседания в гр. София, гр. Перник и гр. Съединение. Работата й се ръководеше от научни работници и специалисти от различни науки, членове на центъра по преиндоевропейски българоложки изследвания при МАБИК. В хода на заседанията бяха изнесени 21 доклади и научни съобщения, три от които на чуждестранни специалисти.

Докладите систематизираха обсъжданите проблеми главно в четири групи: праисторическа епоха (периоди на палеолита, неолита и енеолита) и появата на първите хора, в т.ч. първобългарите - имено-българите; произход, име, прародина, генеалогия на древните българи прединдоевропейци и историческото им развитие; взаимовръзката на природата и природните сили и катастрофичните явления с развитието на човечеството и древните българи; Предпотопна, Предбиблейска човешка цивилизация, материална и духовна култура - Варненско-Черноморска цивилизация.

Докладите, съобщенията и обсъжданията по първата група проблеми бяха пряко продължение и задълбочено разширяване в детайли, с използване на доказателствения подход по разширяване на хоризонта на познанията на съвременните българи за всемирния, в т.ч и древнобългарския процес на историческо развитие, на достиженията на научното познание за дълбока древност. На вниманието на участниците бяха представени убедителни доказателства - писмени източници на академии, ВУЗ и други научни институти от различни краища на света, фотографии и друг вид снимков материал, включително снимки от космоса, филмови материали, резултати от ДНК и други изследвания, включително формите на намерените черепи, археологически находки и артефакти - рисунки и знаци в пещери, скални масиви, подводни и подземни находки, каменни гори, обсерватории, мегалитни каменни съоръжения с астрономически ритуален и свещенодейсвен характер, доказателства, получени и изучени по и чрез биологията, радиоестензивен, химически и други начини и способи. Всички те, по безспорен начин, водеха към извода, че на територията на днешното Северно полукълбо и северната част на Южното полукълбо човешкият живот се е зародил още в дълбока древност. Следи от присъствието на съвременния човек на Балканите има от периода 60-70 хил. г.пр.н.е. Тези убедителни доказателства, включително проверени и разкрити и по археологичен начин, и описани в специализирано издание, изготвено от учени-специалисти, работещи в държавните институти при БАН - Археологически институт с музей, Икономическия, Етнографски, Океанология и др. институти, както и издания, рекламни материали, научни разработки на Софийски, Старозагорски, Великотърновски и Шуменски университети и Университета по архитектура, строителство и геодезия в София, дадоха възможност за систематизиране в по-стройна система познанията за нашите древни предци.

Всички тези интердисциплинарни изследвания и материални предпоставки дадоха възможност за по-обстойно изучаване и обобщаване взаимовръзката и развитие на историческите факти и проблеми. Най-съществения извод е, че не може да се достигне до реални резултати от изследването на произхода, прародината и развитието на народите с хилядолетна история, ако се започне от средата на историческия им път. Това с особена сила важи за българите - най-древният просъществувал и досега народ в Евразия. Не случайно първият му родоначалник, род и племе носят славното име Имен (Първи). Дълъг е историческият път на развитие и родово-племенното етнообразуване на древните българи, именци и синди-арии. Двата клона на един и същи родов древнобългарски корен е с основни племена етиопи-почтени, кимерийци и хиперборейци, за които с ДНК изследвания е доказано, че са с най-продължителен и най-стар в света ген. Многобройни ярки и впечатляващи са доказателствата за древността на нашия общобългарски родов корен, както и за прародината му - Балканско-Черноморския, Дунавски и Волжко-Уралски региони. Строгата логичност на точните науки ни даде възможността секцията да направи оригинален прочит на древното ни минало от Каменната епоха. Сред най-старите племена от родовия ни корен са запазилите се и досега сапеи (шопи), кимеро-мизийци, даки и драки-траки, населявали Балканите и днешна България почти непрекъснато в продължение на 55 хилядолетия и наред с това различни краища на цялото териториално пространство на сегашното Северно полукълбо и северната част на Южното полукълбо.

Секцията потвърди всички оценки и изводи на проведените досега две сесии на научно-практическата конференция по проблемите на древните българи и хронологията на историческите събития, свързани с живота, развитието и изграждането на материалната и духовна култура и цивилизация на древните предци. БАН, Институтът по история и СУ "Кл. Охридски" не представиха становища, мнения и съображения по обсъжданите проблеми, за които бяха запознати своевременно писмено. Основният мотив на част от специалистите им бяха, че нямат специализирана институция, която да обсъжда тази проблематика. Констатирахме наново за пореден път консерватизма на професионалните историци - държавни служители. Част от тях дори се оприличават с институцията, която представляват и пренебрегват факта, че проучването на древната ни история може да стане само с обединените усилия на различните науки. Те считат, че само те са стойностните хора, които могат да дават научни познания и правят научни открития. Те са самата история, държавна институция от последна инстанция. Този подход, а не изследователската, задължителната главно за тях по закон и длъжност, работа води до замразяване и принизяване дейността и резултатите на редица изследователи от български произход у нас и в чужбина. Така стигаме до парадокса чужденците да имат по-задълбочени познания за нашата история, отколкото ние самите и нашите деца.

Секцията решително отхвърля този подход и призовава Конгреса да отправи искане пред държавните институции за премахване на едноличните решения на отделните "държавни" историци и бариерите за показване автентичната ни история, бит и култура и особено на древните българи от Стария свят.

Става дума за древните българи именци - кимерийци, мизи, сапеи (шопи), които още 53 хил. г.пр.н.е. населяват земите около р. Итил (Дунав) и създават могъщо родов-племенно обединение за древните синди - етиопи, лелеги и кари, основали първото родово-племенно обединение на конфедеративен принцип Шам 15 хил. пр.н.е. на територията на днешна Палестина, Йордания, Сирия, Ливан, Ирак, както и Идел във Волго-Уралието 12 хил. пр.н.е.

Всички те са представители на Предкатастрофичната древнобългарска цивилизация, в основата на която днес заявяваме, че стоят не само етиопокушитите, но и митичните хиперборейци, създатели на великата Хайборейска технологична цивилизация. Говорим и за онези наши древни предци - създатели след Потопа от 9570 г. пр.н.е. на Дунавско-Балканската, Варненско-Черноморска цивилизация от V-VI хил. пр.н.е. и Маришко-Тракийската цивилизация от VI-I хил. пр.н.е. Тези древни наши предци, носители на висши астрономо-математически познания за Вселена и Космоса, както и за Земята, строители на "чудесата на света" и на мегалитните съоръжения с познания - астрологически, езотерични, архитектурни, инженерно-технологични, недостигнати от съвременното човечество и до днес следва да се включват не само в българските, но и в световните каталози, енциклопедии и др.

Впечатляващи са археологическите доказателства от нашите земи за най-древното им население от български родов корен. Секцията разгледа и обсъди генеалогичното дърво на общобългарския родов корен с включените в него най-важни племена и родово-племенни общности на балагурите - българи, синди и именци, скити и хунори, балти, болхи, болги, кари, лиди и мизи, кимеро-тракийци (пелгари, белгари, българи).

Родовият ни корен започва от зародиша на човешкото общество и от него водят началото си не малко народи по света от всички континенти. Първото ни име Пан и Бан води началото си от изначалното име на планетата земя Пангея (Бангея), придобила в продължение на хилядолетното си развитие название бангури (балгури - големите учители).

От епоса за Гилгамеш, Анонимния хронограф и редица други личи, че родоначалникът на българите е Миези (Зиези) - родоначалник на човешката бяла раса и далечен предшественик на библейския баща на народите Ной. Следват Болг, Бълг - болги, болхи, арии, българи, България и т.н.

Тези доказателства следва да намерят своето отражение в общочовешката история и праистория. За целта е готов е писмен продукт - "История на древните българи", включващ и тяхната праистория с отразени в него по периоди всички процеси на развитие на древнобългарските племена и общности. Още веднъж секцията разгледа сложните взаимовръзки на древните българи и техните групи и племена с народите от Кавказ, Мала Азия и Егейския свят, както и факта, че те са автохтонно пределинско население.

Историята на древнобългарите започва от формиралото се в зората на човешката цивилизация единно културно-историческо пространство. Това единство е положило трайни отпечатъци и е останало да присъства в историческата памет, езика, културата и традициите не само на нашия, но и на съседните му древни народи.

Въпросът за родословното начало на българите има своето значение и за света, но той е от първостепенна важност преди всичко за нас - българите, поради което най-напред трябва да стане обект на внимание от официалната българска наука. Това следва да се осъществи на базата на проучванията за нашата дълбока, Предпотопна, праисторическа древност, като се разшири рамката на познанието за Стария свят. Хоризонтът на познанието за миналото не следва да се ограничава с Библията и сътворението на света, описано в нея, а да се разшири до епохата и годините, за които има сериозни, научно доказани документи и паметници на културно-историческото наследство.

Историята на Стария свят е неделима от българската история, а името на българите като древен народ, намерило място в записаната Хронография (Римския и други хронографи), потвърждава по безспорен начин широката му известност в най-ранната история да човечеството.

Потопът в Черно море (Библейският потоп) и появата на Зиези бележат важен исторически момент.Не само според индийските книги, но и в писанията на вавилонския жрец Бероз (330 г. пр.н.е.) и в други данни се сочи, че Зиези се явява едновременно начало и край на Космическия цикъл от 43 200 години. От това може да се направи изводът, че той е "баща" на всички народи, човекът "дал живота", велик владетел и върховен бог на най-известните народи в древността. Неговото име и народ български се оказват неподвластни на времето. Вечни ...

В зората на човешката история е имало изключително Черноморско събитие - Библейският потоп, осветило и оставило дълбока диря в нея. Имало е хора, които са притежавали висока древна култура и са създали първата в историята човешка цивилизация. Тези хора - българите, със своя неподражаем пример в Древния свят, несправедливо са забравени, заедно с обединеното си общо родово име, въпреки че от тях са произлезли редица народи по света.

Преди 29 години на пленарното заседание на Втория конгрес на Българското историческо дружество известният български историк Велизар Велков (един от основателите на Академията по българознание), като ръководител на секция "България в света от древността до наши дни" за Медно-каменната епоха - V-IV хил. пр.н.е. заявява, че на базата на богат документален материал е установено съществуването на забележителна цивилизация по нашите земи в синхрон с тази в Старото царство на Египет и културата на Двуречието. След повече от 10-годишни българоложки прединдоевропейски изследвания, днес ние вярваме, че тази цивилизация - Дунавско-Черноморската (Варненска) и продължението й - Маришко-Тракийската, са предходни, а по-късно синхронни с тези в Египет и Шумер. И още, че днес ние не разглеждаме кимерийците и траките само с техните културно-икономически връзки, както преди години, а че те са от една етническа общност и че траките, както славяни, тюрки, сармати, саки, скити, хунори и редица други племена и народи също произхождат от древнобългарския единен общ родов корен.

Многобройните факти и доказателства, някои от които изказани за първи път, показват значителната роля на древните българи за развитието на човешката история, култура и цивилизация, а също така и мястото и ролята на днешните ни исконни български земи в отделни периоди от древността през Каменната епоха и особено в периода IX-V хил. пр.н.е.

В земите на днешните българи в продължение на хилядолетия са живеели едни от най-древните народи, принадлежащи към носителите на цивилизацията - мизи и траки. Историческата наука и всички ние сме в дълг към изучаването на кимеро-мизийския (именския) родов корен на българите. В това направление не бива да се допуска подценяване изучаването на племената на сапеите (шопи), живели в нашите земи преди 55 хилядолетия.

Изобщо археологията и археологическите проучвания следва да се насочат към изследването на българския некропол - Северна България, където се крият историческите доказателства и наследство на древните кимеро-

мизийци и сапеи (шопи). Само тогава, на базата на извършените проучвания, българските историци ще престанат да споменават нашия родов корен и конкретния му принос в световната история, култура и цивилизация след изброяването на всички съставни негови племена, добавяйки "и българите" по правилния начин - българите и техните потомци ...

Става дума за обрат в писаната ни история на база на достоверните исторически истини за нашия древен родов корен и приноса му в световната културна съкровищница и историята на човечеството.

Секцията предлага на Конгреса да се отправи искане пред държавните органи за създаване финансови и други необходими предпоставки за научноизследователската работа по проблемите на прединдоевропейската история на древните българи и основния кимеро-мизийски клон на древните българи, включително и чрез целенасочено, планомерно разгръщане на археологически проучвания на територията на Северна България за присъствието им по тези земи. Наред с това да се предложи на Министерството на образованието и науката в учебниците по история за училищата и ВУЗ да има специален раздел "История на древните българи от Стария свят". ВУЗ да разкрият специалност българознание, а по-късно в някои от тях и факултет по българистика.

Чрез комисията по проекто-решенията да се разгледа Идейния проект за построяване на Пантеон - ансамбъл от паметници на културата "Величието на България".

Да се предложи на ЮНЕСКО и ООН, под тяхно ръководство отваряне гробницата на Бастет в Странджа-Сакар и други известни, но непроучени досега обекти от древността, съхраняващи безценни сведения за общочовешката история, като се постави главен акцент върху изучаването на най-древния човешки светоглед, според който корените на генезиса на човешкия разум са свързани с Космоса. Така са считали предшествениците на древните гърци - автохтонното балканско население - древните българи.

Във всички изказвания, доклади и съобщения имаше стремеж към обобщение и комплексно решаване на проблемите, възникнаха и въпроси, които се нуждаят от по-нататъшно изучаване, което да се осъществи от Центъра по прединдоевропейски българоложки изследвания при МАБИК самостоятелно и в сътрудничество с други ВУЗ и институти в страната, и академии на науките от страните с граждани от български произход. По тези проблеми и възникналите въпроси, на които в секцията не бяха намерени отговори, през м. май 2006 г. ще се проведе нова дискусия, с резултатите от която своевременно ще бъде запозната българската общественост.

акад. Йордан Иванов
Международна академия по
българознание, иновации и култура

БАЛКАНИТЕ ЛЮЛКА НА СВЕТОВНАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ

Едно тайно изследване на 10 антрополози в България през 80-те години на XX в. остана непубликувано. Защото те бяха установили, че към момента на 1980 г. на Балканите живеят 65-66% представители на югоизточния европейски подрасов тип - даки - драки, 12% средноевропейски подрасов тип - славяни, 6-8% средно азиатски подрасов тип и други. Те по безспорен начин бяха установили, че човешките същества са равни пред богове и закони, че има основен ГЕНЕТИЧЕН ЗАКОН, че са реални съществуващи понятие ДОМИНАНТЕН и РЕЦЕСИВЕН ГЕН, СЪХРАНЯВАЩ ПРИНАДЛЕЖНОСТТА КЪМ ПЛЕМЕНАТА ВЪВ ВЕКОВЕТЕ, ЧЕ ЧОВЕКЪТ Е ПРОДУКТ ОТ ВЗАИМОДЕЙСТВИЯ МЕЖДУ ГЕНИ, ВЪЗПИТАНИЕ, РОДОВА ПРИНАДЛЕЖНОСТ и среда, от дух, материя и душа.

Имало е време, в което екваторът е минавал през района на днешен Перник и земите ни са били люлка на първата и най-древна цивилизация, и тук била древната прародина на легендарния Билгамеш (Гилгамеш) и откъдето прадедите му са тръгнали на изток, към страната на изгряващото слънце - Лугал Демир Енки. След гигантски потоп - един от многото, в онова праисторическо време, представителите на тази първа цивилизация на Балканите оставили земите на своята първородина и поели пътя към Изток. За там тръгнали оцелелите.

Дако-мизийците и балто-илирите са най-старото население на Балканите. Чак впоследствие в тези земи идват другите народи.

В онези древни геоложки времена най-старата река Ит-ил (Дунав) по мои изчисления е протичала с 37 км по на север от сегашното й положение, покрай местоположението на днешната столица на Румъния - Букурещ. Много сериозно и категорично смея да заявя, че царството - държавата Итил, принадлежала във времената преди Ноевия потоп на предците прабългари, се намирало на едноименната река, чието начало е обърнато на изток. И за да се измине протежението й, е необходимо време от порядъка на една трета от годината.

Историята ни започва отпреди четири потопа и половина, което ще рече отпреди 53000 г. пр.Хр. Представителите на първите етноси са били истинските носители на най-старата материална и духовна култура по тези земи. Гърците, римляните и византийците нямат почти никаква представа, а дори и понятие за най-древната история на онова далечно време. И това е така, защото в съчиненията, писани от техните хронисти, фактите и събитията многократно са били видоизменяни и интерпретирани чрез дописване и изкривяване. Всичко това е ставало съвсем не без умисъл. И това, което е останало скрито за гърците е, че на територията на днешна Бояна, и на териториите на сегашните местности Златните мостове, Копитото, Боянския водопад и Княжево, в района на днешната Голяма София, в най-дълбока древност са живели дако-мизийците, сепи - шепи, които са прародителите на днешните шопи.

Доста по-късно идват мигриращите семити яхвисти, с техните отчески

имена. Такива са били сардите, наричани още и серди. Това обаче става много, много по-късно, преди, по време и след Мойсеевите преселения на евреите от Египет.

От направените изследвания от българския етнограф проф. Петър Петров става ясно, че присъствието на дако-мизийците в района на Сердика датира най-малко от 6900 г. пр.н.е. И тъй като в научната ни книжнина се говори за династични семейства в древността, желая непременно да припомня и подчертая, че най-старото местно население у нас е от дако-мизийски генотип. Владенията на дако-мизийците се простирали в четирите посоки на света - на запад стигали много зад пределите на Сингидунум (днешен Белград), град Шкодра в земите на днешна Албания, на югозапад - Адриатика. Етническата територия на дако-мизийците заемала 4/5 от Балканите в района днешните земи между Елбасан, устието на Дунав, Белград и Одрин.

Дако-мизийците, сапейци, сепи (шопите) в онова далечно време са произвеждали жито от тревата, която конете най-много предпочитат да пасат - нископланинския КОИЛ. Те са познавали и дивия овес. Селекцията от този КОИЛ и ДИВИЯ ОВЕС търговците на древността предлагали, разнасяйки и засаждайки я както тук, така и по поречието на великата река Нил. Засаждали я във воднистите места, по наносите на реките. От консумацията на хляба, произведен от това зърно, продължителността на човешкия живот се увеличавала многократно.

Тогава, в онова време, представители на местните родословия и етноси започнали да селекционират житото, както и конския овес, който също продължавал човешкия живот ... По същото време били направени и първите експерименти в областта на генното инженерство.

Представителите на тези етноси първи опитомили овцата. Фактите посочвам не случайно, защото в онази дълбока древност сапите започнали да опознават и ползването на вълна. Започнали да развъждат стада за добив на месо и мляко.

Хилядолетия преди възхода на Византийската и Римската империя, на Балканите представителите на местните етноси - дако-мизийците, сапите, сепейците (шопи) са били първи хора в света, които развили своя цивилизация. Правели огледала, точила и брусове за точене от камъни и други войнски принадлежности. Материалите добивали в пясъчниците край с. Лик (намиращо се в непосредствена близост до днешния град Мездра) и от други райони на Средна и Западна България. Тези корави хора произхождали от най-устойчивите и най-старите етноси. Днес именно те и техните потомци са онези, към които историците и историята имат огромна вина. Защото техни представители продължават и днес да живеят сред нас. Но никой, никога и по никакъв начин, или по никакъв повод не е споменавал нищо за тях. А те са изнесли много от историческите събития на Европа и Балканите на гърба си. Те са тези, които преди хилядолетия са залюлели люлката на първата древна цивилизация на Балканите.

Предците ни са имали царства в районите на Северозападна Индия, в земите на днешен Афганистан и Пакистан, а също и по поречието на реките Инд, Нармада, Ганг и по източното крайбрежие на Гаркана, което е днешното Каспийско море. Други племена са живели по поречията на реките Амударя, Сърдаря, като властвали и по територии до Индия.

Съществуват сведения за древен трактат, оставен от времето на цивилизации Ел Обейд и на шумерите, в които старозаветни, библейски сюжети и притчи за сътворението били написани със сътворени непознати писмени знаци "тайнопис" на още по-древния космически език на прабългарите. Бустрофедон можел да бъде разкодиран чрез ... ГЛАГОЛИЦАТА?! Защото нека не забравяме, че девет знака-символа от ГЛАГОЛИЦАТА имат доказано припокритие с букви от брахминската писменост, т.е. те са абсолютно идентични. Днес учените са регистрирали тези девет еднакви символа в знаците на глаголицата и на Брахминската писменост.

Брахми	*Глаголица*	
		а
		к
		ф
		ж
		и
		$е^{н}$
		я
		ц
		р

Сравнителна таблица на знаци от брахминската писменост и глаголицата.

В района на Памир предците ни също създали държава. Създали и държавата Имен, имали царства в Африка, в Заир и в Етиопия, където са властвали царе и поколения от клановете на рода Дуло. Потомци от коляното Дуло властвали и на територията на днешен Йемен в царството Сабба. Такава славна потомка на най-стария династичен род в света - рода Дуло е и Савската царица.

Представителите на предците ни след едно от поредните древни разселения при пореден катаклизъм и потоп са се преместили от земите на Месопотамия. Тогава те достигнали районите около езерото Байкал. Други се заселили на територии в днешна Монголия и Бурятия. Предците ни имали царства по поречието не реките Об, Иртиш и Енисей, в района на Ордос, във

Ферганската долина, както и в старите земи на Согдиана и Бактрия, където преди две хилядолетия е съществувала Кушанската империя.

При дако-мизийците, сапите и сепейците, полукълбата на човешкия мозък са работили по-добре, отколкото при представителите на всички останали етноси. Жреците - царе на дако-мизийците били пазители на уникални, древни, космогонични знания. Те били основатели на първите херметични учения, на познанието за времето. С уменията и с възможностите на своя човешки мозък, жреците-царе на дако-мизийците медитирали и пророкували. Медитирайки, излизали извън пределите на Вселената. Владеели, умеели и управлявали невероятни параметри. Само с полета на мисълта и взора си те организирали и променяли гравитацията и Космоса. Отново със силата на мисълта си те строяли, рушали, съзидавали, сътворявали, лекували, предсказвали и управлявали. А в знанията, уменията и във възможностите си пак те, жреците на дако-мизийците, се позовавали на организацията и контрола, в съзерцателната и скоромисловната си дейност. Така, пак тогава, те стояли на много по-висок пиедестал - много по-високо от небето и звездите и от всичко, което днес се вижда с просто човешко око.

Ако трябва да изяснявам връзката на прабългарите с дако-мизийците, то тук е мястото да добавя, че съюзът на дако-мизийците и гетите е авансирал развитието на духовните бойни качества на мъжкото съсловие. Така представителите на тези етноси в древността са манифестирали своята идентичност.

Конните стрелци гетите са били описани от Тукидид и като най-стойностните воини мъже в областта на военното изкуство. Те имали и най-добрата лека кавалерия на античността, с "ненадминатата опитност в ръкопашните схватки и боевете".

Жреците на дако-мизийците били онези древни посветени мъже, които организирали живота на племената, законите и забраните. Те определяли табутата, догмите, нормите, както и високо моралните ценности на античността. Всред тези племена живеели и аскети. Определени посветени от тях били ясновидци. Имало и такива, които за да получат "прозрение", дишали "огнедишащи треви". По този начин те изпадали в екстаз и по-лесно получавали информация. Тези своеобразни ритуали посветените извършвали в специално отредени древни култови места - реликвени светилища. Подобни са откритите в Перперикон и Старосел. Последните са само една много малка част от множеството древни, принадлежали на дако-мизийците на Балканите. Защото множеството от тях все още не са открити от археолози и изследователи. Някои от тези светилища дори са били умишлено прикрити или приписвани на други етноси, като например на драките (траки) ... Немалко сред древните били и аскети или първите вегетарианци, които се хранели само с мед и мляко, с плодове, сирене и жито, като отказването от месо било осмислено с цел търсене на начини за пълното единение с Бога. В древните дако-мизийски жречески общества тайните на религиозното жреческо учение и посвещенията били предавани в тесен кръг от посветени, също така на подготвени за посвещение мъже. Това се осъществявало в тесни, чисто мъжки общества. От тези първи херметични общества всъщност водят началото си мистериите, впоследствие огласени като ОРФИЧЕСКИ. Характерно за тези мистерии е липсата на полово общуване между мъжете и жените.

Дако-мизийците първи на Балканите започнали да произвеждат керамика

и порцелан. Тези им дейности се свързват с откриването на глината и каолина. Дако-мизийците, сапите (шопите) са били тези първи и истински своеобразни, далечни откриватели на пръстта каолин, която издържа на високитемпературни. Така те постепенно започнали древното ваятелство на грънци и статуи. Започнали да изливат от гипс форми, да оформят първите древни произведения на керамиката. Започнали да използват, да обработват и мрамора.

Днешните шопи, тези потомци на дако-мизийците и сапите, от хилядолетия са били и продължават да бъдат най-устойчивото племе. Шопите са исконното българско население от Западна България, от района най-вече на Софийско (Витоша), Пернишко, Граовско, Радомирско, Габровско и част от Елинпелинско, където и сега продължава да се говори на особено специфичен западен диалект.

Всичките древни армии, включително и центурионите от армията на Великата римска империя, са купували тук, на Балканите, от представителите на местните етноси дако-мизийци, сапи (шопи) брусовете. Брусовете древните използвали за точенето на своите копия, стрели и мечове.

Дунавската равнина, която продължава да бъде осеяна с хиляди могили, днес представлява един древен, непроучен некропол на времето. Там са се правили глинени съдове и порцелан от каолина, който липсва в много държави. Оттук занаятите тръгнали и били пренесени по всички краища на света. Оттук тръгнали и уменията на цивилизованите представители на жреческото съсловие на дако-мизийците, както и уменията и топилните за обработка на руда и на метали.

В същото време съпругите на царете - жреци били първите, които ползвали привилегията да се оглеждат в първите произведени древни огледала. Дако-мизийците и сепите познавали т.нар. пясъчни, ситнозърнести и ситнотлакозърнести камъни. Тези камъни били вадени и от подземните галерии, като задължително условие за тях било да не са били излагани на слънце, защото слънцето оказва влияние върху техния строеж и разпад. По този начин местните станали и майстори - монополисти на първите великолепни древни огледала, както и на точилата, брусовете за точене от тези камъни, добивани в района на споменатото вече с. Лик край Мездра.

В ежедневието си царете на дако-мизийците царували гордо и достойно. Демонстрирали дарби и невероятни знания, способности. Те им се предавали по рождение. От тях по-късно другите народи заимствали. Така се появили впоследствие всичките познати и описвани в историческите анали т. нар. "древни велики цивилизации". А жреците на дако-мизийците били първите древни учители. Техните знания обаче нееднократно били интерпретирани и приписвани на други народи. Така тези древни предци в онова далечно минало били и първите пълновластни господари на своите съдби. По този начин те осигурявали живот и бъдеще за своите родове. За родовите им корени духовният живот не е бил самоцел. Те - древните, били изключителни хора. С много благородна кръв, с отворени сетива и чакри към Божественото измерение. С това отново - те, жреците на дако-мизийците, постигнали невероятните си възможности за духовни контакти, за медитации и визии. Така жреците узнавали тайните на сътворението. Те извършвали и ритуални своеобразни древни церемонии по "покръстване и посвещения" на всички представители

от придошлите народи и етноси в земите на Балканите, дошли след тях. Това те постигали като рисували чрез специални татуировки символи върху телата и главите си, както и специални знаци - татуировки, по които те, древните, се различавали. Така местните се "маркирали", за разлика от новодошлите. Това били личните им първи и най-стари "опознавателни знаци". С подобни знаци жреците предци жигосвали за цял живот и новопристигналите. По този начин дако-мизийците извършвали ритуалните древни "покръствания" на придошлите. В зависимост от това, кои откъде и кога са дошли, за да се разпознават.

Именно това е било първото истинско предназначение на първите древни татуировки.

Жреците на дако-мизийците държали монопола в местното управление. Владеели огромните територии на изток, на запад, на север и на юг. В продължение на хилядолетия те татуирали племената, преселили се в земите на Балканите от Мала Азия. Жреците на дако-мизийците татуирали включително и траките.

В днешните наши земи идвали, за да изучат местната мъдрост и знания. Идвали и заради целебните минерални води, и заради стотиците хиляди билки. А местните етноси са били истинските владетели на прорицалищата и светилищата в Странджа, Сакар, Родопите, Рила, Стара планина и Витоша. Смея да твърдя това, защото в част от митовете, както е известно връзката земя-небе е била представена като космическо дърво, космическа лиана и т.н. Отново тук, в земите на Балканите, са се родили легендите за царя-жрец Орфей, за легендарната Колхида, за хероя (героя) Язон и Златното руно. Приказката била сътворена от една истина. В нея се разказва за митичната страна, в която се пазело руно от чисто злато, даряващо здраве, безсмъртие и вечна младост.

Пристигане на аргонавтите в Колхида. Горе в дясно са Язон и Медея.

Древна местна традиция на дако-мизийците и сепейците е отразена и в поминъка им да добиват злато от стотиците златоносни реки по балканските земи. Не случайно българският учен проф. Рангел Гюров назовава Родопите, Стара планина, Рила и Витоша "най-големия Клондайк на Балканите", защото ако в Източните Родопи са се добивали в древността най-много злато и скъпоценни метали, то в сравнение с тях Клондайкът на Новия свят и Америка би могъл да се оприличи само и единствено на "сиромашка флотационна работилница". Според българския учен именно в Родопите било извлечено повече злато, отколкото в целия свят. И точно затова тук съм длъжен да кажа, че значителна част от т. нар. древни езически светилища по нашите планини на Балканите съвсем не са само места за хилядолетни култови практики, а за добив и проучване на метали. Част от тези съоръжения всъщност са били изработени в древността от човешки ръце - канали, басейни и преливници - примитивни флотационни, за извличане на металите. И хилядите трапецовидни ниши, в по-голямата си част открити по скалните масиви на Родопите, всъщност са онази древна знакова система, с която представителите на първите етноси на Балканите са обозначавали местонахожденията на златните и други древни рудници и находища. Защото много повече от 1000 тона злато е било добито от масивите и скалните пластове на най-високите планини на Балканите, отново в онази необятна древност, от времето на която са останали най-безценните ювелирни образци и шедьоври, измайсторени от златни листове с най-висока проба съдържание на този метал. Доказателство за това е и най-старото злато на света отпреди 6000 години, открито у нас в региона на Варна.

Предците добивали злато и от наносите на реките, по поречията и техните притоци. Методиката им била невероятна. За целта ползвали одрани кожи на най-ваклите си и тънкорунни овни. Местният етнос - сепите от Средна и Западна България или т. нар. "шопи", били тези, които опитомяват овцата. Именно тогава те започват да опознават и ползването на вълната, и добиването на месо и мляко от нея, като стават монополисти в този поминък преди хилядолетия назад във времето. Отделно, за да добиват злато, сепейците, а също и дако-мизийците полагали в коритата на високопланинските ни златоносни реки руната на най-тънкорунните животни. Вълната попивала златоносния пясък. И така, когато сапейските пастири изваждали мокрите руна за да ги подсушат на слънце, последните заблестявали, обагрени в цвета на най-старото, чисто и самородно злато в света. Обръщали руната и буквално "изтупвали" полепналите по тях златни прашинки. И досега дори днешните потомци на онези прастари народи - шопите, по стародавна традиция продължават да носят кожусите си с вълната навън. И когато завалява дъжд, започва силна буря или става много студено - пак те, шопите, имат навика си да "обръщат" кожусите си от овчи кожи обратно, с вълната навътре, за да топли.

Същите тези мъже събирали обработвали така придобитото злато. Тук, по тези земи още от най-дълбока древност се произвеждали великолепни съдове, накити, украшения и други шедьоври. С това се занимавали древните ювелири.

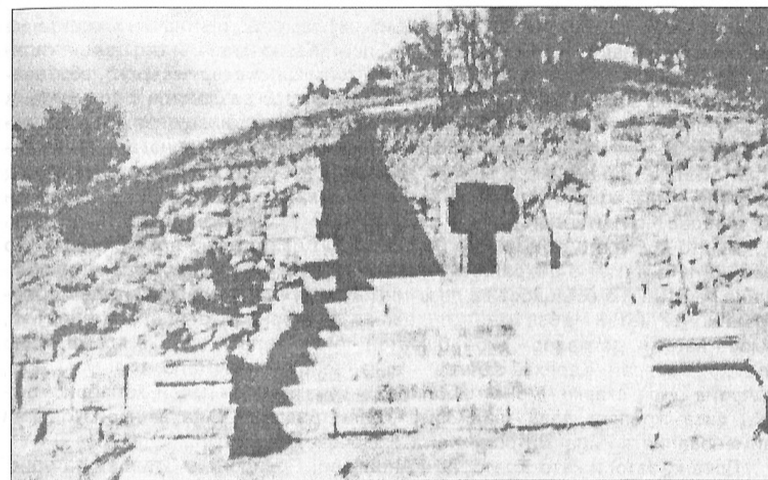
Българите по света са тези, които не поливат своите корени в България. Българите са поливали и продължават да поливат други, на други държави и континенти, което води до изменяне на кръвната група и Rh. По същата тази

причина следва да спрат и войните, защото в тези войни са се били и продължават да се бият представители на сродни етноси, на братя или братовчеди по кръв, не до девето, не до петнадесето, а с роднинска връзка до двадесет и второ и нагоре колена в хилядолетия, нещо, което в един прекрасен ден науката ще докаже.

Днес на височина над 6000 м в Хималаите е открит и най-древният град на света, където се съхраняват данни за нашата истинска и най-стара история, а също и в манастира на Наакалите в Тибет. Там се пази и генеалогията на рода Дуло, който е най-старият династичен род в света. И освен, че предците ни почитали върховния бог ТАНГ-РА, те интерпретирали името му и в клинописните паметници на Двуречието, което е описано в аналите на древните държави БалхАРА, КараБУЛГУР, Велика България, Дунавска България, Волжка България и Аспарухова България. А българите в онези древни времена владеели най-невероятните древни технологии. Те притежавали знания и за магнитните пулсации. Знаели и за ядрените взривове. Предците ни били най-изкусните древни майстори ваятели, които дори умеели да поляризират камъните, с които строяли. Знаели всичко за магнитното излъчване. По този начин дори и в най-елементарните градежи нашите предци - същите тези древни строители, с познанията си за тънкостите и тайните на минералите, успявали при всеки градеж и строеж да ориентират камъните с топлата част от вътрешната страна. По този повод, дори когато се коментира строителството на официалната първа българска столица Плиска, която е своеобразно копие на Кхумаринското градище в Кавказ, добре е да се знае, че Плиска е градена от големи каменни блокове. Древните строители са градили и изписвали невероятни рунически знаци върху камъните. Подобно на Плиска и по крепостта Кхимар, намираща се в непосредствена близост до българската крепост Балша в Албания, също се откриват тези знаци. Последната крепост е останала от времето на Самуилова България.

Припомням тези факти, защото освен върхът ТенгРИ - ТангРа в Тян Шан, в Тибет продължава да бъде съвършено девствен и още един древен връх, чието наименование днес е ШангриЛА, от ТенгРИ-ЛА. Той също е свързан с култа към бог Тангра. В хилядолетната човешка история този тибетски връх е бил покоряван само веднъж.

Днес по света страната ни България продължава да бъде известна найвече с уникалните си тракийски, а всъщност те са най-вече дако-мизийски, сапски, сепски, сапейски златни съкровища. Това са гробници и некрополи като Казанлъшката гробница - обект на ЮНЕСКО, разкритата през 2000 г. гробница край Старосел, с храма на Дионисий в Перперикон, открит в началото на XXI в. А хиляди продължават да бъдат неоткритите, неразкопаните и неразконсервираните обекти. Цялата Дунавска равнина в Северна България и днес продължава да бъде осеяна с малки могили, които са били именно леярните на древните дунавски народи. Затова великолепните форми на вазите и ритоните от онова отдалечено историческо време, с удълженото тяло от едната страна, навежда доста изследователи на мисълта, че прототипите на истинските ритони и фиали са били от времето на предците БОЛГАРИИ И АРИИ, а не както гърците ги описват и приписват като свои.

Храмът - гробница в Старосел.

В Старозаветно време през Балканите са преминали пътищата на етруски, скити, семити - яхвисти, евреи, даки, сапейци, сапи, мизийци, балти, илири. Представители на всичките тези народи и етноси впоследствие са се заселвали в земите на Северна Италия, Сицилия, Сардиния, Баския. Оттук, през Балканите, е бил и пътят на Нибелунгите, оттук са преминали и берберите, чиито потомци днес продължават да живеят в планините на Мароко със своята култура и със своя бит, обичаи, нрави, традиции. Това са високи, бели хора със сини очи. Именно тук, на Балканите, дракийският жрец и певец Орфей е създал своята религиозна доктрина, известна като Тракийски Орфизъм.

Древните ни предци са били истинските аргонавти - преселници, които по примера на своите първи събратя от дружината на Язон се разпилели по света. Защото, както и сега, стотици хиляди млади, достойни и стойностни българи са принудени да напускат държавата ни, още тогава, в древността не друго, а изследователската страст, семе и жилка на местните етноси били тръпката, провокирала ги в дух на откривателство и поглед към нови земи и светове, което е генетично заложено в жилите на потомците. Постепенно преселничеството в един момент за древните просветени дако-мизийци и тракийци се превърнало в поминък. Те - преселниците, допитвайки се до жреците си и оракулите, избирали и по един свой водач, когото наричали “ойкист”. И така този древен “херос” - герой бил почитан повече от древногръцките богове. На “ойкиста” всички от мисията на постаргонавтите абсолютно са се подчинявали. Така, тогава, разделяйки се ритуално с родината (отново дако-мизийците, траките), запалвали ритуалния огън по своите бащини огнища и го понасяли тържествено в своите мисии по света.

Дори и този своеобразен домашен “Олимпийски огън”, който древните гърци приписали на себе си, всъщност не е бил гръцки, а дако-мизийски и тракийски, защото това бил огънят на “очагите” или домашните огнища на

древните бащи и деди на дако-мизийците. И така по този начин мисиите на древните "Аргонавти" и "Постаргонавти" постепенно ставали стотици и хиляди. Това били мисии на най-яките и силни тогавашни спортни мъже, обитавали земите ни. С този огън те се прощавали, като се разделяли с родината, в тържествен спортен ритуал, със съответните жертвоприношения. Отново те - древните, принасяли и символична жертва, понасяйки топлината на бащините си огнища, понасяйки огъня от домовете по света. С това символично действие те извършвали поставянето на основите в новосъздадените землища, градове, земи и колонии.

Името Мусала е от времето на даките. От времето на даките "драки" до днес устната памет е съхранила само 32 автентични думи, които се приписват на траките, но всъщност са дако-мизийски думи и те са: забютидес - благородници, ктистай - въздържатели, арг - извор, бридза -зърно, аса - подбел, кемос - вариво, делканос - риба, брюнтон - бира, зелас - вино, зетрайа - кана за вино, басарай - дреха, залмос - кожа, зейра - наметало, скалме - нож, ромфейа - меч, скарке - монети, болинтос - бик, тореле - песен, колабрисмос - танц, диза - крепост, дава -град, брия - голям град и др. С такъв произход са и наименованията Рила, Витоша, Хема, Родопеа, Искър и др.

Древни автори като Ератостен, Аполодор, Посидоний, Страбон са описвали дако-мизийците само като мизийци. Някои съвременни изследователи проследяват и описват преселенията на мизите от Балканския полуостров в Мала Азия. А Херодот дори е оставил сведения за преселения на мизите (мизийци) и тевкрите обратно - от Азия в Европа, до земите на Йонийско море и до реката Пеней в Тесалия. Ще уточня, че всъщност са били не само мизийци, а дако-мизийци, с прочутите им жречески общности, касти и с невероятното им устройство на управление, с търговски умения и занаяти. В общностите на дако-мизийците битували традицията, посветените мъже да не се женят. Същата традиция била осъзната и възприета впоследствие и от представителите на всички религиозни съсловия. Оттам тя, останала и до днес, и се практикува и от съвременните монаси. В древни жречески общности и общества на дако-мизийците е имало мъже, които се обричали на девственост. Тези мъже не се женели. Сред тях били най-справедливите древни съдници, както и най-просветените посветени. Те били и най-добрите воини и организатори. Дако-мизийците първи прокарват идеите за безсмъртието. Затова обаче никъде в древните анали не се споменава. Дори и в старите хроники, където въобще не присъстват никакви данни за дако-мизийците, сапите и сапейците. Затова и поколенията не са могли да разберат истината - откъде са дошли знанията и на останалите народи.

Българска кръв е текла и ще продължава да тече в телата на представители на етноси и народи от петте континента - като се започне от Придунавието, Кавказ, Чувашия, Татария, Кабардинобалкария, Ичкерия, Ингушетия, Абхазия, Башкирия, Казахстан, Афганистан, Пакистан, Азербайджан, Етиопия, Йемен, Персия, Иран, Ирак, Турция, Индия, Тибет, Северен Китай, Монголия, Бурятия, Сибир, Поволжието, Панония, Трансилвания, Прикарпатието, Англия с Шотландия, Норвегия, Италия и Америка. Всъщност българите по света са тези, които не поливат корена си, а поливат други.

Питам се, как изчезналата отдавна Велика България с граници от Монголия, Китай до Атлантическия океан, на север Татрите и Карпатите, на юг - Средиземно, Бяло и Адриатическо море - трябва днес да се доказва, за да бъде "преоткрита" за целия свят?!

Ние, българите, имаме правото, но не да искаме "да влезем" отново в Европа, а да искаме легитимиране на мястото в Европа, което по право ни принадлежи. Защото най-жалкото за нас, българите е, че европейците не оценяват значението на техните исторически корени. Откъде са тръгнали, за да се населят в Европа, където ние вече отдавна сме били, тъй като континентът е бил наш! Нека сегашните европейци да се опитат да докажат откъде са дошли. И ако всеки е озлобен в човешкото у човека, не е ли вече време светът да узнае не за друго, а именно за българския принос в историята на другите народи, както и в световната история. Ние просто не знаем как да четем собствената си история. И вината е не на народа, а на всичките ни учени, защото по един или друг начин не са ни научили да знаем и четем собствената си история.

арх. Слави Дончев
Международна академия по
българознание, иновации и култура

КЪДЕ Е НАЧАЛОТО?

Правилно е изучаване историята на даден народ да започва от възможно най-ранен, според достъпните източници, период от неговото минало. Тогава изследователят, подготвен за интердисциплинно, т.е. комплексно изследване на цялостната материална и духовна култура на същия народ, включително паметниците на изкуството и архитектурата му, които обикновено пазят най-обективна информация в тази насока, може да се надява на добър резултат ...

Откъде обаче, бих могъл да започна подобно изследване на предисторията и историята на Българската държава и на произхода на нейните основатели, прародината на които едни автори търсят в Централна Азия, а други - в Памир?

Отправна точка в случая биха могли да бъдат, по наше мнение, няколкото извода от единственото изследване от гледище на астрономията на т.нар. "прабългарски календар"[1], обект досега повече на сравнително езиково дирене:

1. "Първобългарското летоброене не е китайско. То не е и старо тюркско",[2]

2. "Първобългарското летоброене предхожда всички досега известни летоброения от древността",[3]

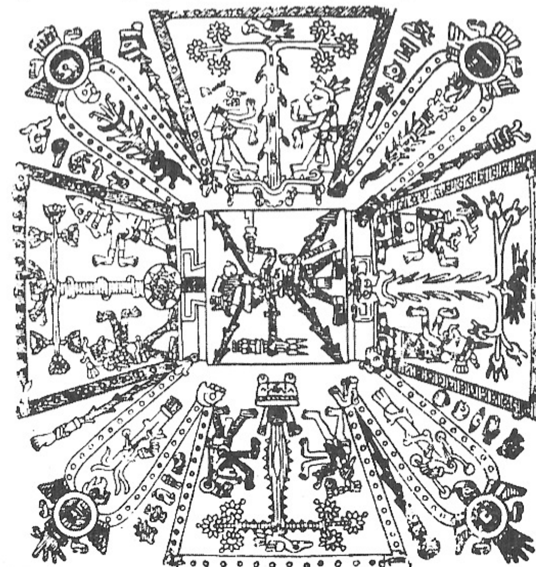
3. Юлианската 4768 г. пр.н.е. може да се приеме "за едно от ранните начала на първобългарското летоброене".[4]

Изводи, които останаха без научна оценка и без споменаване даже в литературата по въпроса (!?), а те засягаха въобще астрономическите знания в Стария свят. Свързани са още както с появилите се през 3 хил. пр.н.е. в Китай, Индия, Халдея и Египет летоброения, "еднаквите елементи, на които подсказват един техен общ произход"[5] и със становището на Ал. фон Хумболд, че "маи и китайци са използвали в древност едно и също летоброене"[6]. Всичко гореказано ни води до т.нар. Берингия и е свързано със Зоната на Сибирско-Американската палеоарктическа култура, и с емиграцията на населявалите я дотогава монголоиди както на изток в Америка, започнало към 30 хил. г. пр.н.е.[7], така и в Сибир и Централна Азия, към бреговете на Жълтата река. Емиграцията към Америка продължила до 10 хил. г. пр.н.е., когато повишените води на Пасифика прекъснали сухопътната връзка Чукотка - Аляска. И в двете посоки берингците пренесли една и съща материална и духовна култура. Съществено е, че на изток тя се развивала впоследствие без влияние от местна цивилизация, тъй като Америка не била обитавана дотогава от човека. Поради това, тамошните прояви на берингското наследство съхранили в най-чист вид неговите характерни особености. Нещо, което ни улеснява при сравнителното изучаване на неговите синхронни по време централноазиатски и по-късни европейски паралели. Един от многото примери. В индиански тотемни стълбове се среща образ на орел, сграбчил голо женско тяло. Опростена, тази сцена ни е известна и от сибирски бронзови амулети. Но в един от медальоните по кана №2 на съкровището от Над с. Миклош - 7 в., орел в хералдическа поза държи също в крака голо тяло на жена, която обаче е бременна! Берингското наследство обяснява в случая връзката Азия

- Америка, но за връзката Централна Азия - Европа следва да чуем бурятската легенда за орела, символ на слънцето, който видял в тайгата спяща жена. Духнал в ухото й, тя забременяла (непорочно, девствено зачатие) и родила първия шаман.[8] Ето защо, жената от кана №2 е бременна! Случаят е заимстван за едно сасанидско блюдо, но там сцената е приспособена за богиня Анахит и нейното възнесение.

В Централна Азия берингците монголоиди срещнали палеосибирци европеиди и към 3-2 хил. пр.н.е., в погребения на последните вече се откриват останки на индивиди европеиди, но на места с белези на монголоидност[9], резултат на осъществени дотогава етнокултурни контакти между тях. Такъв антропологически тип с монголоидни белези, е бил откриван и на Кавказ, в Източна и Централна Европа, включително в старобългарски некрополи, заедно с изкуствено деформирани черепи, приписвани на азиатските хуни.[10]

Между другото, берингците донесли в Централна Азия представа за строежа на света, дуалистичен светоглед, мита за носещата на гръб земята костенурка, шнурово[11] и идеографично писмо (срв. индианските символики и

Ацтекски модел на света с център бог Ометеотъл или "г-н Дуалност".

централноазиатските тамги!), символ дълголетие и споменатото летоброене - прототип на Монголския народен календар и на пренесения до Европа "прабългарски календар". Докато монголския народен календар знаем от изображения по дърворгавюри и щампи, достигнали до нас с напластявания от будистки образи, санскритско и тибетско писмо, китайски йероглифи и шамански реликти, то от "прабългарския календар" имаме само датировките по 12 годишния му цикъл в "Именника на българските князе" и в надписи на старо-

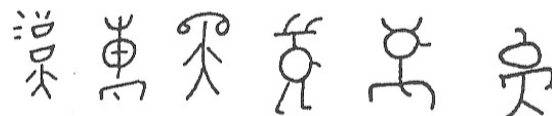
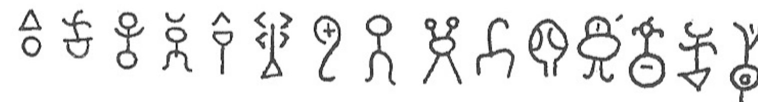
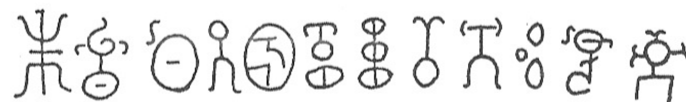
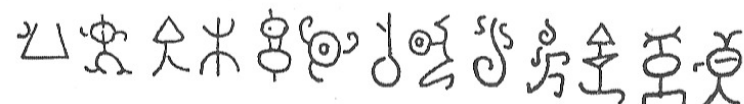
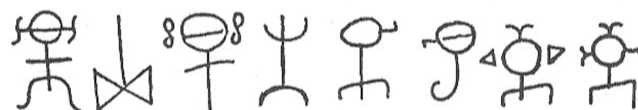
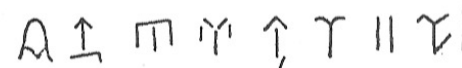
българските владетели, но без изображение. В Европа такова са запазили две алтайски дърворезби, съхранявани в Музея по антропология в гр. Чебоксари, Чувашия: 12 годишен цикъл със зодиака на монголския народен календар, но с промяна в знака маймуна и с оригинала на тамгата дълголетие, спомен за космическата костенурка от монголския народен календар.

През I хил. пр.н.е. китайците знаели в Централна Азия два дома: Дунху, потомци на берингските монголоиди, вече протомонголи и Хунну, европеиди. Основа на сближаване помежду им, даже и в езиковата област, били мобилният бит и култура и на едните, и на другите като животновъди - коневъди, занимаващи се и с плужно земеделие. Тя се развивала под влияние и на берингското наследство, на южносибирски народи, на ираноезични племена от запад, и от китайските им съседи от юг, от които коневъдите заели йероглифното им писмо[12] - обстоятелство, потвърдено по-късно от арабски автор вече пряко за българите: "*Булгари и тибетци употребяват писмената на китайците и мани, а хазарите - еврейското писмо ...*"[13] В този процес обаче се намесило и влияние от Субконтинента. Мисионери будисти донесли на Хунну "нова вяра"[14] и огромна, над 320 см златна статуя, смятана за будистка[15], санскрит, който участвал в процеса на формиране на някои централноазиатски езици, очевидно с писмото му, както и образи на животни символи от митологията на будизма и индуизма: лъв, слон, еднорог, Гаруда - царят на птиците и изтребител на змии. Също двойката лъвове - охранители на основите на Учението, каквито пазят и днес входовете в будистките храмове и манастири в Югоизточна Азия. Такава двойка пазела Източната порта в Плиска и входа на крепостта в аула Чаталар. Ще допуснем, че мисионерите са запознали Хунну и с модел на будистки храм от типа вписани правоъгълници (неправилно смятани за светилища на Тангра!) и с обичая, да се кремират телата на починалите.

Времето е средата на IV в. пр.н.е.

В условията на дуалистичен светоглед у Хунну по-късно двойката лъвове се превърнали в лъв и лъвица с малко лъвче. Освен това, постепенно животните символи от Субконтинента се смесили с тези от 12 годишния цикъл на монголския народен календар в един "екзотичен вариант", без астрономическо значение, но богат извор на творчество за художници, скулптори и архитекти, достигнал и до Европа, като основа на "зверинния стил" и в старобългарското изкуство, на което са познати и образи от 12 годишния цикъл на прабългарския календар.[16]

Влиянието от Субконтинента заема част от предисторията и историята на Хунския племенен съюз както в Централна Азия, така и в Европа. Тъй като негови прояви в културата и изкуството и в двата региона, включително и в старобългарските, водят начало именно от този ранен период, но не са обяснени, нито даже отбелязани в съвременни български съчинения, то тук ще потърсим в тази насока подкрепа за него от известен изследвач на историята и културата на Азия: "... *хуните възприемали културните представи на Изтока и Запада и ги съчетавали в оригинални форми*". "*Повече от това, хуните възприемали даже концепциите на далечна Индия. Златният идол, който китайците пленили от тях, се смята от много учени за будистки образ ... Разбира се, няма основание да се мисли, че сред хуните е имало будисти, но е важно, че те знаели за будизма и се интересували от него*".[17]

Епиграфски преписи на знаци от "хунски некропол" - Монголия.

Днес ние също не знаем в каква степен Учението е проникнало сред Хунну. Смятаме, че те са възприели повече някои външни форми на култа. В тази насока свидетелстват не малко "каменни баби" в Монголия, които повтарят иконографски подробности от изображения на Буда: седят по будистки, с ръка държаща чаша пред корема, с традиционния кок ушниша над главата и със спуснати клепачи, като че ли са в медитация?![18]

През 209 г. пр.н.е. Мо де от Хунну завзел властта, провъзгласил се за шан-юй, обединил поддържалите го 24 рода в Хунски племенен съюз и в последвалата експанзия последователно във всички посоки, включително и към Великата стена, в края на III в. пр.н.е. - началото на II в. пр.н.е., завладял и цяла Средна Азия до Каспийско море.[19] Както ще проличи, участие в тази посока взели и булгари и борджигини (борджаните в Европа), тъй като още през посочения II в. пр.н.е. знаем същите както в "земята на булгарите" в Предкавказието и в Албания, Грузия и Армения в Закавказието[20], така и в Средна

Азия, Кобадиана, Афганистан, Гандхара, където пребивавали и в кушанско време - I в. пр.н.е. - III в., по това време обетована земя за будизма, но и сред индуисти и джайнисти, в спомен на които те оставили двете си имена, запазили се до днес[21], а отнесли със себе си в Европа имената на реки: Аму- и Сърдаря - срв. Вар-даря = Вардар, Янтра, Тунджа, Кабул, Яна; област Кобадиана - срв. с. Кубадин, Бургаско, гр. Кубадън в Румъния; щат Бихар - срв. гр. Бихар в Унгария и област Бихаря в Румъния; планина Сумеру - срв. с. Сумер, Монтанско; Буда - хребет над с. Бистрица, Софийско, градовете Магура - срв. обл. Магура, Врачанско, гр. Шуман - срв. гр. Шумен, но мъжкото фамилно име Шуманов; кралство Бутан - срв. с. Бутан, Врачанско.

В тази насока търсим произхода и на имената Панчарево и Кумарица, Софийско, едновременно с тях и имената: мъжките Буда, Ганеша (бог), Кардам, Кубер, Кушан, Пала, Пор, Рама (бог) и Чола; женските Будинка, Гана, Ганешка (вж. по-долу), Куша (срв. м. Кушан), Рада, Радка, Сита. Тези булгари ще наричаме тук кушанобулгари. Те носят до Европа и два варианта на местната гандхарска лютня: оригиналния дрънков и приспособения от тях лъков прототип на българската гъдулка (вж. С. Дончев, Произход и най-ранна поява ..., цит. съч., с. 156, ф. 53 и с. 157, ф. 54). Дали по време на пребиваването си в споменатите области кушанобулгарите не са научили тъжната история на бог Рама и нещастната му съпруга Сита от известната Рамаяна? Дали имената на селата Ситово в Силистренско, Ямболско и Пловдивско не са свидетелство в тази насока? Край пловдивското с. Ситово в скала е издълбан известният на редица чуждестранни изследвачи Ситовски надпис, неспоменат обаче сред старобългарските идеографични надписи, смятани неправилно за "рунически" и поради това неразчетени до днес. В землището на с. Горни Лозен, Софийско, е била открита мраморна, недатирана статуетка на бог Ганеша (кол. на скулптора Ив. Варчев).[22]

През 165 г. според Именника, а през 370 г. според европейските хронисти, Северните хуни се появили като Западни в обширни територии на Източна и Централна Европа, носейки всички прояви на собствената си специфична и с придобитата в резултат на външни влияния култура, включително четири вида писмо! Това е период, когато в Европа по време на Великото преселение се появили нови държави и нови народи, с култура, в която непрекъснато откриваме нови и нови източни компоненти. Един пример. След ранните контакти между хуни и готи в Северното Причерноморие, именно хуните помогнали на епископа на западните готи Вулфила, да приспособи гръцката азбука за превода му на Библията на готски, с китайски йероглиф, санскритска буква и с три тамги![23]

Времето е първата половина на IV в.!

Освен това, "екзотичният вариант" на прабългарския календар, както и двата символа дълголетие, берингският и тамгата-плетеница, ни помагат, да откриваме източното влияние в прояви на културата и изкуството на Германия, Дания, Швеция, Норвегия и даже на Англия, включително в областта и на хералдиката и фалеристиката. Как да обясним времето и пътя, по които това влияние е достигнало толкова далеко на север?

След овладяването на значителни части от Източна Европа, предният отряд на хуните достигнал Централна Европа и се установил в Панония. Тук Атила-Авитохол се сдружил с живеещи северно от лимеса Рейн - Дунав баварци, англосакси, датчани, норвежци, шведи, отряди на които следвали конницата му срещу общите им врагове в Рим и Цариград.

Това е първата половина на V в. Време, когато булгари са известни през първите му десетилетия в Карпатския басейн![24]

След смъртта на Атила в 453 г., бившите съюзници се оттеглили по родните си места. От тях англосаксите преминали Ламанша и основали в Британия кралство Англия, което завърналите се в Скандинавия викинги и нормани завладели по-късно в 1066 г.[25] Всички те носели към север, включително и в Англия името на Атила - Атли, споменавано в техните саги, боен вик "ура" (hura, huray), хунския обичай да се пие от чаши черепи[25a], като за наздравица добавяли думата skull, означаваща череп, "екзотичния вариант" на прабългарския календар, двойките лъвове-охранители на будисткото учение и ... бронзова статуетка на кашмирски Буда[26]; също ранни струнни, лъкови инструменти, изобретени за първи път от коневъдите от части на конското тяло век - два до Великото преселение[27], още двата символа дълголетие - берингския (срв. чипровската "канатица" и тамгата-плетеница, известните саги, съдържали данни за действителни исторически събития и личности от епохата). По тях през XII в. била записана Песен за нибелунгите, втората част на която е свързана с Атила и със сватбата му с бургундската принцеса Кримхилда, вдовицата на героя Зигфрид.

Времето е вече втората половина на V в., а пътят се очертава от посочените по-долу хидро- и урбоними: санскритското име вар (I) на р. Волга[28] известна и като Булгар), името Вар, с което хуните наричали на своя език р. Днепър[29], гр. Хуновар (съвр. Хунедоара в Румъния), реките Варна в България, Сърбия, Австрия, градовете Варнов, Варнемюнде (Германия), Варде (Дания), Варбер, Варгарда (Швеция), езерото Хускварна (Швеция). Името Буда се е запазило в Унгария, гр. Буда/ -Пеща, свързвано с фамилията на Атила[30], в Норвегия, гр. Будё, в Швеция, гр. Буда/ -форс.

Ето защо в украсата на килима в замъка Вартбург, Германия, се преплитат традиционен мотив от казахстански килими и образи от "екзотичния вариант" на прабългарския календар, а в тази на килими от музея в гр. Берген, Норвегия, сцената "Раждането във Витлеем" е заобиколена от "екзотичния вариант" на прабългарския календар и от берингския символ дълголетие. На тази тема е и селска рисунка от Швеция.

"Екзотичният вариант" на прабългарския календар виждаме още по тавана на дом в гр. Осло, Норвегия[33], а пак там, в гр. Телемарк - двойка лъвовеохранители край вратата на дървен дом[34], в известната поза на старозагорския леопардов лъв, при това върху колони, точно според описанието на двойката лъвове в Чаталарския надпис на кан Омуртаг! Ето защо и гриф и струнник на норвежките музикални, лъкови инструменти "хардингфеле" са инкрустирани или с двойния кръст от централноазиатския модел на света, или с тамгата дълголетие, заедно с орнамент, известен още само от кана №2 на съкровището от Над с. Миклош[36]; Това са по-късни прояви на описваното източно влияние, но с корени и начало в същата епоха. Казаното се отнася и до разпространяването в средновековна Европа на оригинала и вариантите на тамгата дълголетие от Урал до Англия и от Скандинавия до полуостровите й в Средиземно море, в трудове на: художници (Леонардо да Винчи, Дюрер, Тинторето, Холбайн младши и др.), архитекти, XII в., резбари по кост и дърво,

X в., лютиери, XIV-XV в., тъкачи, оръжейници, хералдици, фалеристи, католически скриптории, в миниатюри и заглавни листове на евангелия и псалтири от началото на VIII в., началото на IX в. насам. Оригиналът на тамгата е звено в огърлицата на висок ватикански орден.

1. Коронован с лилия барс-тотем - покровител. Съкровището от Над С. Миклош (Наги Сент Миклош). 2. "Леопардови" лъв и лъвица с лъвче. Старозагорски барелефи. 3. Барс и заек между лилии и палмети. Преславска Кръгла черква. 4. Барсът от т.нар. "Калоянов пръстен". 5. Леопард и други животни от индийски джайнистки ръкопис. 6. Три "леопардови" лъва от коронован герб на "Българския цар". 7. Три "леопардови" лъва от средновековен датски герб; 8. Три "леопардови" лъва от английски герб.

Още за будистката двойка лъвове, променили се по-късно в Централна Азия в лъв и лъвица с лъвче. Споменахме, че най-рано в Европа подобна двойка е известна от старозагорските релефи. Смятало се е, че те са били част от хералдична композиция около неизвестен център. Такъв обаче, не е

имало. Такива двойки са пазели входовете в будистки храмове и манастири. Преди падането на Велико Търново в края на XIV в., арабски пътешественик е видял у стражите в Царевец кръгъл щит с три лъва. От аналите на събора в Констанца в 1414 г. и от гербовника на Грюнеберг[37] знаем гербове на "Царя на България" с три лъва върху нормански щит, коронован с лилии по четирите посоки на света. Лъвовете са в хоризонтално положение, с протегнати предни лапи и глава насреща, с вирната успоредно на гърба опашка. Те са "леопардови", или "леопардирани", т.е. без характерната голяма лъвска грива, каквито са старозагорските лъв и лъвица. За забелязване е, че разстоянието между горния и средния лъв е значително, докато между последния и долния такова няма. Повече от очевидно е, че в герба виждаме лъв и лъвица с нейното малко лъвче, подредени по правилата на хералдиката в движение "надясно", т.е. наляво. Такъв герб е бил известен и по-рано, през XII в.[38] Време, когато Дания владее почти цялото балтийско крайбрежие и Англия. Време когато датският крал Канут IV Велики се титулува "Крал на цяла Англия и Дания, на Норвегия и на част от Швеция"[39]. Кралят резидирал обикновено в Англия и вероятно оттогава там се е запазил подобен герб с три лъва върху червен нормански щит. Същият е част от герба на Обединеното кралство и Северна Ирландия, щитодържатели на който са лъвът и еднорогът от "екзотичния вариант" на прабългарския календар. Една незабелязана подробност свързва всички споменати подобни гербове и сочи техния произход: изплезените езици от устата на лъвовете, включително на старозагорските и на техния джайнстки прототип. Тя не е обяснена, но ние я забелязваме още в мъжкото лице от ацтекския календарен камък и в главата на костенурката от монголския народен календар.

Със своя двоен кръст и лилии - модел на света, Хунну са украсявали не само юртата, шапката, шлема и дрехите, но и домашни пособия. Очевидно са го смятали за знак, с чиято помощ се постига хармония със заобикалящия ги свят, на земята и в небето над нея. Раменната наметка на китайските императори от манджурската династия представлявала също кръст от лилии по посоките на света - типична индуистка мандала, в центъра с отвор, през който тя се надявала през главата върху раменете[40]. Тогава императорът се оказвал в долния край на вертикалната ос към Тангра - не персонифицираният "Световен ред", чийто наместник сред народа е сам той. Този кръст и свързаната с него представа за строежа на света е известен и от мотиви, бродирани по ризи на българки и чувашки до началото на XX в. В същата форма обаче са били и първите европейски ордени, ранни от които се изработвали от сърма, а впоследствие се пришивали към мундира или мантията[41]. В процеса на тяхното развитие търсим влияние и по друга линия - от "загадъчните предмети", археологически находки от Новгород, XIII в., отливани от сребърни сплави във формата на двоен кръст, с перламутрови, или от цветно стъкло инкрустации, покрити с червен емайл, другаде с разперил криле орел в центъра, някъде с украса лилия, но винаги с удължена кукичка за окачване (върху дреха, както се предполага), същински европейски ордени![42] Приемат се за вотивни по значение, но двуглавият византийски орел в екземпляр вече от XV в., както описанието им по-горе, кукичката и размерете им колкото съвременни ордени - 40 мм в кръг, говорят повече в полза на предположението ни, че те са техни прототипове. Форма за отливането на подоб-

ни предмети е била открита и в Плиска. Дали т.нар. "хранени хора" на старобългарските владетели не са били отличавани с подобни знаци? За съжаление археолозите досега не са открили такива в старобългарските погребения.

Най-висок датски орден още от средновековието до днес е "Орден на Слона"[43]. Повечето съвременни европейски ордени са също във формата на двоен кръст, често в аверса с изображение на лъв, или на разперил криле орел, както в релефа на Мадарския конник, в графита на Преславския конник, в множество сребърни пръстени на средновековните българи. Такъв знаем сред индианските символи, от наскални изображение в Сибир, от бронзови и дървени амулети от Алтай, какъвто е и във вартбургския килим. В случая е особено важно, че според хералдиците, европейският орел в хералдична поза не е зает от римските легионерски знаци, нито е копиран от натура.

***

Опит на автора за възстановка на първоначалния вид на Мадарския конник.

След смъртта на кан Атила, синовете му се разселили в Илирия, Поморавието, по двата бряга на Дунава, от които повече са известни отседналите в градовете пристанища по южния й бряг[45], очаквайки появата на кан Испериховите хуногундури два века по-късно. Четвърти достигнали до делтата й и до Северното Причерноморие, където най-малкият му син Ирник основал "голяма държава"[46] в земи, известни и от историята на хуно-кутригурите и утигурите. По-късно кан Курт, "княз на хуногундурите", известен с прозвището Кубрат[47] основал Приазовския Съюз "Старата Велика Булгария", обединявайки местните хунски племена със завърналите се такива от Панония, с нови пришълци от изток, с 13-те "хунски народи" от Предкавказието, сред които бургари и булгари и с "преселниците" Олхонтор-блкар от Армения. Не достигнало време на иначе силния Съюз да се утвърди в обширните му граници с разноплеменното му население. Три години след смъртта на кан Курт, Хазария го разгромила. Тогава братята "съуправители" на наследника му кан Батбаян потърсили нови земи: кан Котраг в Поволжието, където след VIII в. била създадена Волжка Булгария, кан Алцег потърсил булгарите в Италия, а кановете Исперих и Кубер преминали южно от Дунава, където основали Дунавска и Керамисийска, или Вардарска България. Имената на "Старата Велика Булгария" и на Волжка Булгария, както и на Дунавска и на Вардарска България, вече свидетелствали за отминаващата епоха на хунско надмощие в историята и културното развитие на ранносредновековна Европа. Едновременно за постепенното издигане на булгари - борджани сред останалите хунски племена в Европа и за тяхното дейно участие в последвалите исторически събития на Балканския полуостров: създаването на държавата, обединила по времето на кан Крум постепенно Дунавска и Вардарска България със земите и сродното население на бившата Атилова "империя", т.нар. Отвъддунавска България и във формирането на старобългарската култура, в която ясно проличават следите от берингското наследство, началото сродило преди много хиляди години населението и културата на Евразия и Америка.

Библиография:

1. Б. Рогев, Астрономически основи на първобългарското летоброене, С., 1974.

2. Там, с.28 (в случая не са взети под внимание календарите на маи и ацтеки в Америка!).

3. Там.

4. Там, с.9.

5. Там, с.11.

6. Э. Б. Тейлор, Доисторический быть человечества и начала цивилизации. М., 1868, с.466.

7. William W. Fitzhunghand Aron Crowell. Crossroad of Continents, Smithsonian Institution, 1988, с.108. Карти от ф.121, The Bering Land Bridge and Sites of Siberian-American Paleoarctic Culture, също

Tabitha M. Powelege and Mark Rose, DNA studies, now indicate the first Americans came from Asia ma singl migration. Archeology Magasine, Pitsfield, MA, November - December 1996, картата с.60.

8. Н. Л. Жуковская, Шаманизм и ранные формы религии, М., 1972, с.71, 72.

9. В. В. Волков, Улангомский могильник и некоторые вопросы этнической истории Монголии, сб. Роль кочевых народов в цивилизации Центральной Азии, Улан-Батор, 1974, с.69-72.

10. В. Ф. Каховский, Происхождение чувашского народа, Чебоксары, 1965, с.с.282-284,

11. Э. Б. Тейлор, цит. съч., с.203, с.456.

12. История монгольской народной республики, М., 1967, с.79.

13. А. Я. Гаркави, Оказания мусульманских писателей о словянах и русских, Санкт Петербург, 1870, с.241.

14. Бичурин Н. Я. Собрание сведений о народах обытавших в Средней Азии в древние времена, т.I, Хунну, М. 1950, с.56 - 57.

15. Л. Н. Гумилев. Хунну, М. 1960, с.100,

16. Н. Мавродинов. Старобългарското изкуство, С. 1959, ф. с.с.211 -219.

17. Л. Н. Гумилев. цит.съч., с.100. За будисткия произход на капищата в старобългарските столици, вж. В. Brentjes, On the Protobulgarian Temples of Pliska, Preslav and Madara, East and West, New Series, vol.21, №3-4, 1971, Rom.

18. А. Сагалаев. Мифология и верований алтайцев. Новосибирск, 1984. с.72 и заб.195. В. Ф. Каховский, цит. съч. с.157, ф.19.

19. В. Ф. Каховский, цит. съч. с.141.

20. Там, с.с. 224, 226.

21. П. Коледаров. Някои проблеми на историческата наука в Афганистан. ИП, 1972. 2. Според същия афганистанците не само помнят името булгари, но у тях и днес битува поговорката, че булгарката ражда най-красивите деца. В Афганистан срещаме и урбоними с името на борджигините - борджани: Чахарбурджак, Шашбурджа, Бурджазис-хан.

22. С. Дончев. Индия, Кушан и булгарите. сб. Индия в българската наука. 1997, с.128-133 и цит. литература.

23. С. Дончев. Употребата в средновековни европейски ръкописи на означения - цифри, подобни или сходни с негръцки кирилски букви. сб. 110 г. от блажената кончина на Св. Методи. С. т.I. 1980. с.1.86, ф.5.

24. Д. Шимони. Панонските българи и формирането на унгарската народност. сб. Българо - Унгарски културни взаимоотношения. С. 1980. с.78, заб.24.

25. А. С. Кан. История скандинавских стран. М. 1980., с.18.

25а. Л. Н. Гумилев, цит. съч., с.с. 85. Вж. и С. Дончев, Съкровището от Над с. Миклош и чашите-черепи на хуни и булгари, II МКБ, т.16, 1988, с.167, ф.1-а, б и с.168, ф.2 - а, б.

26. H. Rydh, A Noton the Find of a Buddha Skulpture in Sweden (S. Donchev, Cultural Relation Beteen India and Bulgaria, in Studies in Indo-Asian Art. and Culture, New Delhi, vol.6. 1980.c. 51-70 (Appendix 2).

27. С. Дончев. Произход и най-ранна поява на струнните лъкови инструменти в Европа. Музикални хоризонти. 1984, 3, с.136, ф.28, с.137. ф.29.

28. Г. Дерфер. О языке хуннов, Зарубежная тюркология. т.I. М. 1986, с.88.

29. Там, с.87.

30. Enciclopedia Italiana. Roma. 1949, c. Buc-Card.

31. С. Дончев, Търновската художествена школа и нейното влияние извън границите на средновековна България. С. 1997, с.190, ф.1, 2, 3, с.191, ф.10.

32. К. Кацаров. Светът от близо. С. 1946. с.465 - символ "пеперуда" и характерни индиански орнаменти, срв. чипровската "канатица".

33. R. Hanglid. Old Art. and Monumental Buildings in Norway, Oslo. c.134.

34. Пак там. с.120.

35. В. Бешевлиев. Първобългарите - бит и култура. С. 1981. с.131.

36. С. Дончев. Произходът и най-ранната поява на ..., цит. съч., ф.ф.28, 29, 33, 44, 45, 48, 49, 54.

37. Иван Кр. Стойчев. За лъва в нашия герб и за названието на монетната ни единица. сп. Родина. С. 1940. II. с.150 , ф.7.

38. Denmark, Kopenhagen, 1961. The National Arms, c.15.

39. А. С. Кан. цит. съч., след с.20 - Герб на Дания и Орден на слона.

40. Б. Сычов и М. Сычов. Китайский костюм. М., 1975, ф.XI - 16,17.

41. V. Merička. Orden und Auszeichnungon, Prage, 1966. ф.13. Sizilianische Orden des hl. Georg. ф.в - шита със сърма.

42. М. В. Седова, Об одной группе металлических изделий из Новгорода. Новое в археологии. МУ. 1972. с.230, ф.1.

43. Denmark. цит съч., след с. 20.

44. G. Oswald. Lexikon der Heraldik. Leipzig. 1984. статия Adler. c.25-28.

45. В. Н. Златарски. История на българската държава през средните векове. С. 1918. с.40.

46. Там, с.41.

47. Л. Ю. Тугушева. Орхоно-тюркский и древнеуйгурский языки, их сходство и различие. Тюркологический сборник. 1974. М. 1978. с.115 - срв. qubra// quvra - Кубрат и Кувbooт от византийските хроники.

Димитър Чиликов
Международна академия по българознание, иновации и култура

ПРОТИВОБОРСТВОТО НА БОГОВЕТЕ И СЪВРЕМЕННАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ

Богини и богове

От шесто до четвърто хил. пр.н.е. на Балканите се разположила група племена от земеделци. На тях принадлежат високи образци от рисувана керамика, откривани в изобилие по тези места от археолозите. Ето защо учените нарекли периода от историята в тези земи "култура на рисуваната керамика" и тя станала синоним на културата на първите земеделци. Счита се, че те притежавали всички домашни животни, освен коня. Добивали мляко, месо и кожи, а бикът се използвал и за основна сила, тъй като бил впряган за работа с рало. Тези развити култури на Балканския полуостров са първата крачка към неолитизацията на Европа и са предпоставка, според проф. Хенриета Тодорова, за последвалата "енеолитна революция". Селищата на ранните земеделци били значителни (от 10 до 25 хил. души) и може да се каже, че били истински протоградове. Балканите имали и своя писменост, значително изпреварила шумерската, но за разлика от нея, служила единствено за култови цели. С развитието на писмеността, според Леви-Строс, се полагат основите на истинското експлоататорско общество и доказателство за това е възникналата на нейна основа египетска цивилизация. Високото развитие на занаятите обаче е характерно за Балканите на границата "неолит - енеолит", когато хората освен каменните си сечива, опознали и медта като метал. Този регион е най-древната металургична провинция на света. По някои от керамичните съдове на епохата, предназначени вероятно за призоваване на дъжд и плодородие, се забелязват импулсите за възникване на протописменост и самата писменост. Многобройни са изображенията на спирали, една част от които са стилизирани змии. Тъй като те обитавали близо до вода, в представите на древните змията била пазител на водите. А именно водата е най-потребна за земеделието. Много често изобразявали също стилизиран бик (водачът на стада и основна работна сила) чрез неговата глава или просто чрез рогата му. Понякога се появявали рога, свързани със знака за рало, а понякога между тях поставяли слънчевия диск. Изобразяването на бика започнало от седмото хил. пр.н.е. и се запазило до самото християнство. В религиозните си представи първите земеделци възприели образа на Великата богиня Майка, създателка на всичко живо. Археолозите откриват многобройните й фигурки от глина в стилизиран вид, а по култови керамични съдове стилизирали нейните гръдни зърна. Това са съдовете с т.нар. антропоморфни изображения. Обществото на първите земеделци имало матриархален облик. Космосът за тези хора бил подреден в три нива. В центъра до видимия хоризонт, отбелязан със знака за рало или само с хоризонтална линия, се намирала Великата богиня - Майка, небесният свят бил отреден за Бика Слънце, а подземният се управлявал от Змията. Всичко живо се пораждало вследствие на свещените бракове на Великата богиня - Майка ту с Бика - Слънце, ту със Змията - Вода. Дори в късните гръцки митове Зевс приема облика на змия, за

да осигури брака си с Хера. За да се осигури съпруга за Бика или Змията (Змеят), в онези тъмни векове родовете избирали просто едно по-хубавичко момиче, а най-вече това било задължение на свещенослужителката жрица. Тази всъщност трагична роя се считала за извънредно почтена.

Богинята майка, с. Караново, Сливенско.

Фактът, че главните божества на първите земеделци станали отрицателни образи в гръцката митология и след нея, продължава живо да занимава учените. По този въпрос д-р Берзин (Русия) припомня, че в седмото хил. пр.н.е. на изток от Прикарпатието живеели степни народи, които били отчасти земеделци и отчасти скотовъдци. Те вече били опитомили коня. Появили се многобройни стада. По естествен път са се появили и воините на коне. Докато селищата на земеделците не били дори укрепени, то на скотовъдците били укрепени и по правило разположени на стратегически височини. Каменните изделия и керамиката на скотовъдците били много по-груби от тези на земеделците. Затова пък сред находките от тях се открива голямо количество оръжие. В керамиката им преобладават мотивите на зигзага - мълния и Богът на бурята е техен върховен бог. Този бог се изобразявал като кон или като конник, а изображенията на Змията или Бика съвсем отсъствали. Преливането на скотовъдните групи народи сред тези на земеделците в българските земи положило основите на една общност, която може да се счита протоиндоевропейска. Станало така, че индоевропейският разцвет, чийто носител е индоевропейският праезик, се осъществил на Балканите. От този географски регион станало разселването на многобройни индоевропейски групи в Европа и дълбоко на Изток. В този смисъл загадъчните прабългари (коренни жители на Балканите) осъществили по-късно голямото арийско завръщане към родните земи. Подобна е тезата на проф. Ганчо Ценов, която възбудила духовете на учените още на времето. В нейна подкрепа можем да посочим, че писмените знаци на прабългарите, цитирани от Петър Добрев, са в по-голямата си част праисторически знаци от златните векове на Балканския полуостров още в епохата на ранните земеделци, усвоени очевидно и от определено диференцираните към скотовъдството общности. В религиозните представи на хората женските божества започнали да се заменят с мъжки. Предимство взел един бог, чийто синоним е МЪЛНИЯТА. Следвали жреците - посреднници

и чак на трето място - останалите богове на плодородието, сред които мястото на женското божество било твърде скромно. В Египет, например, Божественият съд заседавал 80 години, за да възстанови бащиното наследство на Хор, син на Изида и Озирис и по този начин да отхвърли матриархата в обществените представи. Божественото решение било записано от мъдреца Тот, първият Хермес и то предоставило Слънчевото (небесното) наследство на конното божество Хор, победил вероломният Сет, брат на Озирис, а в задгробния (подземен) свят се установил неговият баща Озирис. Покрай тази трудна победа и военният конфликт придобил отчетливо място в представите на обществото от онази далечна епоха.

Патриархалният порядък укрепвал все повече, но отминаващата култура на матриархата се задържала най-дълго на остров Крит и в българските земи. Тези земи опазили отпечатъка на Великата богиня, Бика и Змията до покъсни времена, примерно до Егейския потоп от 1500 г. пр.н.е. Разказите за Атлантида напомнят за рухването на крупен религиозен център в Средиземноморието, опазващ вероятно до това време стария върховен култ.

В оформящия се нов божествен пантеон богините от матриархата започнали да заемат подчинено положение спрямо мъжките божества. Поради религиозния консерватизъм на Балканите, дори в гръцките религиозни представи се налагали компромиси. Така например Хера, преди свързването си със Зевс, била самотна господарка или с други думи - Върховна богиня. Тя се разправяла със своите противници посредством овладяната магия. Все още тя е твърде непосредствено свързана със змиите. По същия начин богът на Слънцето Хелиос е тясно свързан все още с биковете. Неговото стадо от бикове се разполагало на остров Сицилия.

Хелиос - бог на Слънцето, управлява своята колесница (рисунка върху ваза).

Богове и хора

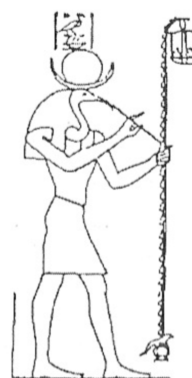
Дъщерята на Хелиос - Кирка е могъща вълшебница. Велика магьосница е и внучката му Медея. Любопитно е да знаем, че тракийският маг Орфей,

закърмен с магията на словото и музиката от своята майка Калиопа, предпочел сътрудничеството с младата Медея при открадването на Златното руно от аргонавтите. В самата поема "Аргонавтика" отчетливо прозвучава мотивът на този магьоснически дует. Там Орфей е в силата си, защото не му се налага да изгаря в разрива на два религиозни светогледа. Личната драма на мага приближава, когато той трябва да скъса окончателно с материнския култ, възкресен от женствения бог Дионис, и трябва да наложи определено мъжко божество в Родопите. Той загубва окончателно възлюбената си Евридика, една бледа проекция на Медея младата. Същата Медея е внучката на Бика Слънце и само по нейните сили е било укротяването на Критския бик, който трябвало да бъде отведен от Херакъл. Изобразяването на рогата, атрибути на Бика, е най-разпространеният сюжет не само в изкуството остров Крит (III-II хил. пр.н.е.), но и по родопските канари. Ариадна, подобно на Медея внучка на Хелиос, единствено знае тайните на култа към Бика Слънце и само тя може да помогне за унищожаването на човеко-бика Минотавър от героя Тезей. Разбира се, пряко никъде не е показано, че Медея и Ариадна са били жрици на Бика Слънце. И двете магьосници впоследствие били изоставени от своите герои - женихи главно поради враждебните за тях тайни знания, свързани със стария култ към Бика Слънце. Въпреки всичко, влиянието на този стар култ се задържало и в класическата елинистична епоха, за което косвено говори нуждата на Гръмовержеца (Зевс) да се въплътява в образите на старите богове, включително змиите. Впрочем, брачният съюз на Зевс с Хера се състоял и в облика на Бик с Крава. И така, Бурeносният бог трябвало да измине дълъг път на борба със Змея, Бика и Великата богиня. Където противоборството не помагало, помогнала адаптацията, но едно е ясно - това противопоставяне отключило пътя за прогрес на съвременната цивилизация. Идеологически тя започва с укрепения посредством новите култове патриархат. Тъкмо обаче противопоставянето било стихнало и старите вярвания изглеждали отминали, изведнъж те се оживили по един нов начин, напомня д-р Берзин. Това направил появилият се тракийски култ към Дионис - бог, който не бил вписан първоначално в класическата дузина олимпийски богове. Култът се оказал толкова витален, че този бог се превърнал във вселенски, обхващайки целия познаваем свят. Като син на Зевс и Семела, той избродил цялата тракийска и след това цялата индийска земя, а това съвсем не е случайно. С особено голямо въодушевление приели този култ жените, които в някои случаи напущали жилищата си, за да се включат в Дионисиевите (Бакхическите) шествия и сборища. Дионисий, който имал женствен облик, също упражнявал магическо въздействие, особено срещу тези, които не го почитали. Това били предимно династи - мъже. Обезумелите менади (придружителките на Дионис) пък понякога разкъсвали новородените си и ги изяждали. Така постъпвали и с бичета, като вярвали, че богът се вселява в тях. Този оргиастичен култ, свързан понякога с жестоки човешки жертвоприношения, се опитвал да смекчи Орфей, подсилвайки в едно синтезно божество Аполониевото начало, примирявайки по този начин култа с олимпийската религия. Зачитайки материнството, защото магът остава задължен за дарбите си на майка си Калиопа уважавайки Персефона като женско божество на умиращата и възкръсваща природа, той вероятно е предусещал личната си драма като религиозен водач. Залезът на енеолита и настъпилият бронзов век са времена, белязани от

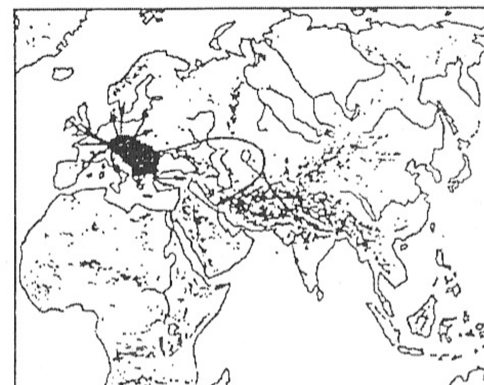
многобройни конфликти и сривове на култури. За човешкия технологически прогрес обаче се разкривал небивал хоризонт. Заедно с това в обществения живот трайно място заели имущественото натрупване, съперничеството и войните. Временното оживление на матриархата в Родопите взело една величествена за човешкия род жертва - тази на Орфей. На границата на два религиозни светогледа, но възприемайки все повече мъжки черти на божеството и с това патриархалния порядък, сам той, въпреки могъщите си магически дарби, се оставил да бъде разкъсан от менадите на Дионис. В един от митовете и самият Дионис, още като рогато момченце бил разкъсан по заповед на Хера от титаните на части и бил сварен в котел. Впоследствие бил възкресен от фригийската богиня Рея. По този начин Великата богиня убивала, за да възкреси. Такъв е и смисълът на Орфическия посветителен ритуал, при който над пирамидалния олтар, символизиращ огнището на Богинята Майка, се поставя котелът - урна, вещаещ възкресението, т.е. обновлението на природата. В настъпилите мирни времена след културните сривове от бронзовия век, култът към плодородието отново се изпълвал със съдържание. Синтезният тракийски бог обаче се вселява във всичко и навсякъде, но по един особен начин най-вече в канарите. Тракийската религия е първата монотеистична религия, твърди археологът Атанас Пейков, извършил проучванията на Небет тепе в Пловдив. В древния град Евмолпия на това тепе се проектират всички споменати културни слоеве, особено в храмовата част на култовия център, където последователно бяха разкрити древните олтари - есхари заедно с всички принадлежащи им атрибути на посветителния ритуал. С циклопските си градежи и с този свой култов център комплексът на Небет тебе е уникален за европейската цивилизация и следва да се впише в защитените от ЮНЕСКО обекти.

Дионис.

Богът - писар Тот (първият Хермес).

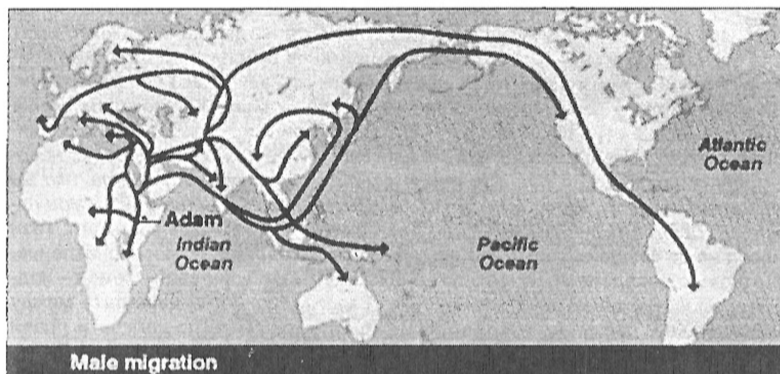
Разпространение на индоевропейските езици (по Фр. Фолсъм - САЩ).

По-късно, в българската ерес от 10-ти век, известна като богомилство, се разкриват интересни моменти от противоборството на две начала, които имат вече определено мъжки пол. Д-р Найден Шейтанов отбелязва българския принос в легендата за изгонването на първия човек от Рая. Тогава човекът преминал от мястото на вечно блаженство към океана от мъки. Когато Адам хваща ралото (с него е отбелязан земният свят до обозримия хоризонт), явил се Дяволът и казал: "*Спри! Земята, видимият свят, е мое владение. Небето, невидимият свят, е на Господа. Ще ти позволя да обработваш почвата, ако ми подпишеш договор, че твоите потомци след смъртта си, ще бъдат мои поданици.*" Действително нямало какво друго да се прави и Адам подписал. Тази версия не се среща никъде другаде, освен при българите. Прави впечатление, че отново с определена сила изпъква опозицията небесен свят - земен - подземен, напомняйки направеното в Египет разпределение на царствата между Озирис и Хор, две мъжки божества. Д-р Шейтанов отива по-далече и прави аналог на богомилската версия с легендата за Фауст и творчеството на Гьоте. За някакви духовни връзки между българи и немци напомняла и една многозначителна старобългарска бележка: "*Българското царство ще даде на света Светия Дух, а пък алеманското* (немското) - *Сина Божий ...*" От друга страна, ако се доверим на Енох, Злият и неговият антураж се намесили на Земята след като били само наблюдатели на орбита, когато земните момичета станали много хубави. В елинските представи хубавица била Елена и не означава ли това, че трябва да възприемаме Троянската война за нещо повече, отколкото считаме понастоящем? Най-после, ако не успеем да свържем присъствието на Злия с повсеместното усъвършенстване на оръжията в бронзовата епоха, следва да приемем, че човекът се е изпъдил от Рая съвсем доброволно по един непростим начин. Има ли в такъв случай някаква надежда? Господ постановил вражда между потомството на човека и това на Змията. Нещо повече, тя вече е ранима от човека в самата си глава. Времето на Старата Змия свършило. Не говори ли "Битие" на Мойсей за една възможност на човечеството да надделее, не без жертви, над Злия Дух?

доц. д-р Иво Кременски
завеждащ лаборатории в "Майчин дом" - София

ГЕНИТЕ НА БЪЛГАРИТЕ И ЦИВИЛИЗАЦИЯТА НА ЕВРОПА

Преди три години - през 2002 г., на практика приключи човешкият геномен проект. Тогава се разбра, че няма да живеем по 900 години, както някои смятаха. А за да достигнем тези 120 години, които са ни определени, трябва да работим още много. Това, което със сигурност се доказа е, че съвременният човек е "роден" преди около 100 хиляди години. Корените са в Африка, по-точно в Етиопия. Той е достигнал до нашите земи преди около 70-80 хиляди години. Съответно в Западна Африка преди 10 хиляди години, в Австралия и Америка също преди 10 хиляди години.Това се доказа с използването на генетични маркери. Същевременно се откриха и археологически доказателства. Данните от проучването се публикуваха в авторитетното издание "Нейчър". Доказа се, че този човек, от който произхождаме, вероятно е унищожил неандерталеца. Така неандерталците, които по това време са населявали Европа, са изчезнали.

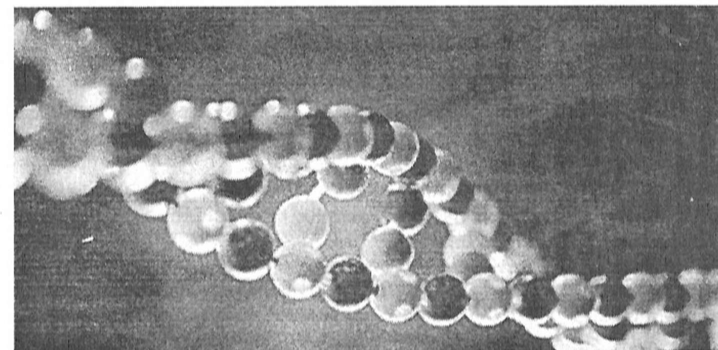

Карта на първите миграционни маршрути на човека, основана на проучвания на мъжката Y-хромозома

В последните няколко месеца доста се говори за откритите при разкопки във Врачанско скелети, около които са намерени различни предмети на бита - паници, лъжици и др. Учените ги датират отпреди 7-8 хиляди години - най-старата археологическа находка и доказателство, че по това време в нашите земи е имало цивилизация. Все още обаче нямаше отговор къде са отишли тези хора.

Този въпрос ме върна към едно наше изследване, публикувано наскоро в сп. "Американ джърнъл ъф хюман дженетикс". В него участват 120 страни от Северна Африка, цяла Европа, от Русия и част от Украйна, които дават данни за разпределението на вариантите на Y-хромозомите сред мъжете. Генетичните изследвания ни дават възможност да проследим произхода и движението на населението през последните 25 000 години чрез изследване на кръвни проби от съвременните мъже. И ако археолозите правят снимка, след като открият някакви следи - разкопки, останки, скелети, в генетиката може да се "хване" цял един процес. Естествено двата метода се допълват. Като съпоставим данните от всички 120 страни, изследвали Y-хромозоми, можем да проследим във времето произхода на мъжете от дадена популация.

Изследването сочи, че преди около 7 800 години, на Балканския полуостров по нашите земи, е съществувало местно население. То е възникнало на Балканите и оттук се е разпространило в Европа, а малка част се е насочила към Мала Азия (днешна Турция). Това "балканско" население има генетичен принос към съвременния европейски генофонд. Нашето проучване доказа, 21% от съвременните български мъже носят същите генни характеристики като тези на древното "балканско" население от 7 800 години, чиито скелети намериха археолозите. Те твърдят, че става дума за цивилизация, която се е разпространила в Европа. Това, заедно с нашите генетични данни, ми дава основание да кажа, че всъщност ние сме дали цивилизацията на Европа.

Двойната спирала на ДНК

При друго самостоятелно проучване на други у-хромозомни маркери, се установи, че българските мъже са генетично най-близо до гърците, румънците и унгарците, но не и до славяните. Изводът е, че славяните нямат толкова съществен генетичен принос към съвременната мъжка българска популация, както се смяташе до този момент. Очевидно приносът на прабългарите в генофонда на днешните българи е бил много по-значим. С други думи, прабългарите едва ли са били само "една орда от 200 човека". За съжаление до този момент няма данни, които ни интересуват - това са страните, през които вероятно преди столетия са минали българите - земите около Памир, Афганистан и Волжка България.

Предстои ни проследяването на движението на жените. При тях е малко по-трудно, защото се изследва митохондриалната ДНК, а не ядрената. Вече има такива проучвания, но все още не са обобщени.

Проф. д-р Петко Димитров
Институт по океанология - БАН - Варна

ЧЕРНО МОРЕ И ПОТОПЪТ

До неотдавна тълкуването на библейските събития беше изключителна привилегия на теолозите. Считаше се за светотатство учени от други науки да се докосват до темата и да поставят под съмнение някои от постулатите. Освен това съвременната библейска археология пледира, че е решила проблемите за мястото и времето на Потопа.

Познанията за света - както в Библията, така и в Шумерския епос, са ограничени от реките Тигър, Ефрат и Нил. В Шумерския епос юнакът Гилгамеш, в търсене на безсмъртието, преминава през "Морето на смъртта". Къде се е намирало това море? Мъртво, Червено, Средиземно, Черно, Каспийско - все морета, кандидати за арена на Потопа.

Проучванията в Месопотамия и Червено море, глинените плочки с Шумерския епос в древната Ниневия, ръкописите на Библията и множество други находки са дали основание да се приемат за място на Потопа поречията на Тигър и Ефрат. Тълкувателите на Библията и теолозите, занимаващи се с археологически проучвания, обаче не са имали представа за грандиозните мащаби на природните катастрофи. Намесата на геолозите през последните години в дешифрирането им доведе до решителен поврат в тълкуването на писанията за Потопа и до ревизия на съществуващите представи. Бе доказано, че цивилизациите на Стария свят - Месопотамия, Египет, Крит и Гърция, Индия и Китай, водят началото си от единен център. Този единен произход се потвърждава от ритуалната им структура. Още по-недвусмислено свидетелства за това сравнението на различните древни писмености.

Наложилата се представа, че най-старите писмени знаци са датирани около III хил. пр.Хр., изглежда е на път да бъде отхвърлена именно поради фактите за съществуването на писменост до Потопа.

Професорът по мултилингвистика от Католическия университет в Брюксел Харалд Хаарман твърди, че най-древната писменост в света е намерена на Балканския полуостров. Той датира плочките от Тартария в 5300 г. пр.Хр.

Почти всички учени, изучавали Библията и Шумерския епос, са единодушни в оценката си за тях като за ценен източник на информация. В нито едно от двете произведения обаче не се посочва мястото на Потопа. Истинската история за началото се губи във времето и пространството. Всичко това ни дава основание за търсене на нови факти, които да осветлят липсващите страници от историята.

Великолепните открития на българските археолози - неолитните некрополи от Варна и Дуранкулак, най-старото обработено злато в света, поставиха редица въпроси и на първо място - за ролята на културата "Варна" в човешката история. Определението за варненската култура като за една "несъстояла се цивилизация" вече не издържа на новите факти за наличието на древната неолитна култура по цялото крайбрежие и шелфа на Черно море.

Книгата не американските учени Уилям Райън и Уолтър Питман "Ноевият потоп" и филмът на Би Би Си със същото заглавие предизвикаха научна сензация в края на второто хилядолетие. Книгата е блестящо съчетание на

научни аргументи от почти всички области на научното познание, обединени в единен географски център - Черно море.

Най-красноречиви факти за съществуването на човека датират от последния ледников период вюрм. Ледниковият щит е покривал повече от половината от повърхността на Земята. Естествени центрове на живот са възникнали главно около реките, вливащи се в езерните и морските басейни, където климатичните условия са били най-благоприятни.

Преди около 12500 години на територията на Източна Европа започнал малък ледников оптимум. Температурите се понижили, дъждовете падали рязко, изпарението превишавало количеството на постъпващите води и равнището на Черно море започнало да спада.

Дълбоката новоевксинска регресия на Черно море (-90-120 м) се свързва с последиците от вюрмското заледяване за Северното полукълбо, докато равнището на Средиземно море по същото време е -30 м и се определя от глобалната следледникова трансгресия. В резултат на дълбоката регресия връзката със Средиземно море е прекратена. Черно море окончателно се превръща в сладководен басейн. Изследванията на порови води, взети от дълбоководни новоевксински утайки, потвърждават езерния му характер.

Новоевксинското езеро представлява изключителен интерес от палеоекологична гледна точка, тъй като по онова време бреговете му са били обитавани от високоразвита цивилизация.

Катастрофата за Новоевксинското езеро настъпила преди 7600 години, след скъсване на Босфорската преграда, поради неимоверно силния напор на средиземноморските води. Стимулатор на събитията може да са били и честите земетресения, понякога с катастрофален характер. В момента на катастрофата равнището на Средиземно море е било с 30-40 м по-ниско от съвременното, а това на Черно море - със 120 м. По такъв начин средиземноморското равнище било по-високо с около 80 м. Последствията от катастрофата за природната среда и обитаващата крайбрежието цивилизация били фатални. Равнището на Черно море се повишавало с около 12 см на денонощие и водите му поглъщали все повече суша. Този процес продължил до изравняването на равнището на Черно море с това на Средиземно море и Световния океан. Равнището на двата басейна се стабилизирало на съвременни дълбочини - 35-40 м, след което повишаването на черноморското равнище се определяло от това на Световния океан.

Като разглеждаме катастрофата като геологическо събитие, не трябва да забравяме, че по същество тя е екологическа катастрофа. Нахлуващите солени океански води, богати на биогенни компоненти, в сладководното Черноморско езеро водят до масови цъфтежи на планктонната биомаса, която по-късно измира и се отлага на дъното. Солената вода "задушавала" басейна с отровния газ сероводород, който се отделял от гниещата органична материя. Картината на повърхността на морето сигурно наистина е била апокалиптична - бушуващи кафяво-червени, вонящи на сероводород води, изхвърлящи на брега трупове на животни и хора. И всичко това, съпроводено със земетресения, гръмотевици, светкавици и дъжд ... Няма съмнение, че спомените за това събитие са тревожели много поколения наред и са били "запечатвани" в устни и писмени предания, художествени символи и други предмети, достигнали до наше време.

Карта на Черно море

1. *Черно море - сладководно езеро*
2. *Бреговете на езерото преди Потопа*
3. *Езерото след заливането му от Средиземно море*
4. *Селища, намиращи се днес на дъното на морето*

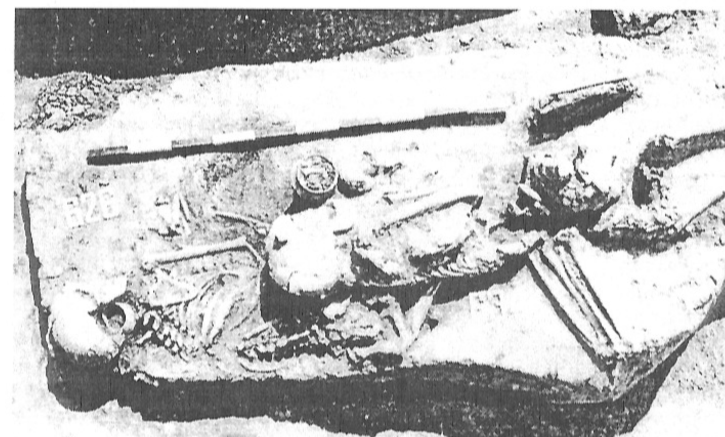
И така, в подкрепа на казаното за катастрофата в Черно море преди около 7600 години свидетелстват: силната ерозия на старите брегове на басейна и бързото им погребване; образуването на дълбоководни органогенно-минерални утайки (сапропели); образуването на отровен сероводороден газ и окончателното измиране на живите същества в Черно море.

Изложените геоложки доказателства за Потопа убедително свидетелстват за изключително по своите мащаби и катастрофални последици събитие. Значителна част от сушата била погълната. Под водата останали старите брегове, които били център на цветуща цивилизация, съществувала до Потопа. Останки от нея днес са намерени по цялото Черноморско крайбрежие и са гордост за нашите археологически музеи. Варненският некропол е безспорно най-значителното и сензационно откритие на нашите археолози.

Разкопките, проведени на няколко много важни обекта - на Варненския енеолитен некропол и селищната могила в Дуранкулак, дадоха възможност по убедителен начин да бъде проследено образуването и развитието на тази праисторическа цивилизация. Тази култура, наречена култура "Варна", свидетелства за съществуването на типично морска цивилизация. Тя наистина би могла да възникне без мо́рето, с което е свързана генетично. От една страна, по крайбрежието се разполагали центрове на рудодобив и металургия на мед и злато (около днешните мини Меден рид, Росен, Сърнешко кладенче и Варна), а от друга страна, около големите административни центрове процъфтяват занаятите. Наред с обработката на злато и мед значителна роля в развитието на местното общество имали и постоянните търговски връзки в Черноморския регион и със Средиземноморието. Само във Варненския некропол са намерени над 12000 черупки от Dentalium и стотици от Spondylus. По всяка вероятност става дума за най-старите домонетни форми на енеолитното общество. Старите брегове, потопени днес под вода, и бреговете на Варненското езеро вероятно са били център за производство на медни и каменни сечива, златни украшения и др.

Тук са преминавали и главните пътища за търговия със Северното Причерноморие, и другите черноморски пристанища. За това свидетелстват находките от 443 медни сечива от Карбуна, на брега на Среден Днестър, и находките от метал на брега на Волга, близо до Саратов. Подобни са и находките от Велке Рашковице в Словакия, където освен близките по форма медни сечива има и златни антропоморфни амулети, подобни на тези от Варна и другаде по българските земи. Многобройни други факти и находки дават възможност да се твърди, че значителна част от Балканския полуостров и Черноморския регион са били обхванати от единна материална и духовна култура.

Почти всички изследователи са единодушни, че между Варненския и Дуранкулашкия некропол съществуват общи белези, които дават сведения за общата духовна култура през тази епоха, а разбира се и за нивото на материалната култура, за социалното и икономическо развитие.

Гробове №626 и №634 от праисторическия некропол в Дуранкулак - VI - V хил. пр.н.е.

Вече повече от 30 години въпросите около възрастта на Дуранкулашкия и Варненския некрополи смущават нашите специалисти. Датировките, получени по сравнителния метод, сочат възраст 4600-4200 г. пр.Хр., докато конвенционалните датировки отнасят находките към 3500-3200 г. пр.Хр. За Дуранкулашкия некропол абсолютните датировки се 5270 г. пр.Хр. Струва ми се

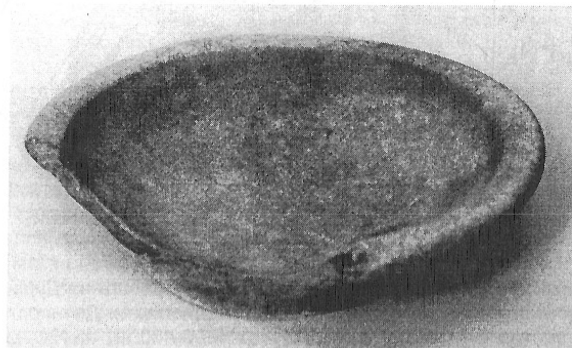
обаче, че датировките за възрастта на Варненския некропол са значително занижени. По наши данни календарната възраст на находките от Варна следва да бъдат отнесени към VI-V хил. пр.Хр.

Безспорно основният въпрос е за възрастта на събитието, довело до катастрофални последици за крайбрежието и за съдбата на съществуващата дотогава цивилизация. Многобройните абсолютни датировки, провеждани върху утайки и организмови останки по радиовъглеродния метод (^{14}C), а те са повече от 100, показват, че Потопът е станал преди 7600 години, считано от днес. С най-висока степен на достоверност следва да се приемат анализите върху долнището на сапропелните утайки.

Върху карбонатните утайки, формирани в условията на сладководно море-езеро, залягат органогенни планктонни утайки - сапропелите. Именно на този контакт, който фиксира началото на Потопа, е определяна възраст 8000-7600 години. Тя до голяма степен съвпада с датировките на праисторическата цивилизация от крайбрежието - 5270 г. пр.Хр.

От времето на Потопа са изминали почти осем хилядолетия. Или иначе казано, изминали са жизнения си път около 200 поколения при средна продължителност на живота 40-50 години. Преди Потопа хората от неолита са обитавали не само днешното крайбрежие, но и онази част от дъното на море то, наречена шелф, която по онова време е била суша. Тя представлявала низина, прорязвана от многобройни реки, които се вливали в тогавашното Черноморско езеро. Не само благоприятните климатични условия са били фактор за културен разцвет. Този район е бил богат на полезни изкопаеми, особено медни руди - суровина за изработка на медни сечива и златни украшения. Изследванията на металите показват, че те имат местен произход.

През 1985 г. бяха направени спускания с подводницата "Аргус". Те обхващаха дъното в районите на старите брегове в периферията на шелфа, където са живели нашите предци. Именно там, където долините на реките са пресичали днешния шелф и са се вливали в морето-езеро, са били местата, привлекателни за обитаване от древния човек. В този район се откри и предмет, наподобяващ чиния, затова наречен "чинията на Ной".

"Чинията на Ной"

"Чинията на Ной", която и днес се намира в колекцията ми, се оказа препъникамък за археолозите. Те я отнасяха ту към древновизантийско, ту към римско време. Идеалните форми на предмета, високата култура на изработка, а още повече твърдението за нейната допотопна възраст, смущаваха и най-известните наши, и чуждестранни археолози.

Още по-фрапиращо е обстоятелството, че тя е изработена от пясъчник, което свидетелства за големи технологични възможности на тогавашното неолитно занаятчийство. По-голяма част от специалистите се въздържаха от мнение за нейната възраст, както и от оценката на достоверността на фактите за нейното намиране.

През април 2000 г. проф. Франческо Торе - специалист по подводна археология от Италия, посети Варна, където взе участие в организираната работна среща за разработването на съвместен проект на тема "Корелация на геологически, климатични и исторически събития в Черно и Средиземно море през последните 25 хиляди години". След като дълго оглежда "чинията на Ной", той потвърди своето мнение за нейната древна, енеолитна възраст. Проф. Торе изложи своята версия за предназначението и технологията на изработване на предмета. Според него това е битов предмет, който е служил за стриване на дребни, изсушени зърна, прототип на днешните хавани.

Една година по-късно, през март 2001 г. в Музея по подводна археология в Трапани, Сицилия (Италия), проф. Торе ми показа колекция от неолитна керамика, отличаваща се по своята примитивна технология от "чинията на Ной", като подчерта високата култура на тогавашната пропонтийска цивилизация.

Боно Шкодров, който у нас повече от 10 години се занимава с разчитането на древни писмености, също разгледа този предмет. Той смята, че 24-те знака от "чинията на Ной" са съпоставими със знаците от Караново, Градешница и Магурата (староевропейската писменост, открита по нашите земи), както и със знаци от шумерската, египетска и индийска писмености.

Един от видните специалисти по древни писмени знаци, професорът по мултилингвистика от католическия университет в Брюксел Харалд Хаарман, изпрати своето писмено становище за знаците от "чинията на Ной". Според него те следва да се датират около 6000 г. пр.Хр. и могат да се сравняват с протошумерските знаци.

Но нека оставим настрана "чинията на Ной", която продължава да предизвиква толкова много спорове у изследователите. Защото дори само фактът, че най-старото обработено злато в света с възраст V-IV хилядолетие пр.Хр., намерено във Варна и Дуранкулак, свидетелстват за развитието на търговията и занаятите, за съществуването на високоразвита човешка цивилизация, в последствие прогонена от природни бедствия или други племена и народи. Вероятно именно тези хора са преживели Потопа и са поставили основите на Шумерската цивилизация в Месопотамия, смятана от специалистите за най-древна.

Боно Шкодров

ДРЕВНАТА ЧЕРНОМОРСКА ЦИВИЛИЗАЦИЯ

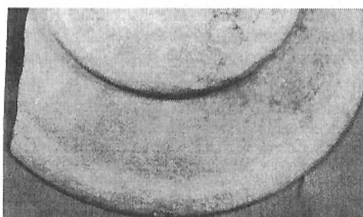
В периода 1962-1998 г. са проведени океаноложки изследвания на Черноморския басейн. В тях участват американски, български, руски и турски изследователи и специалисти. В резултат на изследванията е установен катастрофален потоп, датиран по време в 5600 г. пр.н.е. Има основание да се предполага, че този потоп е нанесъл поражения на високоразвита цивилизация, обитаваща старите брегове на значително по-малко по акватория сладководно езеро.

Какви могат да бъдат основанията, които доказват, че е съществувала древна цивилизация и възможно ли е древните българи да имат връзка с нея?

Предмет на нашето внимание са два фактора:

Писмените знаци и календарът.

Българският участник в гореспоменатите изследвания - проф. Петко Димитров от Института по океанология към БАН, е открил през 1985 г. подводен археологически обект, условно наречен от него "Чинията на Ной". Обектът има формата на пресечен конус с размери в см D1=35, D2=21 и H=9 и има издълбана вътрешна част, като напълно наподобява чиния. Материалът е мек камък - пясъчник, който често се среща край бреговете на Черно море. Дълбочината, от която е изваден чрез научно-изследователски подводен апарат е около 100 м и съвпада със старата брегова линия, когато Черно море е било сладководно езеро. Местонахождението и материалът дават основание датировката на този съд да бъде отнесена към предкерамичния период. Върху външната стена на конуса и външната част на дъното има знаци, издълбани с острие. Част от знаците са ясно различими, но за повечето от тях може да се съди по плитките останки от следи в структурата на формата.

Фиг. 1. Част от "чинията на Ной".

Знаците, нанесени върху обекта, имат линейно-геометричен характер. Някои от тях са съчетани в композиции. Има и еднакви по форма знаци, които се повтарят. Броят на ясно четливите знаци е 28, от които с различна форма са 23. Общият брой, в който се включват и тези, от които има само остатъчни следи и не може с точност да бъде възстановена формата им, е около 60.

Направен беше сравнителен анализ на формата на знаците с други такива, намерени на територията на България, а именно: плочки със знаци от Градешница и печат от Караново, датирани около петото хилядолетие, както и най-ранния слой знаци от пещерите Магурата и Байлово.

Фиг. 2. Фрагмент от древни писмени знаци. Пещера - Магурата.

Резултатите са представени в сравнителна таблица

АНАЛИЗ НА ЗНАЦИТЕ ВЪРХУ ПОДВОДЕН АРХЕОЛОГИЧЕСКИ ОБЕКТ ОТ НЕОЛИТА ("ЧИНИЯТА НА НОЙ") И ВРЪЗКАТА ИМ С ТЕЗИ НА ДРЕВНИТЕ ЦИВИЛИЗАЦИИ.

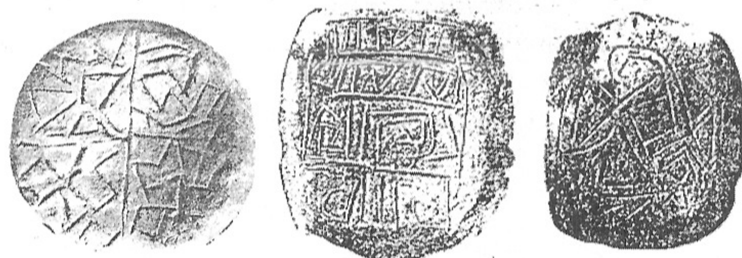
СРАВНИТЕЛНА ТАБЛИЦА

I	II	III	IV	V	VI	VII
+	+		+	+	+	+
		∂	Б	Б	Б	Б
Y		Y	Y	Y	Y	Y
Г		Г	Г	Г	Г	
ϟ	ϟ			ϟ	ϟ	
I	I	I	I	I	I	I
>		>				
			Þ			
<	<	<			<	
			O	O	O	O
			⊕			
X			X	X	X	X
H	H					
Λ	Λ					
ᛟ	ᛟ					
V	V			V	V	
A	A		A	A	A	∀
⧗			⧗			
ᴧᴧ			ᴧᴧ	ᴧᴧ	ᴧᴧ	
			◊	◊	◊	
			☥		☥	
F					F	
7						
	B				B	B
X				X		X
T			T	T	T	
Ɛ	Ɛ					
Y						
Y						
N		N				

I. "Чинията на Ной"
II. Печат Караново.
III. Плочка Градешница.
IV. Пещера Магура.
V. Шумер.
VI. Египет.
VII. Мохенджо Даро.

През 1998 г. Тодор Стойчев разчита плочките със знаци от Градешница и знаците от Магурата и Байлово като математически календарни надписи. Той забелязва линейно-геометричния характер на знаците и част от тях определя като "меандровидни".

Така наречената "стопанска табличка" от Шумер и линеарно писмо от Елам, сравнени със знаците върху печат от Караново и плочка от Градешница, имат сходен линейно-геометричен характер и наличието на еднакви знаци. Проблемът е, че артефактите от българските земи са най-малко едно хилядолетие по-стари. А как да си обясним наличието на някои особено характерни линейно-геометрични знаци в Магурата и Байлово и присъствието им в свещената система от знаци в Древен Египет?

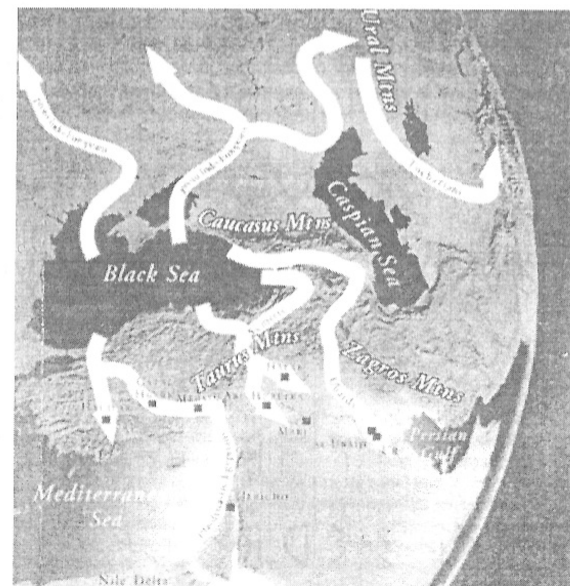
Фиг.3. Печат от Караново и плочка от Градешница

Решавайки проблема за датирането на катастрофата в Черно море, Райън и Питман представят хипотеза за вероятните пътища за преселение, като отбелязват възникването на нови средища на цивилизация в началото на V хилядолетие (фиг. 4). В том втори, стр. 233 от "История на пластичните изкуства", Николай Райнов цитира т.нар. "Царски папирус", съставен около 1500 години преди Новата ера. В него се съобщава, че през V хилядолетие пр.н.е. от Север са дошли "полубогове - наследници на Бог Хор". Някои изследователи на древните писмености изразяват мнение, че египетската писменост е възникнала под влияние на шумерската. Има и мнения, че шумерите са приели своята писменост от предшестващ ги културен кръг. И. Е. Гелб дори отбелязва тази вероятност по следния начин: "*от друг етнически елемент, който поради отсъствие на по-добър термин, аз назовавам "елемент X*".

А може би и при двете древни цивилизации - Египет и Шумер, трябва да се взима под внимание по-старата Черноморска цивилизация, съществувала около бреговете на бившето сладководно езеро? Хипотезата на У. Райън и У. Питман за вероятните пътища на преселение почти напълно съвпада с резултатите от настоящото изследване на писмените знаци на старите българи и връзката им с древните цивилизации, които доскоро изглеждаха някак си необясними и дори шокиращи. Къде обаче е мястото на старите българи? Свързано с общата схема на преселение, У. Райън и У. Питман допускат вероятността, че един от преселените на Изток народи са тохарите. През V хилядолетие, според изследването на турският специалист по геоморфология проф. Йоргуз ЕРОЛ, в Таримската котловина е съществувало сладководно

езеро, чиято акватория е била с приблизителни размери на Черноморското. Възможно ли е това да е бил пътят и на старите българи? Една възможна историческа писмена следа е Анонимният латински хронограф от 354 г. от н.е., в който българите са определени като един от народите, произлезли от най-големия син на Ной - Сим. Важно значение за изясняването на този въпрос биха имали и по-нататъшните подводни изследвания на древната Черноморска цивилизация на проф. Петко Димитров и проф. Балард.

Тук, като пряк участник в тези изследвания, с дълбока болка и съжаление не мога да подмина факта, че програмата за тези изследвания многократно и некоректно беше атакувана и в края на краищата провалена от проф. Божидар Димитров, номенклатурен и може би пожизнен директор на Национален исторически музей - София.

Фиг.4. Хипотеза на У. Райан и У. Питман за разселението след геологическата катастрофа в Черно море (Потопа) - 5600 г. пр.н.е.

Не е за пренебрегване и фактът, че редица знаци от V хилядолетие съвпадат с част от знаците в писмената система на старите българи.

• ПИСМЕНИ ЗНАЦИ ОТ НЕОЛИТА

Сравнителна таблица

Номер на знака по таблица № 1:

2 7 9 17 18 21 43 41 52 59 68 76 80 97 98 103 104 112 122 123 131

+ ϒ Γ ʃ I > X O ♀ V A ⋈ ⌒ F ꟻ X T ξ Y K N

• ДРУГ ОСОБЕНО ВАЖЕН ФАКТ Е БЛИЗКОТО СЪВПАДЕНИЕ НА НАЧАЛОТО НА БЪЛГАРСКИЯ КАЛЕНДАР С КРАЯ НА ОПИСАНАТА ПО-ГОРЕ ГЕОЛОГИЧЕСКА КАТАСТРОФА В ЧЕРНО МОРЕ.

ТАБЛИЦА №1
ПИСМЕНИТЕ ЗНАЦИ НА ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
А	А	Б	В	В	Г	Г	Д	Д	Д	Е	Е	Е	ЙЕ	Ж
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
З	ДЗ	И	И	КХ	К	К	К	Л	Л	Л	М	М	М	Н
31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45
П	П	О	О	О	О	П	Р	Р	С	С	С	С	Т	Т
46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60
У	У	Ф	Х	Х	Х	ТХ	Ц	Ц	Ч	Ш	Ш	Щ	Ъ	Ъ
61	62	63	68	67	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75
АС	ЙО	ИУ	АН	АН	АН	АН	ЪА	УЪ	УЪ	УЪ	УА	СИ	ИШ	АН
76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90
91	92	93	94	95	96	97	98	99	100	101	102	103	104	105
106	107	108	109	110	111	112	113	114	115	116	117	118	119	120
121	122	123	124	125	126	127	128	129	130	131	132			

Таблицата е съставена по археологически материали открити в Дунавска България и датирани в периода 680-850 г.

Фонетичното значение от знак №1 до №75 са по Петър Добрев, "Каменната книга на прабългарите", С. 1992.

При нашето изследване писмените знаци на древните българи се оказаха значително количество, което не може да бъде интерпретирано като степен на случайност. Така например през

ТРЕТОТО ХИЛЯДОЛЕТИЕ ПРЕДИ НОВАТА ЕРА -
Броят на знаците, еднакви с тези на старите българи, е:

Шумери, Акади и Елам	*Египет*	*Мохенджо Даро и Харапа*
35	*54*	*19*

ВТОРОТО ХИЛЯДОЛЕТИЕ ПРЕДИ НОВАТА ЕРА -
Броят на знаците, еднакви с тези на старите българи, е:

Крит	*Бибъл*	*Хети*	*Кипър*	*Бактрия*	*Китай*
20	*16*	*19*	*23*	*36*	*18*

Тук трябва да отбележим, че според изследователите на Критското линеарно писмо то се състои от 132 знака, т.е. както и писмото на старите българи. Неизбежно обаче възниква въпросът, кое от тях е по древно.

ПЪРВОТО ХИЛЯДОЛЕТИЕ ПРЕДИ НОВАТА ЕРА -
Броят на знаците, еднакви с тези на старите българи, е:

финикийски	*гръцки*	*тракийски*	*карийски*	*етруски*	*иберийски*	*латински*
10	*28*	*20*	*28*	*18*	*29*	*19*

Тук следва да отбележим, че според наложеното в историографията становище, траките са "БЕЗПИСМЕНИ ПЛЕМЕНА" и когато им се налагало да поставят надпис на златния съд, с който пие вино техният владетел, те изписвали неговото име с "ГРЪЦКИ БУКВИ"! Нашето изследване, не само на графиката на писмените знаци, но и на технологията на тяхното нанасяне, доказва, че ТОВА НЕ Е ТАКА.

А ЩО СЕ ОТНАСЯ ДО ГЪРЦИТЕ И НАЛОЖЕНАТА СХЕМА В БЪЛГАРСКАТА ИСТОРИОГРАФИЯ, ЧЕ НАШИТЕ ПРЕДЦИ СА ЗАИМСТВАЛИ ТЕХНИТЕ ПИСМЕНИ ЗНАЦИ, РЕЗУЛТАТИТЕ ОТ НАШЕТО ИЗСЛЕДВАНЕ ПОКАЗВАТ НЕЩО СЪВСЕМ РАЗЛИЧНО.

ДРЕВНОГРЪЦКИ И ДРЕВНОБЪЛГАРСКИ ПИСМЕНИ ЗНАЦИ. СРАВНИТЕЛЕН АНАЛИЗ

Почти всички изследователи на древни писмености са на мнение, че древногръцката азбука произхожда от финикийската. Редица знаци в тези две азбуки обаче дават основание за предположението, че и двете са взети от друга, по-стара писмена система. Показателно в това отношение е развитието на древногръцката азбука в трите й фази: архаична (VIII-VII в. пр.н.е.), средна (VI-IV в. пр.н.е.) и класическа (III в. пр.н.е.). В началната, архаичната фаза общият брой на графичните знаци е 48 с 22 фонетични значения, а в крайната фаза, класическата, общият брой на графичните знаци е 28 с 24 фонетични значения. По-интересна обаче е средната фаза със своето разде-

ление на Източногръцки: Атина, Милет, Коринт и Западногръцки: Беотия, Лакония и Аркадия.

Древнобългарските писмени знаци са общо на брой 132 (Приложение, Таблица №1). От архаичната фаза има знаци, които са еднакви с древнобългарските и не са включени в класическата фаза. Налице са и древногръцките писмените знаци от средната фаза, които са еднакви с древнобългарските и не са включени в класическата фаза.

Всичките са следните:

АРХАИЧНА (VIII-VII в. пр.н.е.) Колона 1 по таблица - ПРИЛОЖЕНИЕ №2, Гърци.

Номер на знака по таблица №1:

10 8 85 17 19 91 114 87 59 123 56

ИЗТОЧНО ГРЪЦКИ :

• АТИНА (VI-IV в. пр.н.е.) Колона 2 по табл. №2. Гърци.

Номер на знака по таблица №1

113 17 19 87 114 59 2

• МИЛЕТ (VI-IV в. пр.н.е.) Колона 3 по таблица №2

Номер на знака по таблица №1

85 36 87 113 59 56

• КОРИНТ (VI-IV в. пр.н.е.) Колона 4 по таблица №2. Гърци.

Номер на знака по таблица №1:

91 113 11 97 85 17 87 114 2 50

ЗАПАДНО ГРЪЦКИ :

• БЕОТИЯ (VI-IV в. пр.н.е.) Колона 5 по таблица №2.

Номер на знака по таблица №1

113 97 2 42 114 17 59 56

• ЛАКОНИЯ (VI-IV в. пр.н.е.) Колона 6 по таблица №2.

Номер на знака по таблица №1:

113 97 85 36 114 17 59 56

• АРКАДИЯ (VI-IV в. пр.н.е.) Колона 7 по таблица №2. Гърци.

Номер на знака по таблица №1:

33 113 97 85 2 36 87 114 59 132

Съпоставяйки горепредставените знаци с финикийската азбука виждаме, че броят на еднаквите знаци е незначителен. Основателно е да се зададе въпросът: От къде са ги взели старите гърци тези знаци? В нашето предходно изследване - “Писмени знаци на Старите българи и връзката им с древните цивилизации”, ние установихме, че голяма част от тези знаци съществуват още в най-ранната фаза на Шумер, Акад, Елам, Египет, Мохенджо-Даро и Харапа.

Процесът на реформа и обединение между градовете-държави, довел до изхвърлянето от употреба на горепредставените знаци в Гърция, започва в 403 г. пр.н.е. в Атина. Постепенно и другите гръцки градове-държави последвали примера на Атина в създаването на обща писмена система, известна под наименованието Класическа. Еднаквите знаци на старите гърци и старите българи, както преди, така и в този период, непредставени до тук (след IV в. пр.н.е.) са следните:

• КЛАСИКА (След III в. пр.н.е.). Колона 8 по таблица №2. Гърци.

Номер на знака по таблица №1:

66 99 9 118 108 45 18 80 131 41 82 104 46 48

Тук също възниква въпросът за знаците, които са различни от финикийските и са еднакви с много по-древни. Най-важният безспорен принцип на финикийския принос е КРАТКА СИСТЕМА от графични знаци със специфични фонетични звуци, т.е. АЗБУКА. Решен е и втори проблем - цифровото значение чрез същата система от знаци.

В предходното ни изследване "Писмени знаци върху Черноморски подводен археологически обект от неолита" изразихме становище, че линейно геометричната система от писмени знаци е възникнала в дълбока древност и има връзка с периода преди геологическата катастрофа в Черно море (5600 г. пр.н.е.), известна от старите източници като Потоп. Еднаквите знаци на старите гърци и старите българи с представените знаци от този период (сравнителна таблица) са следните:

СРАВНИТЕЛНА ТАБЛИЦА

• ПИСМЕНИ ЗНАЦИ ОТ НЕОЛИТА •

Номер на знака по таблица №1:

2 7 9 17 18 21 43 41 52 59 68 76 80 97 98 103 104 112 122 123 131

Представената тук особеност на писмената система на старите гърци в периода VI-IV в. пр.н.е., е едно от важните доказателства за настъпилия процес на миграция след Потопа и преноса на писмени знаци от една предходна цивилизация. Не са случайни приликите на тези знаци с писмените системи на Шумер, Елам, Египет, Крит, Кипър, Бибъл, Хетите, Траките, Кария и Финикия, както и в други по-отдалечени региони: Етруския, Иберия, Бактрия, Индия и Китай.

НА ОСНОВАНИЕ НА ГОРЕИЗЛОЖЕНОТО ПРАВИМ СЛЕДНИТЕ ИЗВОДИ:

ПИСМЕНИТЕ ЗНАЦИ И КАЛЕНДАРЪТ НА ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ СА ВАЖНИ ДОКАЗАТЕЛСТВА ЗА ПРИСЪСТВИЕТО НА ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ В РЕГИОНА НА ЧЕРНО МОРЕ ПРЕДИ И СЛЕД ГОРЕСПОМЕНАТАТА ГЕОЛОГИЧЕСКА КАТАСТРОФА.

СЛЕД ТАЗИ ГЕОЛОГИЧЕСКА И ЕКОЛОГИЧЕСКА КАТАСТРОФА И НАСТЪПИЛАТА ЕПИДЕМИЧНА ЗАРАЗА, ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ СА УЧАСТВАЛИ В ОРГАНИЗИРАНОТО РАЗСЕЛЕНИЕ В ДРУГИ РЕГИОНИ, С ЦЕЛ ЗАПАЗВАНЕТО НА СЛЕДВАЩИТЕ РОДОВИ ПОКОЛЕНИЯ.

КАТАСТРОФАТА БЕЛЕЖИ НОВА ЕПОХА, КОЯТО В Т.НАР. "ХРИСТИЯНСКИ" ... "ВИЗАНТИЙСКИ" И ДРУГИ КАЛЕНДАРИ НОСИ ЕНИГМАТА: "... ОТ СЪЗДАВАНЕТО НА СВЕТА ..."! ВСЪЩНОСТ, ОСВЕН ЗАПАЗВАНЕТО НА РОДА, НЕ Е ПРЕНЕБРЕГНАТ И ПРОБЛЕМЪТ ЗА РОДОВАТА И ОБЩЕСТВЕНА ОРГАНИЗАЦИЯ, КАКТО И КУЛТУРНИТЕ ПОСТИЖЕНИЯ НА ПРЕДПОТОПНАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ.

ИМАЛО ЛИ Е ДРУГИ ПОДОБНИ КАТАСТРОФИ И РАЗСЕЛЕНИЯ?

Изяснявайки този въпрос установихме, че в Българските летописи "Джагфар тарихи" се споменава за разселение поради настъпил "МОР". Това е през десетото хилядолетие преди Новата ера по времето на българския владетел УЛЯТ (ЛУТ). Сведението е следното: "*... назован е така, защото при неговото раждане свирепствал МОР. Изгонил от Идел част от българите, възглавявани от родовете себер ... една част от изгонените заселил в Саклан* (Украйна), *друга в Макене* (Балканския полуостров), *трета в Сувар* (Месопотамия), *където основали държава Самар* (Шумер) ... (том III, стр.82).

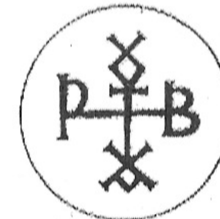
Според тази част на споменатите по-горе "Български летописи", още през десетото хилядолетие преди Новата ера е имало графичен знак на Бог Тангра. Това е по времето на българския владетел Улят (Лут). Този знак е изглеждал така:

Знак на Бог Тангра

Графичната форма на знака е еднаква с формата на знак №50 от таблица №1 ("Писмените знаци на старите българи"). Освен него, според същия източник, те са имали и знак - герб на българската държава Идел, изобразяващ основния покровител Алп Бури. В различните фази на развитие на българската държава гербът е имал следните графични варианти:

Знак - герб на Българската Държава

Графичната форма на втория и третия варианти съвпадат с формата на знак №67 от таблица №1 с фонетично звучене АН. Същият знак е запазен и в Кирилицата, под название АСЪ, а също и в модифициран вид в Глаголицата. Неслучайно знакът присъства и в монограмите върху пръстените на кан Кубрат.

52 99 66 110 2

ПРИЛОЖЕНИЯ:

ПРИЛОЖЕНИЕ №1

НОЕВИЯТ ПОТОП

Основни факти, свързани с откритието на Димитров, Райан, Питман и Балард за геологическа катастрофа в Черно море - 5600 г. пр.н.е.

Сравнителен анализ на легендите свързани с Потопа.

Най-популярната легенда за това древно историческо събитие е отразена в Библията, първа книга Мойсеева, глава 6-10. Интересът на науката към този проблем е от почти три столетия. Главното противоречие на легендата е свързано с развитието на научните познания в областта на геологията, океанологията и археологията. Има основания да се мисли, че този дълго дискутиран въпрос е решен.

Тезата за потопа в Черно море е разработена от Уилиям Райан, Уолтър Питман и Петко Димитров. Накратко историята на откритието е следната: Уилиям Райан за първи път участва в океанографско изследване на Черно море през месец октомври 1961 г. Подробности за това изследване, както и за по-късното сътрудничество с Уолтър Питман и Петко Димитров, са представени в книгата Noah's flood.1998, New York и в нейния превод, и издание на български език "Ноевият потоп. Новите научни разкрития за събитията, които промениха историята". В българското издание на книгата са добавени още две глави: "Черно море - ключ към загадката Всемирен потоп" от проф. Петко Димитров - Институт по океанология - БАН, гр. Варна и "Библейския потоп, Черно море и археологията" от Иван Иванов - праисторик от Археологически музей гр. Варна.

На 18 октомври 1961 г. Бил Райан за първи път се докосва до проблемите на Черно море. Като участник в изследователската експедиция на кораба "Чейн", току-що завършил колеж, той отговаря за електронната апаратура. Показанията на уредите за морското дъно на Босфора се оказват изненадващи дори и за турските специалисти, които са на борда на кораба. Уредите чертаят древното корито на Босфорския канал, в което водата е изваяла серия водопади и ями, удълбочаващи се в посока Черно море. Този факт привлича и трайно задържа неговия интерес и възбужда мислите му за митичния Рай и древния Потоп.

През месец август 1970 г. Райан е ръководител на експедиция за дълбоко морско сондиране в Средиземно море с кораба "Гломар чалънджър". Резултатите от изследванията показват, че преди пет милиона години Средиземно море е било бивше затворено, почти пресъхнало море. Планински масив в зоната на Гибралтар е отделял като язовирна преграда Атлантическия океан от сухата долина на Средиземно море. Гибралтарската стена се е срутила катастрофално. Солената вода на Световния океан е нахлула в Средиземноморската долина с мощта на хиляди Ниагарски водопади.

Началото на сътрудничеството между Райан и Питман е от 1962 г. От тогава и до сега те са колеги в Обсерваторията по геология "Ламонт - Дохърти" - водещ изследователски център, част от Колумбийския университет в Ню Йорк. Един от проблемите, които решава Уолтър Питман е реконструкцията

на разделянето на континентите Африка и Европа в течение на последните двеста милиона години. В 1971 г. Райан и Питман имат непосредствен контакт за научни обсъждания с Джон Дюи - млад англичанин, изследвал магнитните аномалии на морското дъно. В един от детайлите на това изследване, отнасящо се преди милиарди години, фигурира и съдбата на планинския масив Родопи в България. Тримата учени си поставят цел да разкрият еволюцията на Алпите - относително млада планинска верига, която се разпростира в почти непрекъсната дъга през южния край на Европа и Азия, включително Родопския и Странджанския планински масиви. Обект на тяхното внимание е и Черно море, което би могло да има сходство с вече изследвания проблем за Средиземно море и Гибралтар. Приблизително по същото време са публикувани в сп. "Сайънс" резултатите от изследването в Черно море на Дейвид Рос и Егон Дегенс с кораба "Атлантис II". С техния екип геолози и химици от Уудхолския океанографски институт на нос Код, Масачузетс, са направени голям брой сондажи на дънните утайки по цялата акватория на Черно море. Резултатите навсякъде са почти еднакви по отношение на най-горния слой: черна кал с растителни и животински останки, която отделя сероводород и метан. След тази фаза на интерес към Черно море, както сами отбелязват в своята книга Райан и Питман:

"*Задачата бе почти забравена в продължение на две десетилетия* ..."

Тласък на тяхната намираща се още в зародиш хипотеза дават изследванията на проф. Петко Димитров от Института по океанология - БАН, гр. Варна. В книгата е цитиран пълният текст на факса, изпратен от Димитров до Райан и Питман на 19 март 1993 г., в който той им съобщава основните си резултати и им предлага сътрудничество. Изследванията на Димитров започват през средата на седемдесетте години. През 1979 г. той е защитил дисертация, посветена на старите брегове на Черно море в Института по океанология в Москва. Представените от Димитров научни данни показват геокатастрофално събитие, станало в Черно море. Подобно на Рос и Дегенс, Димитров прави голям брой сондажи в морското дъно. Особено внимание той отделя на черния слой тиня или сапропелите, както ги нарича и ги определя като продукт на катастрофата. През 1984 г. Димитров е поканен да участвува в международна научна експедиция със съветския кораб "Витяз" в Средиземно море и Атлантическия океан. Задачата е издирване на следи от митичната Атлантида. Следващата 1985 г. по споразумение с проф. В. С. Ястребов - директор на Института по океанология в Москва, Димитров изследва с подводницата "Аргус" древните брегове на Черно море срещу българските териториални води. На дълбочина около 100 м, след обдухване на дебелия слой тиня, върху следващия слой от пясък и глина Димитров открива важен артефакт, предшестващ катастрофата и като негов откривател го нарича "Чинията на Ной".

В своите писма до Райан и Питман Димитров им изпраща данни за серия утаечни проби, взети в открито море пред българския бряг, както за техния анализ датировка с С14 и общото заключение, че преди 9750 години равнището на Черно море е било с около 100 м по-ниско от сегашното. Възбудени от резултатите на Димитров и с нараснал интерес към проблема, Райан и Питман с готовност се отзовават на поканата от Института по океанология "П. П. Ширшов" в Москва за съвместно изследване с руски учени на радиоактивното замърсяване на Черно море, вследствие катастрофалната експлозия на Чернобилската атом-

на електростанция. За това съвместно изследване те осигуряват уред за спътникова навигация и сонарно устройство. Изследването е извършено с руския кораб "Акванавт" с научен ръководител покойния вече Казимир Шимкус. Сонарното сканиране е направено с дълбочина около 10 м в пластовете под морското дъно. Регистрирана е старата брегова линия, когато Черно море е било сладководно езеро със значително по малка акватория от сегашната и е регистрирано старото русло на р. Дон, чиято делта е била на юг от Креченския пролив. Направени са серия сондажи, чиито анализи потвърждават изследванията на Димитров с известно различие във времето на датировката, направено с мас-спектрометров ускорител от Глен Джоунс в Уудхолския институт. Тази датировка определя времето, в което е станала геологическата катастрофа в бившето сладководно езеро и заливането му със солени океански води - 5600 г. пр.н.е. Според Райан и Питман: в Черно море се вливат "... *двеста пъти повече вода, отколкото днес се лее от Ниагарския водопад ... в продължение на "... поне триста дни ...*"

Основните факти, свързани с откритието на Райан, Питман и Димитров са:

- Черно море преди 7600 години е било сладководно езеро със значително по-малка акватория от сегашната. В неговите околности е имало богат растителен и животински свят. Има основание да се предполага, че в тези околности е съществувала най-древната човешка цивилизация.

- Разликата в нивото на сладководното езеро и Мраморно море, които са били разделени от планинския масив на Сакар планина е била 100 м, т.е. нивото на Мраморно море и Световния океан са надвиснали застрашително, вероятно няколко хилядолетия над долината на сладководното езеро, която все повече, с течение на векове, придобивала образа на Митичния рай.

- Геокатастрофата, станала преди 7600 г. в Черно море, е унищожила флората и фауната на сладководното езеро, както и на залетите от солената вода околни територии. Главно следствие от тази геологична и биологична катастрофа е образуваният слой от черна кал на дъното на морето и заразяване на водите със сероводород.

- Геологичната катастрофа и негативните екологически последици са причинили стрес и миграции и са най-вероятната и основателна причина на легендата за Ноевият потоп.

- Катастрофата е оставила археологически доказателства, запечатани в дълбочините на морето и покрити с дебел слой тиня и консервантна сероводородна среда.

През 1998 г. Робърд Балард осъществява сканиращо сонарно проучване на черноморското дъно в околностите на турското пристанище Синоп. Изследването има за цел да идентифицира корабни останки в плитките води. В есента на същата година обаче д-р Балард, откривател на десетки злощастно потънали кораби, включително и корабът "Титаник", прочита първото издание на книгата на Райан и Питман и преосмисля следващата фаза на своите изследвания.

През м.юли 1999 г. Балард с три кораба и странично сканиращи сонари отново потвърждава наличието на стара брегова линия на древното сладководно езеро на дълбочина 155 м под сегашното ниво на Черно море. Направени са и сондажни проби, предадени за изследване и датировка на Гари Розенберг в Академията за естествени науки, Филаделфия. Те също доказват, че катастрофата е станала преди около 5500 г. пр.Хр. Балард, както Райън и

Питман, твърдят че старата брегова линия, свързана с потопа, се разполага на дълбочина 155 м. Данните, с които разполага проф. Петко Димитров, показват че брегът на Черно море до потопа е бил на дълбочина 120 м, докато на дълбочини 155-170 м се разполага древен бряг, с възраст около 2 млн.год.

През м. септември 2000 г. Балард осъществява дълбоководна експедиция в същия район и открива допотопно селище на дълбочина 95 м, въпреки неблагоприятните условия - стръмен наклон на шелфа и подводни свличания, причинени от земетръсната активност в Анадола. Това засилва неговото убеждение, че на българския и румънския шелф условията за намиране на останки от древни селища преди катастрофата са значително по благоприятни. През есента на същата година се осъществява контактът им с Димитров, чрез посредничество на проф. Франческо Торе, директор на музея по подводна археология в Трапани, Сицилия. В БАН е представено официално писмо на д-р Балард за съвместни българо-американски изследвания в периода 2001-2003 г. Официално писмо е представено от посланика на САЩ и до президента на Република България. С актове на МС на България и Румъния са утвърдени изследванията на българо-американски екип, ръководен от Балард и Димитров.

През м.август 2001 г. е проведена първата фаза от изследването с българския кораб "Академик" и странично сканиращия сонар "ЕХО" на Балард. Експедицията приключи успешно на 29 август. Сканирано е древното корито и делтата на река Дунав, която преди катастрофата и потопа се е вливала на около 180 километра югоизточно от сегашната делта. Направени са и сондажни проби. Главната цел на изследването е намирането на останки от древни селища преди потопа, както и останки от древни кораби, свидетелстващи за древното корабостроене и търговски връзки в Черно море.

Обработката на данните се предвиждаше да приключи до края на 2001 г. и въз основа на тях обектите за следващата фаза на изследване ще бъдат определени в началото на 2002 г. През лятото на 2002 г. набелязаните обекти да бъдат проучени с подводница и подводни роботи. През 2003 г. обектите, които представляват особен интерес, да бъдат изучени с помощта на подводен апарат "Херкулес", който се разработва от д-р Балард и ще действа по всички правила на археологическата практика.

Има ли основание да се мисли, че тази изследователска програма ще приключи с успех?

Възможно ли е, освен текста в Библията, да се намерят други по-точни данни за това катастрофално събитие в древната памет на човечеството? Приблизително по този начин формулира молбата си към мен проф. Петко Димитров. Изпратих по факса получените от мен резултати.

Сравнителен анализ на легендите за потопа, които изглеждат така:

Свързано с геологическата катастрофа в региона на Черно море, която според изследванията на Райан, Питман и Димитров е станала около 5600 г. пр.Хр., настоящето изследване има за цел да направи сравнителен анализ на легендите за катастрофата.

В шумерския вариант, открит от проф. Хилпрехт при разкопките му в Нипур, първообразът на Ной е наречен Зиузуду. Епохата на този мит е 3100/ 2200 г. пр.н.е.

В асиро-вавилонския вариант от библиотеката на Ашурбанипал,

668/ 620 г. пр.н.е., върху плочки, разчетени от Джон Смит в Британския музей, първообразът на Ной е наречен Утнапищи. По-късният вариант на легендата е отразен от вавилонския историк Бероз. Там ролята на библейския Ной се изпълнява от Ксисутрус, десетия цар на Вавилон.

Анализът на древните писмени исторически данни, митове и легенди показва, че най-много и най-точни факти за катастрофата се съдържат в записите, разчетени от Джон Смит, където праотецът на Гилгамеш, Утнапищи, убедително и фактологически свидетелства за мястото, размерите и пораженията от катастрофата

Приложение:
Таблица с текстове от СТАРИЯ ЗАВЕТ и легендата за ГИЛГАМЕШ

НОЙ	УТНАПИЩИ
Първа книга мойсеева. Глава 7. Т.12 ... и валя дъжд на земята четирийсет дена и четирийсет нощи. Т.17 ... и наводнението продължава на земята четирийсет дена и четирийсет нощи, и водата се умножи Т.18. А водата се усилваше и умножаваше на земята Т.19. Водата се усили твърде много на земята,тъй че се покриха всички високи планини каквито има под цялото небе. Т.20. Водата възлезе петнайсет лакти над тях и всички високи планини се покриха. Т.21. И се лиши от живот всяка плът, която се движи по земята ... Т.22. И се лиши от живот всяка плът, която се движи по земята. Т.23. Изтреби се всичко що съществуваше по лицето на цялата земя	Епос за Гилгамеш Какво бе вън времето? Бе страшно да гледаш Облак черен се вдигна към небето отливка В средата на облака гръмолеше Адду. Ерегал изтръгваше мачтите.Бог Нинутра, разкъса дигите ... Ануннаките вдигнаха своите факли и техният пламък запали земята Земята се пропука... сякаш беше стомна Зафуча ... южният вятър Връхлетя бързо... планините удави ... с вълни догонваше хората Брат брата не можеше да види. В кал се беше този ден превърнал ... Толкова хора ... като рибни пасажи ... задръстиха морето. Беснееше южният вятър. Той разнесе потопа по цялата суша. Когато затихна потопът, всичките хора бяха станали тиня

На основание текстовете в сравнителния анализ има основание да се направят СЛЕДНИТЕ ИЗВОДИ:

1. Катастрофата е станала внезапно. "*ЗЕМЯТА СЕ ПРОПУКА ... СЯКАШ БЕШЕ СТОМНА*". Изразът е изключително точен и съответства на научно доказаните обективни данни, получени от Райан, Питман и Димитров.

2. Достатъчно ясно е определено мястото на катастрофата, т.е. седловината на Странджанския планински масив, която е отделяла Мраморно море и Световния океан от 120-160 м по ниското ниво на сладководното езеро, разположено в северна посока "*ЗАФУЧА ... ЮЖНИЯ ВЯТЪР ВРЪХЛЕТЯ БЪРЗО ... ПЛАНИНИТЕ УДАВИ ...*"

3 Катастрофата е имала регионален характер и е унищожила една процъфтяваща цивилизация, която вероятно е началото на цивилизациите на човечеството. За това свидетелстват редица текстове: "*ЕРЕГАЛ ИЗТРЪГВАШЕ МАЧТИТЕ. БОГ НИНУТРА РАЗКЪСА ДИГИТЕ!*" Изразът "мачтите" означава развито корабоплаване. Изразът "дигите" означава развити напоителни и отводнителни системи, земеделие, строителство и селища. Изразът: "БРАТ БРАТА НЕ МОЖЕШЕ ДА ВИДИ" определя не само характера на катастрофата, но и човешката ценностна система, обществените и социални отношения. Изразът: "ТОЛКОВА ХОРА ... КАТО РИБНИ ПАСАЖИ ... ЗАДРЪСТИХА МОРЕТО", свидетелства за гъстотата на населението около бившето сладководно езеро и за трагичната съдба по време на катастрофата: "КОГАТО ЗАТИХНА ПОТОПЪТ, ВСИЧКИ ХОРА БЯХА СТАНАЛИ ТИНЯ".

От останалата тиня, разкъсани диги ... останки от селища ... и други подводни археологически факти за човешко присъствие и дейност преди геологическата катастрофа в Черно море, станала преди 7500-7600 г. и останала в паметта на съвременното човечество под формулата на легендата за Потоп, Българо-Американски екип от специалисти ръководен от д-р Балард и проф. Димитров сега възстановяват ИСТИНАТА. Каква може да бъде прогнозата?

От сравнителния анализ на текстовете и направените изводи следва ЗАКЛЮЧЕНИЕ :

Текстовете от Шумерския епос за Гилгамеш дават основание да се прогнозира, че при изследванията на Димитров и Балард в Черно море ще бъдат открити останки от древна цивилизация,съществувала преди катастрофата - ПОТОП - 5600 г пр.н.е.

Литература:

Уилиям Райан и Уолтър Питман. Ноевият потоп. Новите научни разкрития за събитията, които промениха историята. Изд. Славена-2000.

Библия на Вехтия и Новия завет. Изд. Св.синод на Българската църква. С. 1925 г.

Джеймс Фрейзър. Фолклорът в Стария завет.С. 1989 г.

ПРИЛОЖЕНИЕ №2.
ТАБЛИЦА
ПИСМЕНИ ЗНАЦИ НА ДРЕВНИТЕ ГЪРЦИ

1	T	2	3	4	T	5	6	7	T	8	T
ΛΔ	a	ΧΑ	ΔΑ	ΔΑ	a	ΑΑΑ	ΔΑ	ΔΑ	a	Α	a
ΚΓ7	b	ΒΒ		ʃʅ	b	ΒΒ	Β		b	Β	b
7ΓΛ	g	ΓΛ	Γ	<C	g	ΛΓ	Λ	<C	g	Γ	g
Δ	d	ΔD	Δ	ΔD	d	ΔDD	ΔD	DΔD	d	Δ	d
ΕΕ	e	ΕΕ	ΕΕ	ΕΒΕ	e	ΕΕΕ	ΕΕ	ΕΕ	e	Ε	ë
см ниже				FF	v	FC	F	F	v	Ϛ	
ǂ	z	Ι	Ι	Ξ	z	Ι			z	Ι	z
ΗΒ	h,e	ΗΒ	ΗΒ	Β	h(ē)	ΒΗ	Β	Β	h	Η	e
⊕⊙	th	⊕⊗	⊗⊕	⊕⊗	th	⊕⊕⊕	⊗⊕	⊕	th	⊙	th
ϟΣΣΙ	i	ϟΙ	Ι	ϟΣ	i	Ι	Ι	Ι	i	Ι	i
ΚΚΚ	k	Κ	ΚΚ	Κ	k	Κ	Κ	Κ	k	Κ	k
ΓΛΛ	l	ĿΓ	ΛΛ	ΓΛ	l	L	Λ	ΛΛ	l	Λ	l
ΜΜ	m	ΜΜ	Μ	Μ	m	ΜΜ	Μ	Μ	m	Μ	m
ΝΝΝ	n	ΝΝ	ΝΝ	Ν	n	ΝΝ	ΝΝ	Ν	n	Ν	n
			ǂΞ	Ξ	ks	+	Χ	+	ks	Ξ	ks
ΟC	o	Ο	Ο	Ο	o	ΟΟΟ	Ο	Ο	o	Ο	ŏ
ΓΓ	p	ΓΓ	ΓΠ	ΓΓ	p	ΓΠ?	ΓΠ(	ΓΠ	p	Π	p
Μ	s			Μ	s					ϺϠ	
ϘϘ	q	Ϙ	(Ϙ)	Ϙ	q			Ϙ	q	Ϟ	
ΡΡR	r	ΡRD	ΡΡD	ΡΡR	r	ΡΡR	ΡΡR	ΡR	r	Ρ	r
		ϟΣΣ	ΣΣ		s	ϟΣΣ	ϟΣΣ	ϟΣ	s	Σ	s
ΤΥ	t	ΤΤ	Τ	Τ	t	ΤΤ	Τ	Τ	t	Τ	t
ΥΥV	u	VΥ	V	VΥ	u,u	VΥΥ	ΥΥV	V	u	Υ	ü
		ΦΦ	Φ	ΦΦ	ph	ΦΦ	Φ		ph	Φ	ph
↓	ks	Χ+	Χ	Χ+	kh	ΨΨ	ΨΥ	Ψ	kh	Χ	kh
			ΨΥ	ΥΨ	ps			ЖЖ	ps	Ψ	ps
⊙	ō		Ω		ō					Ω	ō

Легенда :

1. Древногръцки (Архаични) писмени знаци (VIII-VII в. пр.н.е.)

ИЗТОЧНО ГРЪЦКИ ПИСМЕНИ ЗНАЦИ:

2. Атина
3. Милет
4. Коринт

ЗАПАДНО ГРЪЦКИ ПИСМЕНИ ЗНАЦИ:

5. Беотия
6. Лакония
7. Аркадия
8. Класическа гръцка писмена система. (IV-III в. пр.н.е.)

Т. Транскрипция

акад. Владимир Цонев
Международна академия по българознание, иновации и култура

ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ - ПРЕДИНДОЕВРОПЕЙЦИ, СЪЗДАТЕЛИ НА СТАРИЯ СВЯТ

През последните години множеството открития, които бяха направени, непрекъснато отместват назад във времето историята на Стария свят и на древните българи.

Преди три години (2002 г.) на практика приключи човешкият геномен проект. Разбра се, че 120 години, които днес са ни отредени като горна граница, ще бъдат достигани трудно. Съвременният човек води началото си преди около 100 хиляди години. За негова родина се смята Африка и поточно територията на днешна Етиопия. В нашите земи на Балканите той се появява преди 70-80 хиляди години.

Генетичните изследвания ни дават възможност да проследим преселенията през последните 25-30 хиляди години.Това се осъществява чрез проучване на кръвни проби, взети от наши съвременници. Проведе се из следване, в което участват 120 страни от цяла Европа, Русия, Украйна и Северна Африка. То се публикува в сп. "Америкън джърнъл ъф хюман дженетикс" и показва разпределението на вариантите на Y-хромозомите сред мъжете.

Резултатите сочат, че преди около 7800 години (преди Потопа в Черно море) на Балканския полуостров, в днешните наши земи, е живеело местно население, възникнало тук и разселило се към Европа и към Мала Азия. И тези хора имат определен принос към създаването на европейски генофонд. Още по-любопитното е, че проучването недвусмислено доказва наличието у 21% от съвременните български мъже на същите гени, както и древното население преди 7800 години. За база са сравнение се използват намерените човешки скелети във Врачанско, създали цивилизация, датирана отпреди 7-8 хиляди години.

Към това можем, да добавим и постиженията на Варненско-Черноморската цивилизация. В района е намерено най-старото злато на света (V хил. пр.н.е.). И разбира се притежаваме най-древния и точен 12-циклов календар - този на предците ни.

Пловдив е един от най-старите градове с 8-хилядна непрекъсваща история. В сектора "Праистория" на Археологическия музей в града са показани находки от зората на човечеството. Могат да се видят експонати от две праисторически селища от най-дълбока древност до 16000 г. пр.н.е. Става дума за пещерата "Топчика" и селището край с. Златовръх. В музея са експонирани култови и битови предмети от VII-V хил. пр.н.е., открити в над 100 селища от Пловдивския край. Тук се намира и най-старият макет на глинено колело от Дончова могила край с. Биково, предхождащо шумерското с 1000 години.

Вече отбелязахме, че началото на съвременния човек следва да търсим в Етиопия. Интересни сведения за стародавното минало на тази страна ни дава известният атлантолог, главен редактор на сп. "Древна Америка" - Франк Джоузеф. Той разглежда съчинението на римския историк Марцел "История на Етиопия". В него се разказва за гуанчите - коренни жители на остров Тене-

рифе (най-големия от Канарските острови). Марцел сочи, че това местно население е запазило спомени, предавани от поколение на поколение за Атлантида. Специално внимание заслужава един факт, споменат от Франк Джоузеф:

"... *Някои изследователи допускат, че името "Етиопия" в древността е било използвано за самата Атлантида, но едва след нейната гибел, по-точно за нейните останки в продължение на следващите няколко столетия. Определението "Ети-опс" или "обгорени лица" се е отнасяло не за негрите от Източна Африка, а по-скоро за физическите поражения на лицата на оцелелите от катастрофата с Атлантида бегълци, преживели ужасно вулканично изригване. В съчиненията на Плиний Стари явно се посочва, че под названието "Етиопия" трябва да се има предвид бившата Атлантида*."

Атлантида около 10 000 г. пр.н.е.

В ирландска средновековна литература от VIII до XII в., в чиято основа лежат древни източници, се говори за последователни нахлувания на племена и народи - "немедианци", "форморианци", "фир-болги" и др. Любопитното е, че всички те говорели на един език, защото идвали от Атлантида.

За нас безспорен интерес представляват фир-болгите ("хора на Болг"). Те притежавали здраво телосложение, били добри строители, миньори и бойци. Характерното им оръжие се явявало широка остра брадва. Очевидно става въпрос за двойната брадва на карите.

На Британските острови те станали известни с изумителните си способности да преместват с невидими сили огромни земни маси и да градят изкуствени земни хълмове (могили). Някои от тези възвишения имали форма на змия с дължина 100 метра и височина 6 метра. За своите празници и свещените ритуали, свързани със слънцето, фир-болгите издигнали Зала на Тара (Тангра). Сградата имала гигантски размери - 220 метра дълга и 28 метра широка. Тя била място за религиозни церемонии в продължение на хилядолетия.

Старото име на Ирландия е Инсулария, но не само с окончанието "ария", с уникалните песни и танци можем да правим връзка с нашите земи. Да напомним, че цветовете на тяхното знаме - бяло, зелено и оранжево, са почти идентични с тези на българското.

Все повече сведения говорят, че южния клон на древните българи следва да свържем с етиопите-почтени (лелеги и кари), родеещи се с пелгарите/ пелазгите и предшественици на траките. На този въпрос ще посветим и нашето внимание.

Въпреки настъпилите природни катаклизми като Потопът в Черно море (5600 г. пр.н.е.), свързани с поредица от преселения към Северна Европа, Близкия изток, Египет, Америка, Волго-Уралието и Азия, част от древнобългарската група - пелазгите/ пеласгите, остава в своите стари поселища на територията на Балканите и днешна България. Тя е в основата на цивилизацията по тези земи.

От съвременна Северна Гърция, през древна Троя в Мала Азия, като се стига до територията на Палестина и Израел - навсякъде в този ареал живеят сродни племена, известни като пелазги (пелгари), а по-късно - траки, мизи или македони. Те са наречени от гърците "варвари".

Някои наши изследователи справедливо извеждат произхода на думата "българ" от "пелгар", още повече, че в гръцкия език няма звукове "б" и "ъ" и техните естествени заместители са "п" и "е".

Според "бащата на историята" - Херодот, пелазгите са тези, които първи използват мистериите. Известният наш учен проф. Ал. Фол смята, че думата "траки" произхожда от сродната дума "трескайя", използвана най-рано също от Херодот и означаваща "култови церемонии, религиозни обичаи". С тази дума очевидно са се назовавали непонятните за другите народи обреди на затворените орфически общества. По всяка вероятност названието "траки" идва и от древното име на Тангра - Тара - "тараки"/ "траки" - "земните последователи на Тара".

Но нека се върнем на Етиопия. На територията на днешната държава с това название, по проучвания на покойния български посланик там - Иван Кацанов, има стародавен спомен и различни легенди за народ, живял по тези земи, ръководен от царската древнобългарска династия на Богорис. Едно от колената на тази династия мигрира на север близо до делтата на р. Нил. Друга част от същото коляно през Персийския залив стигнала до територията на реките Тигър и Ефрат и в градовете Вавилон, Ур, Лагаш и Налундо създали държава. По всяка вероятност тук те се обединяват със северния клон на древните българи - кимерите, които след Потопа в Черно море търсят по-подходящи земи за заселване.

С Етиопия е свързан и родът на Савската царица. Тя принадлежи към хуритите-балкарис. В историческа хроника е записано:

"Хуритите са и химарити, а сред химаритите се натъкваме съвсем неочаквано на българското племе балхарис, а така също и на името на царица, носеща същото име Балкис, така наречената Савска царица от царството Саба."

Сведението е важно и сочи, че хуритите всъщност произхождат от химаритите/ кимаритите (кимерийците). Названието на царицата Балкис в превод означава "звездата на Балк", "звездата на Бълг" и ясно говори за принадлежността й към древните българи. Да напомним, че Балк (Балх) е столица на Балхара - държава на нашите предци в Индия (днешен Афганистан). Колкото до другото й име - Савска царица, явно става дума за главния град на хуритите в Сирия - Цоба (Сава), на който тя е владетел.

Етиопците я смятат за своя митична родоначалничка. Родното й място е неизвестно, въпреки че някои изследователи сочат югозападната част на Арабския полуостров (днешен северен Йемен).

Твърди се, че царицата произхожда от египетски фараонски род, владетелка е на Етиопия, Арабия, както и на южноегипетската област Мерое. Тя носи титлата кандазе. А племето кандазе откриваме в земите около поречията на Сърдаря и Амударя, населявани хилядолетия от древните български племена, живеещи около Каспийско море.

Твърде любопитни са ислямските легенди за Балкис, където като нейни животински предци са сочени диви кози, газели (сърни). Майката и свекървата на Савската царица произхождали от царството на газелите. Майка й се превъплъщавала като газела (сърна). Това е добре познато явление при древните българи, които смятали, че в трудни времена праотецът или прамайката са се явявали в образа съответно на елен или сърна, за да поведат народа си към нови земи.

В "Тимей" Платон отбелязва, че Солон не забравил да разпита египетските жреци за най-старите събития в познатия на него свят: за Ниоба, за Фороней, наричан още Първия, за епохата след Потопа в Атлантида. Ниоба е внучка на Атлас и очевидно принадлежала към управляващата династия. След Потопа (X хил. пр.н.е.) била превърната в камък. Вероятно става дума за хипербола, целяща да подсили случилото се като сурово наказание). Но преди това Ниоба родила своя син Фороней. От своя страна той имал двама сина, които пренесли в Егейско море постиженията и културата на атлантите. По-възрастният се наричал Пеласг, а по-младият Кар. Пеласг пристигнал в Пелопонес и със своите хора основал там развита цивилизация. Пеласг е митичният родоначалник на пеласгите, които обитават Балканския полуостров, островите в Егейско море и Мала Азия преди гърците. Името се превежда като "древният" или "мореплавателят"

В Атлантида са съжителствали черни и бели хора. Чертите на тъмнокожите са запечатани върху огромни каменни глави в източните земи на Мексико, населявани в древността от олмеките. Белокожите били стройни хора, трудно различими от нашите съвременници. Интересното е, че тези, които са населявали и управлявали Атлантида се родеели с така наречените фризийци (фриги), познати по-късно като атиняни. Именно фризийците са смятани за потомци на богиня Нейт (Атина). По всяка вероятност това е внучката на Атлас - Ниоба и на практика в Атлантида се води борба за надмощие между близки по кръв. Любопитно е, че прочетено обратно името на Ниоба (Абоин) твърде много напомня за Албион, който според легенди е брат близнак на Атлас и владее Британските острови, наричани Албион (Алба). Всъщност в древността при пелазгите (произхождащи от Ниоба) писането е от дясно на ляво.

Има данни, че в стародавното минало е съществувал култов център в района на днешното Северно море (водното пространство близо до Англия, Белгия, Германия, Дания, Швеция и Норвегия). Представлявал голям остров, известен като страната Пуласти (фонетично близка до името на морския народ на пелазгите), позната и като Хиперборея.

Другият внук на Ниоба - Кар се заселил със своите хора по западните брегове на Мала Азия и там станал основател на царство Кария. Един от основните архитектурни символи на карите са кариатидите. Това са женски скулптурни фигури, поставяни под външния фриз на храма. Те се явявали важни символи, които крепели сградата. Аналогията с легендарния Атлас, поддържащ небето на плещите си, е очевидна. Кариатидите се срещат и у нас - гробната камера на храма край с. Свещари и др.

Кариатиди от гробницата край с. Свещари, Разградско.

Интересно е, че Солон определя бащата на Пелазг и Кар за най-старият смъртен цар, управлявал веднага след Потопа (потъването на Атлантида).

Племето хопи в Америка също е съхранило легенди, сочещи Атлантида. Индианците смятат, че техните предшественици водят своето начало от племе, наричано Клана на змията. То потърсило спасение след гибелта на техния остров, намиращ се на изток в океана. Преселението на Клана на змията се извършило под ръководството на Пахана или Белия брат. Малко след като достигнали източното крайбрежие с тръстиковите си лодки, те издигнали храм в чест на Бога - змия. По всяка вероятност змията за тях представлявала духа на обновлението и спасението им от потъналата им родина.

По-късно се преместват на запад, в долината на река Охайо, където вдигнали паметника Грей Серпент Маунд, наречен от тях Токчии - "Пазителят на Изтока" (вероятно, за да маркират посоката, от която са дошли). Самият паметник изобразява огромен змей, изхвърлящ от устата си яйце. Сходството с митове, разпространени сред древните гърци, е очевидно. Те са записали, че предшествениците по техните земи, дошли от Атлантида - пелазгите, са били известни като народът на змията или офити. Символ на този народ се явявал змеят Офион с космическо яйце в устата.

Твърде любопитен е най-старият гръцки мит за създаването на света. В него се говори за змея Офион, носещ се самотен в първичното море, преди началото на времето. Тогава се явил северният вятър Борей. Той изпуснал неволно семето си във водите. Змеят го погълнал и след това от устата му изскочило космическото яйце.

Всъщност едва ли е случайно, че крилатото божество Борей се смята, че е родено на наша територия и е обитавало пещера в Стара планина.

Да потърсим и други митове за преселници от Атлантида. Отправна точка отново е Америка. Племето кариби (в превод "издигнатите кари") пази предание за голяма група от хора, отплавали от Атлантида на запад. Те стигнали до голям остров и го нарекли Караиба. В легендите си карибите (кáрите) споменават Атлантида като "старата червена земя". Същото название се среща и при толтеките, предшественици на културата на маите. Те наричат своята прародина "хюе хюетлапаппан", т.е. "старата, прастара червена земя". За нея те отбелязват, че се намира на изток и е покрита с вода. Знае се, че жреците, преселили се от Атлантида, разпространили култа към Тупан. Местните жители започнали да се зоват "туп" което означава "синове на Пан". А названието "Пан" било другото име на изчезналата Атлантида.

По-късно ново природно бедствие принудило тупите да напуснат потъващия остров Караиба. И те се придвижили отново на запад, до морето, което назовали Карибско. Сега те се разделили. Част от тях се засели на най-близките планински острови, а други стигнали на юг, до река Амазонка.

Днес гуараните от Парагвай, както и други южноамерикански племена, продължават да отдават почит на бог Тупан. Направените проучвания сочат, че техният общ език "тупи-гуарани" се родее с езика на баските смятани за древен прединдоевропейски народ, чиито потомци са преселници от Атлантида. Сега те са около 1 милион и обитават главно планините Пиринеи в Югозападна Европа (Северна Испания и Южна Франция). Удивително е сходството на някои думи в баския и в българския език: гайта - гайда; бакар - бекяр (ерген); батзар - базар (пазар). Еднакви са и знамената ни (бяло, зелено, червено). И това е обяснимо, ако си спомним, че най-старото население на Испания носи името ибери/ ибри ("преминаващи през водите"). Названието очевидно е свързано с кимерийците, наричани кимбри (кибри). Всъщност самото име Испания съдържа "пан", което ни препраща към древната Атлантида. А според легенди първият испански крал се казва Болгорос.

Именно съчетание "пан" и кимерийците срещаме в империята на маите. Град Копан в Хондурас е южна граница на тяхното царство. Не може да е случайно, че Хондурас е разположен точно край Карибско море. Релефът е предимно планински, което ме кара да потърся още едно сходство. В Кавказ - едно от стародавните обиталища на древните българи - кимерийците, северният склон на планината се казва "хон". Ако вземем предвид, че първоначалното изписване е вероятно "кхон" с характерното словосъчетание "кх", участващо и при формирането на думата "кхан" (кан, хан), като че ли всичко идва на мястото си. Хондурас е възможно да означава "северният планинец владетел азианец". Асите (азите) са част от двата клона на древните българи - именци (кимерийци) и синдите-арии (иделци или кари), познати още като "праведните". Те смятали за кощунство небесният Тара (Тангра) да се изобразява в човешки образ. В Кавказ асите се наричали българи.

Думата "кон"/ "хон" отново ни подсказва за пелазгите (пелгарите) - население, което от дълбока древност населява Балканския полуостров и съседни земи. Тукидид (V в. пр.н.е.) говори за "пелазгическа стена" около Акропола, известна още от XIII в. пр.н.е. с името Пелазгикон. В превод може да се преведе като "щъркелов северен склон".

Многобройни са легендите за бели хора с бради, със светли коси и очи, които носят на индианците знания и мъдри закони. Те са обожествявани и в Северна, и в Централна, и в Южна Америка и носят твърде характерни окончания кан (кхан) или кон (кхон) - Кукул Кан, Бочи Кан, Мохи Кан, Вотан Кан, Кон Тики, Оан Кон и др.

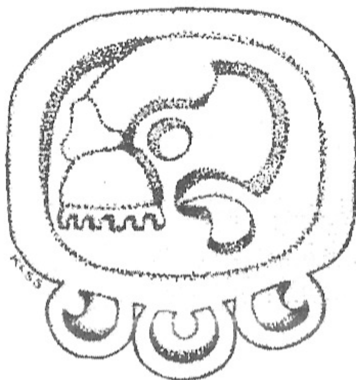
За кхон (хон/ кон) вече говорихме. Думата кхан всъщност е титла на владетеля на древните кимерийци, наричащи себе си "българи".

Отправна точка за постиженията на отминали епохи обикновено са цивилизациите на Шумер и Египет. Наричат маите "египтяните на новото време". Писмени документи сочат, че пророкът на маите - божественият Кетцалкоатъл дошъл с флотилия от кораби от Египет около 3000 г. пр.н.е. Както и останалите обожествявани духовни учители, той бил с бяла кожа и брада. Последната част от името -атъл ("вода") ни кара да правим аналогия с древната Атлантида. Твърде любопитно е и другото название, с което Кетцалкоатъл е познат - Кукулкан. Вероятно следва да се преведе като "могъщият воден владетел".

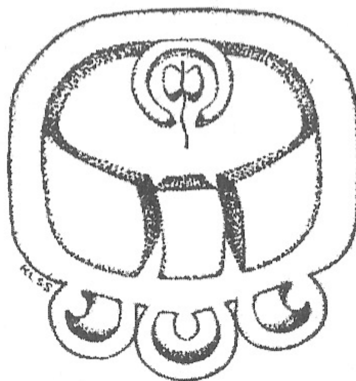
Свещеният календар на маите - Цолкин е важно изразно средство, ползващо единството между времето и Вселената. Цолкин има 20 слънчеви знака, приемани като божествени същества.

Интригуващ за нас е шестият слънчев символ, познат като "кими", чиито произход очевидно е кимерийски. В предишни свои изследвания съм споменавал, че думата "кими" означава мост между световете. Стародавни сведения за кимерийците говорят, че те са стояли на входа на подземното царство. "Кими" при маите обозначава посока север и белия свят (светлината). Това е цветът на жреците, най-важният в националния ни трибагреник. И нещо доста любопитно - следовниците на маите - мексиканците използват същите цветове в знамето си - бяло, зелено, червено.

Да разгледаме и друг важен символ от 20-те. Четвъртият от тях е "кан". Има значение на "кълн", "семе", "зрялост" и посока юг при маите. Веднага се вижда идентичността с титлата на владетеля при древните българи. Той е посланикът между небето и земята, божият наместник, който идва да оплоди земята. Посоката юг е важно свидетелство за характерните традиции на българите и преди всичко на трупополагането в посока север - юг.

Числата 6 ("кими") - горе и 4 ("кан") - долу от слънчевите символи на маите.

Нека споменем още един многозначителен факт - маите изразяват числото 13 с кръг, а числото 20 с квадрат. Съчетанието на двата знака е символ на свещения календар (Цолкин), символ на Вселената. Същият характерен знак срещаме при димоотвода на юртата, при жилища на боляри в Плиска, Велики Преслав, както и при жилища и храмове в Месопотамия.

Подобни вярвания откриваме и сред пелазгите на Балканите, където също се почита Вселената в лицето на бог Пан. Тези многобройни племена - пелазгите (пелгарите) принадлежат към древнобългарските племена, движещи се от Северна Атлантика към Средиземноморието, а също и около Индия, и Африка.

Споменахме, че пророкът на маите идва от Египет около 3000 г. пр.н.е. А именно в Египет малко преди това (в края на IV хил. пр.н.е.) легенди говорят за борбата за власт в долината на р. Нил. Тя се води между двамата братя

пелазги - Египт и Данай. Побеждава Египт и брат му напуска Египет.

Има доста преки аналогии между днешните български и земите в поречието на Нил. Най-древното светилище в Долен (Северен) Египет носи името Хем. С това название у нас е позната Стара планина. И още нещо. На върха на пирамидите се слагал коничен камък с метеоритен произход, наричан бен-бен. Думата означава "семе", "кълн", "зрялост" също както и думата кан (кхан) при маите. А Бенбен е древното име на нашия балкански първенец - връх Мусала. Удивителни са сходствата, които могат да се направят между скиптъра на царя от Варненския некропол (V хил. пр.н.е) и анкха - символа на древен Египет. В долината на Нил фараоните са смятани за последователи на Хор, а българите са един от малкото народи, които се наричат помежду си хора.

Известно е, че строежът на пирамидите в Египет се осъществявал в продължение на около 20 години, като се използвали наемни работници. Оттам, с припечелените средства, освободените строители започнали да завладяват постепенно цялото крайбрежие на Средиземно море. Новообразуваните колонии носели имената на своите водачи, признати за такива още в Египет - Пелазг, Тирсен. Така се появили пелазгите и тирените.

Преселилите се в земите на днешна Италия племена са известни като етруски. Към тях се присъединяват и родеещите се с тях племена, напуснали победената Троя (Атряч). Атрячите били наричани от съседите си етруски. На север земята на етруските граничи с р. Арно, на юг и на изток с р. Тибър, на запад с Тиренско море. Всъщност тази територия от дълбока древност е представлявала колония на Атлантида.

Малко известно е, че древното име на Тибър, извираща от заснежените върхове на Апенините, е Албула. Смятало се, че е обитавана от речната нимфа и пророчица Албунея - име доста сходно с анаграмата на Ниоба (Абоина), внучка на митичния Атлас. Преди нашествието на индоевропейците в тези планини е живеело племето Коли Албани.

На земеделието в Етрурия се е отделяло специално внимание. Строяли се "куникули" - дренажни тунели под хълмовете, за да отвеждат водата от една долина в друга. Открити са повече от 70 подобни тунела, като най-дългият има дължина 5600 м. Думата "кул"/ "кули" се използва от кимерийците за обозначаване на водоизточници. Очевидно може де се направи връзка с Кукулкан - пророка на маите. Етруските оказват съществено влияние върху развитието на римската култура и цивилизация, станала по-късно съставна част от културата на Европа.

И отново една съществена подробност. В Италия за пореден път срещаме трите цвята, които участват и в българското знаме - бяло, зелено и червено.

Проучване на ДНК на днешните тосканци от района на Сиена показват множество сходства с кавказките народи. Към тях безспорно спадат и древните българи - кимерийците, които хилядолетия владеят земите по Северното Причерноморие.

В своята книга "Етруските" изследователите Баркър и Рамусен правилно отбелязват, че писането на етруски език е от дясно на ляво. Посочено е и сходството с ранния гръцки, който всъщност е пелазгийски (древнобългарски) начин на изписване. Самите гърци през VI в. пр.н.е. променят посоката на писане от ляво на дясно, докато етруските продължават със старото си писане. По същия начин от дясно на ляво се е писало в древен Египет.

Известни изследователи като Уилфорд, Уйдъл и Рол по различно време и независимо един от друг стигат до извода, че създателите на египетската цивилизация са били шумери. Към тези цивилизации следва да добавим и индийската.

Уважаваният наш историк проф. Велизар Велков - един от основателите на нашата Академия по българознание преди 10 години - през 1976 г. на Втория конгрес на историческото дружество съобщи, че по нашите земи се развива древна цивилизация, която е синхронна с Египет и Шумер. И оттогава нито ред за това в учебниците, да не говорим за издаваните енциклопедии.

Изследванията продължиха, чужди и наши учени доказаха, че в Черно море е имало потоп. И отново официалната наука отминава това събитие. В забрава тъне и писменост, идентична с египетската и шумерската, открита по нашите земи, но по-стара поне с хилядолетие.

Уилфорд проучва индийските пурани и като ги сравнява с шумерските, египетските, старозаветното родословие на Адам, отбелязва, че всички те са варианти на една и съща стародавна традиция. В Библията е посочено, че народът на Сем (най-големия син на Ной) е населявал Азия. В древността като част от този континент се е смятала и Северна Африка.

В "Падма Пурана" е направено друго интересно уточнение. На Сем се падат земите на юг от Снежните планини. Според индийските представи това понятие е включвало както Хималаите, така и Кавказ. А в стародавни времена, преди Потопа в Черно море, Стара планина, Рила, Пирин, Родопите и Таврическите планини на Кримския полуостров носят общото название Кавказка планина. След Потопа (5600 г. пр.н.е.) целостта й е нарушена и се говори за Кавказки планини.

Проф. Уейдъл не само синхронизира шумерските и индийските династии, но е и първият учен, който свързва Зиези с народа хухунори ("могъщите господари", "могъщите еднородни по кръв"). Изследователят стига до извода, че народът хухунори е идентичен с хаихия. Този народ произхожда от родоначалник със същото име - Хаихия, описан в стари индийски хроники. Хаихия представлява индийския вариант на Зиези (един от родоначалниците на древните българи). Градът, от който е произхождал родът на Зиези, е познат като "важният град Бан", наричан и "градът на лъка". Хухунорите следва да свържем с Хунорската империя, която граничи с Китай.

Съществуват данни, че един от най-древните народи на Индия носи името "хора на лъка" или "лъконссци", познати и като народът "Бхил". Названието идва от санскритски, където "билла" означава "лък".

Националният флаг на Индия се състои от три познати цвята - бяло, зелено, червено. И в това няма нищо случайно, защото чак до XI в. в Северна Индия управляващата династия принадлежи към древните българи и свързва своя произход с Балх (Балхара).

Заслужава да се посочи, че Зиези се явява обединител на цял Шумер. Неговата империя включва също Сирия, имала излаз на Средиземно море и Персийскоя залив, притежавала колонии в Египет и по долините на р. Инд. На практика той консолидира своите сънародници, живеещи в тези наши земи. Зиези е наричан "цар на света" и "цар на четирите посоки".

Змеят и змията - основни символи на Атлантида се срещат при почти всички племена и народи по света. А това говори за единен център в дълбока

древност, откъдето тръгва разпространението на уникални знания, култура и цивилизация.

Интересно е, че в нашите стародавни народни представи и вярвания змеят е с човешки произход. Твърди се дори, че змейовете били деца, които се раждали с крилца под мишниците. Описания сочат, че змеят представлявал наполовина човек, наполовина змия. Метеоритите и падащите звезди също били оприличавани на змейове, които идвали, за да грабнат моми. До края на XIX в. българите вярвали, че змеят е покрит с рибешки люспи. Той произлизал от 40-годишен шаран и имал опашка на риба. Според нашия изследовател Йордан Вълчев гербът на Аспарух представлявал змия с опашка на риба.

Герб на Аспарух, змей - дракон с рибя опашка (по Й. Вълчев).

При дунавските българи змията е символ на знание и мъдрост. Тя е същество с особена дарба - знае езика на всички животни. С нейна помощ жреците придобивали своите магически умения.

Подобно отношение срещаме и при волжките българи. Известният арабски пътешественик от средновековието Ибн Фадлан отбелязва, че волжките българи изпитвали почит към змиите и не ги убивали. Стародавни предания разказват как на бреговете на р. Кама имало руини от древен български град. Наричали го Дяволско градище. В него бил издигнат прочут храм с оракул, който предсказвал бъдещето. И днес на територията на Волжко-Камска България, която продължава да съществува като културно и етнографско пространство, живеят шамани, наричани камове. Шаманът от дълбока древност е изпълнявал различни функции: астроном, гадател, маг, философ, певец, воин. При определена подготовка е можел да напуска тялото си и да пътува към други светове.

Любопитно е, че и на тази територия - Волжка България, отново за пореден път срещаме податки, които сочат Атлантида. Както отбелязва членът на нашата Академия - акад. Михаил Юхма (Чувашия) и петте големи реки - Волга, Ока, Кама, Вятка и Бяла са носели представка "атъл" - "голяма вода": Атъл - Волга, Хура Атъл (Черна Волга) - Ока, Атъл (Сребърна Волга) - Вятка и Шур Атъл (Бяла Волга) - Бяла.

Заслужава да се припомни, че знамето на Волжка България е в познатите цветове - бяло, зелено, червено и в добавка снежен барс. Днешните унгарци (чиито национален флаг е също бяло, зелено, червено) се смятат за потомци на волжките българи.

С най-важния символ на Атлантида (змеят, змията) е свързан и друг родоначалник на българския ред - Боян Имен. За него се говори и в "Джагфар тарихи" и в "Шан казъ дастанъ" ("Сказние за дъщерята на хана"). Край бреговете на р. Амур живеели българските племена имен и синд. Но поради страха си никой не смеел да я премине, защото реката гъмжала от змии. Това направил единствено Боян Имен, защото бил посветен в тяхната мъдрост и знание и затова змиите не го закачали.

В голямата Българска енциклопедия "А-Я", издадена от БАН и книгоиздателска къща "Труд" през 1999 г., е записано: "*Индоевропейските народи - условно име на народите, обитавали земите от Исландия до Индия. Прародина - Долнодунавската низина. През 50-40 в. пр.н.е. се разселват из Европа, Средна и Южна Азия ...*" Мисля, че вече се спряхме на повечето от тези земи (от Исландия до Индия), дори отидохме още по-на запад (Америка), на изток (Китай), на юг (Египет) и проследихме движението на древните българи като световни духовни учители - балагури (балгури, българи). В цитата, който представих, за индоевропейските народа се споменава нещо много важно - тяхната прародина е Долнодунавската низина, т.е. на територията на днешна България. А щом прародината на индоевропейците е тук, то логично е и една от родините на прединдоевропейците да е тук. Добавяме вече известното - най-старият и точен календар е древнобългарски, тук е открито най-старото злато, писменост и колело преди Египет и Шумер. Потопът, от който до скоро официално започваше историята на света, е в Черно море. По нашите земи има градове като Пловдив с 8-хилядна не секваща история и развитие И не на последно място, разбира се, ДНК изследване доказа, че българите са местно население, живеещо по нашите земи най-малко от 8 хиляди години.

Изредих ви важни факти, неопровержими доказателства, че древните българи са прединдоевропейско население, нещо повече, те са в основата на най-старата цивилизация на нашата планета. Това е истина която продължава да бъде пренебрегвана и не разбирана от официалната българска наука.

Литература:

1. Бювал, Р., Е. Гилбърт. Загадката Орион. София, 1996.
2. Българска енциклопедия А-Я. БАН. София, 1999.
3. Демин, В. Загадките на руския север. София, 2005.
4. Джоузеф, Фр. Гибелта на Атлантида. Пловдив, 2004.
5. Древните българи в основата на световната история, материална и духовна култура и цивилизация (сборници с доклади и съобщения от Общобългарската научно-практическа конференция - София'2004 и София'2005). София, 2005.
6. Зографова, А., Т. Манова. Боянският маг Йордан Иванов. София, 2004.
7. Иванов, С. Праистория и история на древните българи. София, 2005.
8. Камински, Х. Атлантида. Реалността. София, 1997.
9. Кремо, М., Р. Томпсън. Тайната история на човешката цивилизация. София, 2002.
10. Кун, Н. Старогръцки легенди и митове. София, 1967.
11. Манолов, Ж. Загадката Атлантида. София, 2002.
12. Темпъл, Р. Загадката Сириус. София, 2000.
13. Топер, Уве. Фалшифицирането на човешката история. София, 2002.
14. Хоуп, М. Древната мъдрост на Атлантида. София, 2000.
15. Цимлер, Х.Й. Грешките в историята на Земята. София, 2002.
16. Цонев, Вл. Тайните на Евразия и древните българи. София, 2005.
17. Чайлдрес, Д. Изгубените градове на древна Лемурия и Тихия океан. София, 2003.

ДОКЛАДИ
на Председателите на секциите:
"История на древните българи през Медно-каменната, Бронзова и Ранно-желязна епохи (IVхил. пр.н.е. - I хил. пр.н.е.)" и
"Култура, цивилизация, познания, строителство на "чудесата на света". Тракийската цивилизация и пределинското население."

В рамките на задълбочените обсъждания по тематиката за двете секции с доклади и научни съобщения взеха участие 31 специалисти, научни работници, образователни и културни дейци, творци и изследователи.

Имайки предвид обсъжданията и в другите секции на Конгреса, вниманието ни бе насочено главно към хунорската общност и взаимодействията на хони и хуни в процеса на нейното развитие и противоборство с китайците и други монголоидни племена на Изток, и особено на траките и тракийската култура - наследници на древните пелгари (пелазги) и кари - българи на територията на Балканите, Мала Азия и Егея, и ролята им за формирането на Елада, елините и елинизма.

Систематизираната напоследък богата информация, на базата на задълбочени проучвания на МАБИК и други и други неправителствени организации и отделни изследователи, свързана с древните хуни, хони, хунори, хионити и други древно български племена ни дава възможност за обсъждане и задълбочено изучаване на тяхната история поотделно и за взаимовръзките помежду им.

Систематизацията на хунските имена показва, че по своята типология и фонетика имената на азиатските хуни коренно се различават от имената на нашите преки праотци. Оценката за бита им, дадена от арменци, китайци, индийци, римляни и готи, рязко се отличава от бита и културата на нашите предци.

Това налага да гледаме на хуните не като на етническо понятие, а да ги разграничаваме като хуни, хони, хунори и хионити, като различни по своя произход, език, бит и култура племена, с различно държавно устройство и управление.

Да се отричат участието на племената от древните българи и тяхната водеща роля в хунския съюз и в държавата им Хун-ну, по-нататъшните контакти и взаимодействие между хуни и българи, е също така погрешно, както и да се защитават необоснованите "хунска" и "тюркска" тези за произхода на българите. Не може потомците да са се появили с хилядолетия и векове преди родителите си. Това е логичният край на този безсмислен исторически спор, който ни дава възможност да не отричаме или омаловажаваме нито нашата - на съвременните българи история, нито тази на нашите родственици по света, праотци и родоначалници.

Различни са типовете държави, които създават хуните и българите, в това число и с участието на хони, хунори и хионити. **Хунската държава е от номадски тип** и се изгражда върху принудителното събиране на данъци от покорените племена, като те запазват самоуправлението си. Затова тя е нетрайна и се разпада при най-малкото отслабване на управляващата народност. В нея няма градове и столици, а станът на хана е в постоянно движение.

Българските държави са с други характерни черти:

- възникват главно в планинските райони;
- винаги има градове и селища, висока стопанска култура, развити земеделие, занаяти и строителство;
- сложно държавно устройство, справедлива данъчна система и законово уредено общество;
- тежко въоръжена и добре оборудвана войска и конница.

Засилените военни и стопански сблъсъци с трите китайски княжества, които народът на динлините (Дуло) провеждал последователно от средата на третото хилядолетие преди новата ера, довело до обединението на значителна част от тях.

Н. Я. Бичурин пише в предговора си към т.1 на "Събрани сведения за народите, обитаващи Средна Азия в древните времена":

"В археологически аспект най-забележителни открития са направени в котловините на Минусинската долина на река Енисей. Както тук, така и по терените на същинска Средна Азия, тази култура е характерна с месопотамските си черти и още - тази материална култура е донесена в готов вид."

Тази култура води началото си от Балканския полуостров, още от времето на Варненската цивилизация, преминава през културата на гурите (балхарис) от Такламакан и Тян Шан, и траките от Тибет, през Шумер и Египет, през Бълг (Балхара), Мохенджо Даро и Харапа и достига до Енисей.

Легендите говорят, а и руините потвърждават, че **под пясъците на пустините около Алтай и Тян Шан се намират пирамиди на българските канове.** Оттук двата първобългарски рода Май и Ацтек тръгнали на изток и през Беринговия пролив, преминали на новия континент Америка.

С откриването на около 100 на брой гигантски пирамиди, някои с основа 500 м и височина 300 м в Северен Китай, напълно се доказва присъствието в тази част на света на първобългарите трако-кимерийци и други **племена от Великата Хунорска империя на рода Дуло, създадена с обединението на всички първобългарски племена, в единна общобългарска общност. Пирамидите, намиращи се в Тибет, са дело на трако-кимерийците, дело на онези кимерийци, чиито потомци строят пирамидите в Египет, Кавказ, Черно море и Америка.**

В излъчения по Би Би Си през 1998 г. филм "До края на света - мумиите от пустинята Такламакан" са показани мумии от 6000 до 3000 г. пр.н.е. от тъй наречената понтийска група, към която спадат скити, българи (балхарис) и траки, вълнени тъкани тип родопско одеало, шевици и орнаменти, характерни за нашия етнос и регион, ножици за месене на хляб, съществуващи и до днес в някои от българските села, обувки, ботуши и боти като тези, употребявани във Волжка и Дунавска България, стрели, оръжия, стремена и седла, използувани единствено от българите и непознати тогава в Китай и Европа, и редица други неща, **доказващи по безспорен начин съществуването на протобългарска империя, предшествуваща Небесната империя (Китай).**

В алтайското село Пазарък до българската река Чавдар археолози са открили през 1954 година на 7 метра под земята саркофаг с жрец на Тангра на 4000 години.

Казахстан, Монголия, Саян, река Енисей ... - целият Изток е осеян с толкова много български следи, че различните историци и изследователи ни дават различно местоположение на исконната Прародина на българите.

С посланическа мисия от основния поток **при преселенията на първобългарските племена са се отделили големи групи и са основали повечето от известните и неизвестни древни цивилизации. Бълг (Балх, Балхара) до Имеон (Памир и Хиндукуш) е една от тях. Близо до нея било княжество Бургар. И двете са свързани с древно българско царство Бълг (Шамбала)** - страна на планински пещери и мистерии, за които индийските епоси "Махабхарата" и "Рамаяна" говорят, че била най-великата страна на мъдреци и учители - Гури. До Челябинск в Сибир е открит градът на Тангра - Аркаим (град, построен от синди-арии и кимерийци).

На историческата сцена първобългарите в Азия се появяват с името на своя бог Тенгри (Тангра), с титлата на владетелите си Кан, с имената на своите родоначалници Уц и Хул - синове на Арам, с баща Сим. Племената се наричат с имената Уцури и Хули. Това име те получават от името на предшествениците им "истински гури" - балагурите, които живеят в Такламакан преди в нея да са се населили първобългарите. На езика на праотците си гурите прибавят определението Бала (силен, славен, могъщ и голям народ).

Регионът, който те населяват и до ден днешен се счита за духовен център на човешкия род. Така в **географския център на света се създал духовният център на Земята. И този духовен център е създаден от племена от първобългари скити, населявали високите Хималайски, Тяншански и Тибетски планински масиви.** Тук, в тази част на света, оцелелите от природните катаклизми, се обособили по-късно в единна общност - Великата Хунорска империя. Първобългарите, заедно със съседните им племена и народи, възстановяват езическия си светоглед, съществувал и преди тях.

Езиците на скити (гури, наричани по-късно хионити), на българо-бактрийци, бала-гури (хурити балхарис), траки, кимерийци и други първобългарски племена имат един и същ корен.

Бъдещите хурити и худони от рода Балхарис се появяват на историческата сцена в Такламакан непосредствено след Потопа от 5600 г. пр.н.е. в Черно море. В края на IV хил. пр.н.е. те се появяват в Месопотамия.

Във величавата епопея на древните българи от X-IV хил. пр.н.е. на територията на Азия вземат дейно участие племената от двата клона първобългари - именци и синди.

Траките - потомци на древните пелазги са, един многочислен народ, обединяващ редица племена. Една част от тях остават в древните поселища на индоевропейската си прародина - Кавказко-Черноморския регион, а други, под името "истински траки" и под водачеството на жреците - шамани от древната държава Шам (Шамбала) от Близкия Изток се преселват в Бълг (Балхара) - новата Шамбала. По-многобройната част от траките отиват в Тибет. След преселването им от Тибет и те поемат обратно своя път към древната си прародина още в началото на III хил. пр.н.е. **Уседналият начин на живот, който водят им дава възможност да развият изключителна за времето си култура навсякъде, където се намират и в древната Шамбала от Близкия изток, и на Балканите, в Бълг (Балхара) и Тибет.**

Тракийското племе гети, изградило както и тракийците-фриги много гра-

дове, имало много духовни водачи и постепенно се превърнало в самостоятелен народ. Съхранители на първичните човешки знания са и тракийките-амазонки, за които пише в своята История, глава първа, I част Херодот.

Освен за амазонките от Тракия, китайските източници споменават и за Женско царство в Северен Пакистан - южно от Лъковите планини или в района западно от днешен Кашмир, в древната държава Бълг.

Като изхождаме от всичко това, виждаме, че **едно от основните предназначения на първобългарите е било да опазят и развият за бъдните поколения научните и духовни постижения на тогавашния свят.**

Участници в преселенията на първобългарите са и племената саки - най-голямата протобългарска общност от българо - бактрийската група. По-късно част от саките приемат името хионити, а другите - сармати.

Обвързването на хионитите с хуните, с които имат далечни родствени връзки, но са от различни клонове на първобългарския род, води до злоупотреба с названието хуни на хората от протобългарската група хунори.

Древните българи - балхарис (бала-гури, по-късно хурити) са в основата на българо-бактрийската група на първобългарите иделци. По-късно, когато се преселват в Междуречието се разделят на три клона, един от които е на хуритите от рода на Худон. Тези именно племена - балхарис са в центъра на цялостния живот в Азия и след като завладяват пустинята Гоби я наричат Такламакан, а себе си наричат бала гури. В периода до края на IV хил. пр.н.е. техни съседи в Тибет са тракийците. В Североизточен Китай между реките Амур и Хуан хъ са се населили кимерийците, карите - в земите между Амударя и Сърдаря в тяхното горно течение, предците на конните славянски племена в земите на Алтай, киргизите във високите плата на Памир, Каракорум и Джаму в Кашмир - днешна Индия. Праотците на гурите (саки), които напуснали Гоби (Такламакан) заели земите на Сибир, а част от тях - земите на Бълг. Около 3000 г. пр.н.е. бала-гурите са в новите си земи под името хурити-балхарис.

И така, в края на III хил. пр.н.е. древните българи са разположени от Балканите, през Волга и Урал, до Байкал, Манджурия и река Амур, в Кавказ, в полите на Хималаите между реките Амударя и Сърдаря, в Мала Азия и Близкия изток.

Древнобългарските племена - траки, скити, истински гури и други имат език с един и същи корен, от който е произлязъл санскритският език.

Езическият светоглед на първобългарите е светогледът на праотците на Орфей, който е бил заложен при строителството на пирамиди. Потомците на тези строители пренасят по-късно в земите на Балканския полуостров своята духовна култура и божества, сходни с египетските, както и писмеността си, която не е била чужда на легендарния Орфей. За всичко това сам той казва:

"*Преминах през кладенците на пирамидите и през гробниците в Египет.*"

Голямо доказателство за единния балкански корен на тези племена е и "Епосът на Гилгамеш", в който героят търси своите предци на запад.

За времето от 2400 г. пр.н.е. до образуването на Кушанската империя през II в. от н.е. племената на древните българи от индоевропейските групи от клона на именците и на синдите-арии са се превърнали в най-опасен противник на Китай. За това съдим от археологическите проучвания и богатите източници на китайските летописци.

В науката отдавна никой не оспорва, че археологическите култури в Южен Сибир са дело на първобългарските племена Дуло.

Огромните погребални комплекси, климатични могили и писмености - руни от поречията на Енисей, Орхон (Гун), Тола (Дуло) и Селенга потвърждават, че тези култури са плод на труда на **древните българи от рода Дуло - притежатели на една от най-старите в света писмености.**

Многобройните племена и народи дин-лин, обитаващи необятните източни и средноазиатски простори, са непосредствени съседи на древен Китай. Това геофизическо пространство в древността е наричано Вътрешна Скития или Сарматия. И то е обитавано от динлините сармати в периода от 2357 г. пр.н.е. до края на IV век.

Силна е била връзката на българите със звездното небе. И това проличава в нашия древен календар, признат за най-точен в света от ЮНЕСКО. Неговото начало е свързано със зимното слънцестоене - 22 декември. Тогава на небето се образува така нареченият Зимен шестоъгълник.

Графично се получават два наложени един върху друг триъгълници, като вторият е обърнат с острата си част надолу - хексаграм. Триъгълниците са аналог на пирамидите, които символизират Вселената.

Проучването в последно време на редица древни свещени места, обикновено свързани с издигането на култови съоръжения (мегалити) като Стоунхендж, пирамидите в Египет, строежите в Северна, Южна Америка, в Тибет и др. доведе до изненадващи резултати. Тези култови сгради са ориентирани на север и могат да бъдат свързани помежду си с огромни триъгълници (своеобразни графични модели на пирамиди). Всички мегалитни съоръжения са ориентирани към звезди, някои от които непрекъснато се повтарят. Древните българи са знаели, че животът на Земята на всеки народ, племе, дори и на отделен човек, е бил обусловен от заобикалящия ги свят, от движението на небесните тела, от потоците енергия, които са идвали отгоре.

В хода на историята древните българи неведнъж са изоставяли градовете си под натиска на врагове или природни катаклизми. Изграждали са нови укрепени селища и винаги са оставяли своите знаци в изграждането на градска среда. Те са пренасяли своите традиции, като отчитали и конкретните природни дадености. Българинът от дълбока древност е пречупвал през своята представа за света и връзката си с Космоса всяко чуждо влияние, оставял е свой знак, изразявал е своето стародавно знание и извечни символи.

Древните българи винаги са търсили хармонията. Имали са геометрично и математическо мислене. Използвали са числата и като мерност, и като творчески сили.Те са вграждали хоризонталния модел на света чрез кръга, квадрата, кръста и центъра, който твори симетрията. Те са обожествявали Вселената и нейното единство.

Неотменима съставка на нашата древна култура и цивилизация са постиженията на траките. Още на Втория конгрес на историческото дружество (състоял се през 1976 г.) Румен Катинчаров, който малко по-късно оглавява ресора за културно-историческото наследство в Комитета за култура, в своя доклад отбелязва нещо много съществено. Археологическите материали, главно от късната бронзова епоха в Югоизточна България, имат много близки

или абсолютно точни аналогии сред находките, открити на север от Стара планина и Дунав, а също и в Македония. Става дума за земите на Мизия, Тракия и Македония - трите големи етнографски области, които и днес оформят България.

Катинчаров завършва доклада си, че: "... *в процеса на тези културни контакти (през Бронзовата епоха - III-I хил. пр.н.е.), взаимодействия и влияния на територията на България е принадлежала ролята на най-важно звено, свързващо Егейско-анатолийския регион със земите по Средното и Долното течение на Дунав и Централна Европа.*"

Извършените проучвания говорят, че по нашите земи Тракийско-Маришката цивилизация и култура е синхронна с Варненско-Черноморската, датирана преди Потопа в Черно море (5 700-5 600 г. пр.н.е.).

Град Пловдив е един от най-старите градове с осем хилядна непрекъсваща история. Изследванията на починалия известен археолог на тракийската древност - Петър Детев сочат, че може да се говори за Тракийска Атлантида по нашите земи. Сравнението е много точно и удачно и то не само с аналогията за уникалните постижения и с дълбоката древност. Последните проучвания на редица митове, легенди, различни древни хроники сочат, че потъналия остров с големината на континент се родеят предците на траките - пелазгите (пелгари) и карите, принадлежащи към голямата, древнобългарска общност. Всъщност другото име на Атлантида е Пан (Бан). А това е едно от стародавните названия на българите, познати с него в Шумер (народа на Зиези), Египет, Индия, Китай още от III хил. пр.н.е. (т.е. след напускането на част от тях на Балканите).

Именно с древните българи - пелгарите и карите са свързани "чудесата на света". Днес съвременният човек пази спомените за седем "чудеса на света": Висящите градини във Вавилон, Статуята на Зевс на Олимп, Гробницата на цар Мавзол, Храмът на Артемида в Ефес, Колосът на остров Родос, Александрийският фар и Голямата пирамида на Хуфу (Хеопс) в Гиза.

Още в древността тези обекти са притежавали изключителната притегателна сила на свети места и били често посещавани от множество хора. За съжаление днес се е запазило само едно от тези чудеса - пирамидата на фараона на Египет Хуфу, строена преди около 4500 г. И все пак съхранени са спомените и описанията за тях от нашите предшественици, живели преди повече от две хилядолетия.

Няколко думи и за така наречената пределинска и елинска култура. Тя се заражда в сравнително мрачен период от историята, след приключилата Троянска война. На практика в основата й лежи тракийско население, което на практика се отказва от светогледа на своите предци (част от тях всъщност напускат Балканите и Мала Азия) и търси нови пътища за развитие. Усилията са насочени към излишна показност, към развитието главно на градовете.

Елините никога не са разбирали в неговата пълнота учението на Дионис и Орфей и техните наследници като царя-жрец Залмоксис и други.

Мистериите, както посочва и Херодот, водят началото си от пелазгите. В историята първи отбелязват дионисиевите празници (мистерии) фригите още в XIV в. пр.н.е. Така нареченото пределинско и елинско население вижда само външната страна - веселието, леенето на вино. С появата на Орфей по-късно те виждат на практика едно противопоставяне. Докато друга част от

траките са приемали делото на Орфей като едно своеобразно допълнение на традициите от времето на Дионис.

Продължител на делото на Орфей и неговите мистерии е Залмоксис. Важни данни за него ни дава Хеланик - автор, който е почти съвременник на Херодот. Много неща при него са заимствани от "бащата на историята". Той разглежда Залмоксис и учението му за безсмъртието като знания, формирани под въздействието на Питагор. Но заедно с това Хеланик сочи и други допълнителни сведения. Древният автор споменава легенда, според която Залмоксис предшества Питагор с много години. Развитието на учението се разглежда като независимо от елинизацията, защото ясно личат по-древните му корени.

За гърците тялото и душата са две противопоставящи се, непримирими природи. Платон твърди, че Питагор също застъпва този възглед, според който тялото е гробница, ограничаваща, държаща като в затвор душата. При учението на Питагор безспорно в основата лежи схващането, че земният живот на хората всъщност е своеобразна подготовка за смъртта.

На практика гърците правят подмяна на учението на траките за безсмъртието и обезсмъртяването с вярата в безсмъртието на душата. Както отбелязва и нашият изследовател Димитър Попов, те съзнателно поставят Залмоксис в ролята на роб и ученик на Питагор, защото по този начин отнемат оригиналния характер, същността и дълбочината на светогледа на траките. Вероятно част от причините се крият в неразбирането и неприемането на учението.

Българите винаги са творили чудеса и ще продължават да творят, стига да повярват в своите сили и възможности. Важна предпоставка за това са знанията за своята и на предшествениците си от единния им родов корен праистория и история, култура и цивилизация.

Киряк Цонев, Мирослава Цонева
Международна академия по
българознание, иновации и култура

"БА'АЛ-ГУРИ" И ЕТНОНИМЪТ "БЪЛГАРИ"

На вашето внимание е изследването, което сме подготвили и след много усилия издали. В него ние се опитваме да дадем съвсем ново тълкуване на етнонима "българи", различно от всички досегашни, като вземаме за основа и лингвистични корени, произхождащи от древните и съвременни ориенталски езици - шумерски, акадски, арабски и иврит. Направили сме подробен оригинален анализ на елементите, от които би могло да произхожда това название.

В изследването си ние твърдим, че бог Ба'ал, от който предполагаме да е произлязъл етнонимът българи, смятан до сега за семитско божество, е бил пренесен под някаква форма в Близкия изток от района на Черно море непосредствено след Големия потоп в това море през VI хил. пр.Хр.

Новите ни проучвания и предположения ни довеждат логически до извода, че първоначалното име на това божество, съществувало вероятно още преди потопа, е **Пел** или **Пал**. На Балканите божеството Пал-Пел остава като част от етнонима на пелазгите, прадедите на бъдещите траки, а в Близкия изток е известен народ под името **палайци**. (Само между скоби нека добавим, че от названието пелазги безспорно произхожда името на цар Пелей, бащата на Ахил, вожда на мирмидонците, което само по себе си внася доста промени в традиционната история за Троянската война. Тук също бихме могли да добавим такива "гръцки" имена на божества и герои като **Аполон, Белерофон, Белер** и др., легендите за които най-вероятно са заимствани от древните пелазги. И още - именно от тях започва вероятно легендата за битката между цар Данай и неговия брат близнак Египт, завършила с поражението на първия. А също и Пелопонес, гр. Пела и други.

Възниква въпросът - как и кога това божество е било пренесено от Балканите в Близкия изток. И тук се намесва названието на един друг народ в Близкия изток, който е "пришълец" в този район.

В средата на XIII в. пр. Хр. няколко етноса по западните и южните области на Мала Азия, а вероятно, както ще докажем по-долу, и от Балканите, образуват мощен съюз, наречен от египтяните **Народите от морето**. През II пол. на XIII в. пр.Хр. този съюз разгромява хетската държава и извършва два похода до Египет - при фараоните Мернептах (1251-1231 г.) и Рамзес IV (1204-1180 г.), но и двата пъти, макар и с голям труд, те са отблъснати. В този съюз влизат няколко народа, чийто названия, регистрирани в Египет, повечето от които не говорят почти нищо на съвременните изследователи. Абсолютно неизвестни са **чаккал**. За **шердани** се предполага се, че са от района на гр. Сарда, столицата на Лидия, те заселват впоследствие, след разгрома им от египтяните, остров Сардиния, а за **шакалаша** - че са вероятно от около гр. Сагаласос в Писидия (Мала Азия). По убедително е твърдението, че **турша** са предшествениците на римляните - етруските. По други източници самите те наричали себе си **расна** или **раснея**. Този народ е участвал в настъплението на "Народите от морето" два века преди етруските да се появят в Италия, т.е. те са негови преки наследници. Почти с пълна убеденост учените

твърдят, че другото племе от Народите от морето, наричано в Египет **Айкаваша**, а от хетите **Ахиява**, са най-вероятно Ахайците. Към този съюз се причисляват и Данайците, като днес се предполага, че именно те се крият под египетския запис **дануна**. (Нека споменем в скоби, че от тези времена датира началото на две азбуки - древногръцката и древнопалестинската, изградени върху основата на вероятно взетата от разгромения завинаги Угарит първа буквена писменост в света).

Последното племе на народите от морето са **Филистимяните** (както са записани на гръцки в Библията), наричани и записани на древноегипетски като **пуласти** или **поласти,** или **пеласти**, а на древноеврейски като **пелищим** (пелистим).

Антропоидни капаци от ковчези на филистимяни - XII-X в. пр.н.е.

През XII в. пр.Хр., след войните на Рамзес IV с "Народите от морето", те се заселват в Югозападен Ханаан и източното Средиземноморие, наречено в Библията на тяхно име - **Страната Пелешет** (или **Пелесет**), откъдето идва и названието на региона - Палестина. Пак според Библията те са дошли от Кафтор - Крит. Техните колесници, кораби и дрехи, изобразени по египетски паметници, са близки с тези от егейския тип. До XI в. пр.Хр. в Палестина те възпроизвеждат керамика от микенски тип. А близостта на културите на Крит и древните траки е исторически доказана. Според нас дори откритите напоследък фрески в тракийски могили са понякога сякаш копия на фреските от критските храмове. Няма данни за първоначалния им език, защото писмеността им, открита при разкопките в Ашдод (съвременен Израел), не е дешифрирана (може би трябва и българските учени да поработят над това, защото това може да бъде пелазгийска, т.е. прототракийска писменост, от която да се е породила гръцката азбука). Следователно, можем да направим извода, че филистимяните са от пелазгийски родове, т.е. те са роднини на траките.

След войните ахейците се задържат известно време във Финикия и от там, след като усвояват много местни легенди, които впоследствие ще пресъздадат по свой елински образец, отпътуват към същинска Гърция, данайците заминават към Киликия и Кипър, откъдето продължават след ахейците към източните брегове на Мала Азия, шердан и турша се преселват към западното Средиземноморие, на Иберийския полуостров. Само филистимяните и може би чаккал остават завинаги в Палестина. След XII в. съюзът вече не се споменава в историческите анали.

В новата си родина те заварват етноси, които са се заселили там вероятно през V-IV хил. пр.Хр., но на мястото на много по-древни местни култури (Иерихон, Хадара и т.н.) Какви са тези култури? Трудно е да се отговори, но във всеки случай те изглежда не са семитски! От ранната история на региона е известно, че през III-II хил. пр.Хр. в северната му част се установява земеделското население ханаанци, а южната е заета от номади, вероятно амореите. През XVI-XIII в. пр.Хр. Палестина е египетско владение. През XIII в. пр.Хр. филистимяните се установяват тук, като заемат югозападен Ханаан и източното Средиземноморие. Тук те създават т.нар. "съюз на петте града", начело с царя на Гат. Тези градове са **Газа, Ашдод, Аскалон, Гат и Екрон**. Те донасят със себе си в района знанията си по обработката на желязото. Само този факт говори много за техния произход - доказано е вече исторически, че първите центрове за обработка на желязото са на Балканите и в Мала Азия - а това превръща предположението, че филистимяните - пелешет са кръвно свързани с пелазгите на Балканите в почти доказан факт. Постепенно те заемат цял Ханаан и установяват своята хегемония над него, но вероятно поради относителната си малочисленост в сравнение с другите народи на региона, са възприели постепенно ханаанския език и отчасти - ханаанската религия, която е почти неизвестна за нас, освен някои нейни откъслечни елементи, посочени в доста изопачен вид в Библията. Войните на филистимяните с дошлите също през XII в. пр.Хр. в този район юдеи продължават до VII в., но от X в. те не са водеща сила в района, особено след победата на цар Давид над тях. През VIII в. ги покорява асирийският цар Тиглатпаласар III, през VII в. - вавилонският цар Навуходоносор, а през II-I в. до Хр. - Александър. В началото на н.е. районът е окончателно елинизиран и те са претопени.

Според Библията най-силният враг на евреите са не финикийците, на които принадлежи по начало понятието **"Ба'ал"**, а именно филистимяните, чийто най-страшен бог, опонент на Йехова, е **Велзевул**. Така е наречен той в гръцкия превод на Библията, копиран и в славяно-българския превод. Всъщност отново става въпрос за едно от многобройните превъплъщения на Ба'ал, известен в еврейския оригинал на Библията и във финикийското си название като **Баал-Зебул**, което се превежда като *Могъщ Господар на небесата*. За юдеите той е олицетворение на злото, нещо като антибог. А той е бог именно на филистимяните, които не са семити.

Именно филистимяните са народът, който би могъл да пренесе бог Пел-Пал от района на Черно море в Близкия изток, още повече, че те носят това име в самоназванието си. Възможно е дори той да е влязъл тук и наложен пряко, но по-вероятното е просто да е станало звуково съвпадение и сливане, синкретизация, с името на друго, вече съществуващо в района божество, което е водещо сред другото ханаанско племе, останало на север от филистимяните - това на **финикийците**. Подобна синкретизация е известна и в други древни религии. Особено типична е тя за съседния на филистимяните древен Египет, където например боговете Амон и Ра се сливат в единния бог Амон-Ра, боговете Хнум и Амон стават един бог Хнум-Амон и т.н. - примерите могат да бъдат десетки.

Някои от семитските народи, живеещи в района на Близкия изток, (неевреите, които се появяват по-късно в този регион), не могат да произнасят звука **П**, като го заменят с **Б**, както е положението и със съвременния арабски език, например, който практически почти не е претърпял граматически или морфологични промени през последните четиринадесет века. Поради това новото произношение в този район на божеството на пришълците става **Бел** или **Бал**. И тъй като дори под това си произношение то е неразбираемо за местните семитски народи, у които по принцип всяко име - название трябва да бъде "преведимо", т.е. да притежава някакво вътрешно разбираемо значение, това понятие постепенно се превръща в по-познатото за местните етноси **Ба'ал**, което, както доказваме, в "превод" означава **Всемогъщия бог** или просто **бог, божество**. Впрочем в Близкия изток трите названия Бал, Бел и Ба'ал на този един и същи бог са били използвани паралелно в различни райони, а дори някъде (в Палмира например), са използвани едновременно като синоними.

Бог Ба'ал - XIV-XIII в. пр.н.е.

Финикийците се появяват по източното крайбрежие на Средиземно море през V-IV хил. пр.Хр., т.е. непосредствено след Черноморския потоп и заселват северната част на ивицата между морето и Ливанските планини. Те са народ, смятан за част от ханаанския клон на западно-семитските племена, но някои древни финикийски учени смятали народа си за автохтонен за този район. Още през V-IV хил. пр.Хр. те се отделят от останалото население на района и изграждат свои градове, които активно участват в търговията между Месопотамия и Египет и постепенно овладяват морските пътища.

За нашето изследване финикийската религия представлява особен интерес, но именно тук се сблъскваме с първата трудност. Произнасянето на имената на финикийските божества било табу и поради това съвременните знания по този въпрос са често неточни. Знае се, че върховният им бог се казвал **Ел** или **Ал**, а това и на други семитски езици означавало просто бог. В това **Ел** може да се намери коренът и на акадското **Ел** (например в **Енлил** или в **Баб-ел** - *Вратата на Бога*, т.е. *Вавилон*), в еврейското **Елохим**, а също и в лични имена като **Гавра-ил** - *Могъщество на Бога*, **Саму-ил** - *Небе на Бога* и др., по-късно и на арабски - **Ал-лах**- всички те така или иначе са свързани с понятието **Бог**.

Жената на Ел се казва **Элат** - *богиня*, което е женски род от Ел дори по съвременните граматически норми на семитските езици. Останалите богове се делят на **малк** - *царе* и **ба'ал** - *господари*, *владетели*, които са възникнали най-вероятно от някакъв древен единен Ба'ал, богът-пространство, богът без лице и образ. Всеки град си имал свои ба'ал. Митовете, намерени в Угарит и разчетени впоследствие, за гибелта и възкресението на **Ба'ал** - бог на земеделието и плодотворния дъжд, който се бори с бога на смъртта **Мот** и с помощта на сестра си, войнствената **Анат** го побеждава, напомнят в голяма степен друг подобен финикийски мит за бог **Адонис** (**Адон, Адун**, което също означава *господ*) и трагичния му край, който е и вечно начало, заимстван впоследствие от ахайците (гърците), египетския мит за бог **Озирис** и сестра му - съпруга **Изида** и борбата му със злия му брат **Сет**, персийския мит за вечната борба между доброто и злото в лицето на братята **Ормузд** и **Ариман**, пък ако щете и на възкресението на **Иисус**. А самият Ба'ал, библейският Велзевул (Баал-Зебул), най-злото божество, посочено в Библията, е всъщност **Пел** (**Пал**), донесен от народа пелещим, който най-вероятно се е слял с местното финикийско название "**ба'ал**" в смисъл на "божество, бог", за да се въплъти отново в могъщия бог **Ба'ал**, тачен впоследствие в Асирия и Вавилон, а и сред народите преди тях - **шумери** и **еламци**, вероятно като **Тангра**, което означава *религия на избраните* (*от бога*) хора. Впрочем в етнонима на еламците намираме пак следи от понятието **ал** или **ел**, което ще рече, че в древността използването на названието на божество под някаква форма на етноним е било нещо естествено.

Третата линия, по която названието на божеството Пал-Бал би могло да стигне до Близкия изток, е по суша, през Мала Азия. В книгата си ние разглеждаме варианта, как непосредствено след Черноморския потоп немалко етноси се спущат към юг - югоизток през Мала Азия. Ние не знаем как е било самоназванието на шумерите (сумерите) - това название означава на акадски "тайнствени" и то е измислено и изкуствено прикачено на този древен народ от археолозите на XIX в., открили за пръв път тайнствените култури "преди потопа". Известно е, че шумерите са преселници, че са изместили също в новите земи по-древни култури и че стават преобладаващо население в Месопотамия именно през V-IV хил. пр.Хр., което съвпада с времето след потопа. За името или самоназванията на този народ или народи, известно днес като шумери, може да съдим по имената на народите, които се раждат след изтласкването на шумерите от Месопотамия от акадците - семити. Това са разните субарейци, гути, лувийци, хати и техните наследници хетите, палайци, хурити, лидийци, кари, фригийци, мушки, могъщото племе, наричано от гърците хиксоси, от египтяните - хека-касут, от акадците - касити, а от хетите - каскайци, персите и т.н. За нас, както вече показахме в една статия, публикувана в последния сборник на нашата академия, субарейците, например са преки потомци на град Сипар. По всяка вероятност роднини от региона са гутите и хатите. А почти безспорни, според нас, наследници на шумерски род, кланял се на Ба'ал, т.е. на Пал, са палайците. Всички тези народи заслужават отделни изследвания сами по себе си, най-важното сред които трябва да бъдат техните религиозни вярвания.

Така, че третата линия на проникването на божеството Пал в Близкия изток, са прадедите на шумерите. И тук отново се намесва типичната за времената синкретизация, сливане на божествата. "Внесеният" Пал се слива с местното семитско название за божество "Ба'ал", тук-там се превръща в Бал-Бел и като такова тръгва по някакви пътища на север и североизток, по пътищата, по които ще тръгнат потомците на шумерите. Впоследствие този Ба'ал става общо божество на група етноси, от които ще се отдели един, който ще го възприеме като свой етноним - българите. Но това е, повтаряме, въпрос на други допълнителни задълбочени проучвания.

Йордан Детев
Българско общество
за мултимедийно изкуство

ИСТОРИЯТА НА ПЛОВДИВ - ВЕЧНИЯ ГРАД НА БЪЛГАРИЯ

Днешният интерес към далечното минало на българските земи се събужда по много причини, но всяка от тях изглежда твърде съвременна за онази древност, към която се отправя това описание. Ако интересът обслужва сегашни конюнктури, то миналото ни ще претърпи единствено поредното изкуствено "подмладяване", а корените ни ще си останат безвъзвратно загубени в мрак. В едно с всички извращения на историята, у човека ще блещука искрица надежда, че поредният господар на света този път ще е поблагосклонен към битието на един народ, вероятно най-стария на Балканите и в Югоизточна Европа.

***

В края на деветото и началото на осмото хилядолетие пр.Хр. из цялото Поречие на голямата някога река Хеброс (Марица) се появяват първите временни - според научната терминология - открити селища. Тях забелязва единствен археологът-праисторик, ст.н.с. Петър Детев. Това е доказателство, че човешкото присъствие по нашите земи вече е преминало в своята първа цивилизационна орбита - появили са се първите оръдия на труда, първите човешки изделия, първите опити за уседнал, постоянен живот и местопребиваване. Петър Детев не се ангажира напълно с отговор на въпроса откъде са се появили тези ранни неолитици, но отбелязва, че в онези времена стара Тракия и Мала Азия били обща земя и вероятно "неолитиците" са се придвижили от Мала Азия. Ученият добре съзнаваше, че не разполага с необходимия аналитичен апарат и методика, за да докаже подобно твърдение.

Той търсеше общите научни доказателства - как и кога скитничеството на препитаващите се с лов и събирачество полудиви човешки стада е било осенено от благата на производящото стопанство. Кога, къде и как случайно сграбченият камък се е превърнал в одялано оръдие на труда - прамотика, палешник, брадва, рало или чук.

Ученият посочи няколкото открити от него ранни, неолитни, еднослойни селища практически едва в останалата непубликувана близо 20 години негова монография "Праистория от Поречието на Марица"[1]. Какво откри още Детев в проучените над 300 праисторически селищни могили? Откри една цяла, но погребана "Тракийска Атлантида" и факта, че именно тя е била люлката на европейската цивилизация!

Проучването му бе дълго, обхвана огромен диапазон от време и споменатите 315 селищни могили от Тракийската низина. След първите човешки стъпки по земите ни, той проследи една непрекъснатост в присъствието им и

[1] *Редактирах с помощта на доц. Лещаков и издадох книгата с помощта на Центъра за книга към МК и под заглавието "Прародината на Траките" - издателство БОМИ, 2001, автори Петър Детев и Йордан Детев*

- още по-важно - тяхната културна приемственост[2] за целия изследван период. Практически научните му наблюдения се простират във времеви диапозон по-голям от 8000 години - от възникването на първите открити селища до началото на новата ера. Детев проучи и публикува редица описания на тази местна, непрекъснато развиваща се хомогенна култура, културата от Поречието на Марица, оказала се не само най-старата, но и непрекъснат генератор за културата на все по-нови и нови поколения местни жители, чиито все по-многобройни популации са се развивали и разпространявали с хилядолетията практически във всички посоки.

В тези си изследвания П. Детев не бе сам. Работеха мнозина - В. Миков, Г. Георгиев, Х. Тодорова - всъщност не аз трябва да изреждам заслужилите имена. Голямата разлика между тях и Детев обаче бе, че всички останали приеха една очевидна днес неистина - да наричат траките "вносно", новопоявило се население. Тъй Детев си отиде от този свят огорчен и предаден от колегите си. Останал бе единствен сред тях, който не се поколеба да доказва, че траките са само поредното поколение от местното население, получило това име значително по-късно от новопоявилите се по тези места в края на бронзовата епоха ахейски племена.

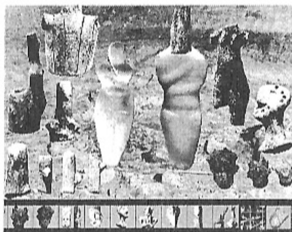
Днес хипотезата на Детев тихомълком е приета като научен факт, което означава, че доказателствата му са неоспорими. Време е да признаем, че сме оскърбили незаслужено един голям учен. Първият по време е първи и по право. Затова наричам Петър Детев откривателят на Прародината на Траките.

Сред неговите многобройни и култови открития блести работата му за Пловдив - града, на който отдаде 50 години трудова дейност. Всичко за праисторията на града, което можеше да бъде изследвано и проучено, всичко което тогавашните технически средства позволяваха бе разкопано и описано. Затова съм щастлив, че мога в следващите редове да разкажа поучителната история на град Пловдив. Поучителна с това, че съдбата на града е една чудесна мостра, един великолепен модел, по който са се развивали много български градове от Тракийската низина, а в последствие и в днешна северна България, както впрочем и в целия Балкански полуостров. Затова, четейки историята на града, вие четете малко или повече историята на България, както и тази на коренното население на Балканите и Югоизточна Европа. Преди да решаваме как и защо този народ са назовавали с различни имена през вековете, нека се обединим около простия и доказан факт, че културното наследство на тези земи е дело на местно население, съществувало тук близо 9000 години. Тогава различните му наименования няма повече да ни стряскат, подобно на гърците, които не се плашат от старите си имена - ахейци, елини ...

***

В сърцето на митичната Тракия, сред древната река Хеброс и обвеяни с мистерии недоброени хълмове, е разположен Пловдив. Възникването му се губи в края на седмото хилядолетие пр.Хр. От тогава до днес, над 8000 години, той е драматична арена на вълнуващи събития. Пулпудева било местното

[2] *Доказателства за хомогенното население и общата духовна култура са описани и в следващата книга от поредицата "Тракийската Атлантида" - Книга 2 "Хората" - Издателство БОМИ, 2002, автори Петър Детев и Йордан Детев*

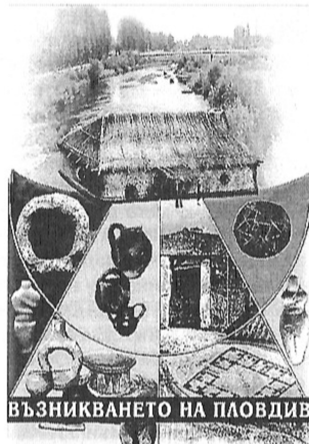

му име, което някои тълкуват като "Град при езерото" или "Езерен град"[3]. Други го обявяват за тракийски превод на гръцкото Филипопол, "град на Филип"[4]. Наистина през 341 г. пр.Хр. градът бил овладяван и укрепяван от прочутия Филип II Македонски. Приел неговото име. Бил наричан и Понеропол ("град на измамниците"), защото Филип заселил в него 2000 затворници, които домъкнал от затвори в Мала Азия.

Римляните опитали да го нарекат Тримонциум - "град на трихълмието" - заради облика му. Пак тогава бил известен и като Евмолпиада, заради легендата, че обичаният тракийски герой, поетът Евмолп е негов основател. Но името Филипопол все оцелявало ...

През последвалите години боричкането между местните му корени и популярните наименования продължило, докато надделели транскрипциите на първородното име и през Пъпълдин и Плоудин, в средата на 19-и век неговите граждани отсекли - този град ще се нарича Пловдив.

В Пловдив е зарита тайната на най-голямото праисторическо селище в цяла Тракия. Това първично за града "Ясътепе" (Плоска могила) е възникнало край днешната гара Филипово. Имало най-продължителното съществуване, но и до днес остава почти неизследвано. Проучвано е сондажно от археолога Петър Детев[5], който установил, че е възникнало в края на седмото хилядолетие пр.Хр. Още теренни проучвания на същия учен там откриват останки от всички последващи епохи до началото на новата ера, когато благодарение на римляните за света вече изгрявала звездата на Филипопол[6]. В близост до селището е разкрит и един от нашумелите днес тракийски царски мавзолеи[7] под могилен насип.

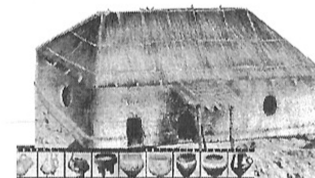
[3] *Хипотеза на проф. Кирил Влахов*

[4] *Хипотеза на Николай Шаранков и други епиграфисти и научни работници*

[5] *Самият Детев съобщава, че поради силни подпочвени води се е видял принуден да преустанови разкопките. В онези времена не е разполагал с никаква техника.*

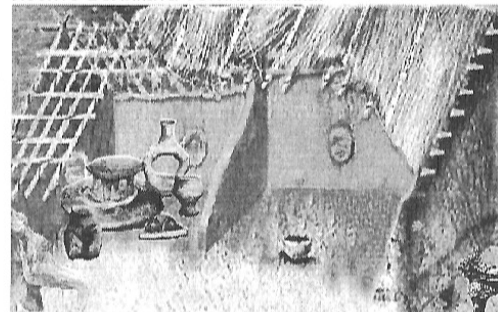
[6] *Явно след овладяването на града от римляните, той се е развивал по нов градоустройствен план, селища-сателити са преустановили съществуването си, тъй като техните жители са се присъединили към новия градски център.*

[7] *Днешната ни археология няма единно становище как да се наричат тези "къщички за душата на царя". В книга 2 "Хората" аз ги определих между мавзолей и хероон (вечен дом на героя).*

Цялостно проучено е другото "Ясътепе", селище със същото име в кв. "Лаута", възникнало през късния неолит (около 5500 г. пр.Хр.) То даде богати материали за праисторията на града - сред тях блести уникална колекция от стотици култови фигурки в чест на Богинята-майка. Петър Детев е възстановил и тамошната неолитна къща.

Открил е удивителна параферналия[8] край негово древно домашно огнище. Някои виждат в тази сцена, най-ранна проява на свещенодействията към дома в българските земи. Сред култовия ансамбъл е и изящно моделирано торсо. То вероятно е неолитна праформа на дева Мария, наричана от археолозите Великата богиня-майка.

П. Детев открива на Небеттепе[9] и енеолитни останки от края на петото и началото на четвъртото хилядолетие пр.Хр. Това доказва, че местното население се установило по това време вече и там. От "Хълма на стражите" впоследствие се е родила Пловдивската крепост.

Друг, по-късен праисторически обект, бе открит на Джендем тепе, най-високият от пловдивските хълмове.

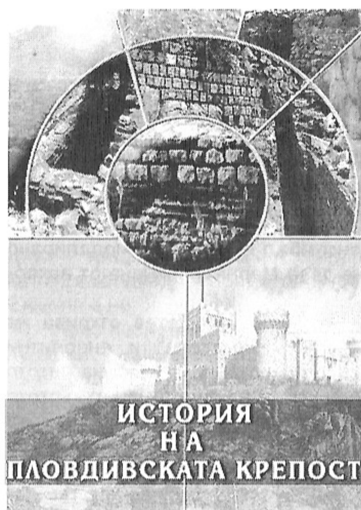
Между изброените селища и популациите им Петър Детев установи непрекъснатост в наследствеността и културната приемственост, даващи на града права на най-старото поселение в Европа.

Съвременният ландшафт обаче откри други предимства в тези важни за праисторията места. Част от тях са превърнати в пътни артерии. Сегашният булевард, минаващ край Небеттепе е връз старото корито на буйната някога плавателна река Марица. Зад хълма тя се разливала в едно отдавна пресъхнало езеро, дало, според хипотезата на проф. К. Влахов, първичното име на града - Пулпудева или Град при езерото. От другата страна на трихълмието, под днешния булевард отвеждащ към бирената фабрика "Каменица" се е намирал автентичният предантичен тракийски град. Траките първи създали своя "градски" център, в един архаичен порив да срещнат разпръснатите по-стари праисторически селища. Той лежи тук под земята, на 6-8 м дълбочина и е почти немислимо някога да бъде достигнат и разкрит. Следи от този специфичен, като всичко тракийско, град го датират още от края на бронзовата епоха, а по-късни артефакти се появили случайно при изкопи за основи на съвременна сграда

---

[8] *Праформа на познатите домашни олтари, с кандилото и иконата.*

[9] *Небеттепе - Хълм на стражите (тур.)*

Ако проследяването на праисторическите селища и хронологията на тяхното появяване илюстрира възникването и развитието на местната култура, то няколкото срутени стени, опасващи и до днес Трихълмието, са неми свидетели за историята на Пловдивската крепост. Кога е възникнала, колко ли пъти е била възраждана тя? По наранената й снага оставили своя отпечатък всички световни събития:

Първи започнали да я укрепяват траките, както видяхме още в енеолита. После крепостта се предала на Филип Македонски, а градът приел неговото име. Дошло времето на империята от Апенините, която открила тук своя малък Рим и Филипопол преживял своите звездни мигове.

В средата на трети век обаче, когато готите нахлули в Тракия и обсадили безуспешно главния й град Филипопол, римският наместник на провинцията намислил с тяхна помощ да заеме императорския трон в Рим. В замяна той отворил портите на непревземаемата крепост, а готите се отплатили подлагайки я на плячкосване и пълно унищожение.

Тя възкръснала от пепелищата, но отново била разрушена от хуните на Атила около 447 г.

Между 527 и 565 г. византийският император Юстиниан въздигнал наново стените на крепостта и успял да я задържи в пределите на най-дълголетната империя в света. Тя успешно се противопоставила на аварите, които през 586 г. не могли да я превземат.

Благодарение на мирен договор между хан Маламир и Византия, крепостта станала най-сетне българска през 831 г. Още в следващия X в, след люта битка с киевския княз Светослав, погиват повече от 20 000 нейни защитници.

Между 1186-1189 г. кръстоносците от Третия поход, предвождани лично от Фридрих Барбароса, напълно унищожават и опожаряват града. В следващите 160 години той над 11 пъти сменял владетелите си - 3 пъти бил византийски, 5 пъти - български (последно в 1344 г.) и 2 пъти го управлявали латинците. При поредното му овладяване между 1207-11 г. цар Калоян го отнел от тях с цената на ново, пълно разрушение. В 1364 г. турският пълководец Лала Шахин слага край на изстрадалата крепост, хитро прекъсвайки водоснабдяването й. По-късно тук е и погребан.

Но прадревната Пулпудева като Феникс все възкръсвала от пепелищата, оцелявайки до наши дни, докато други нейни посестрими - Троя, Микена и още ред архаични и антични селища са отдавна скъпи покойници.

Цяло чудо е, че днес, когато се опитваме да прозрем в европейското си бъдеще, благодарение на този град, можем да хвърлим поглед към забележителното ни европейско минало, в което той е заемал изключително място.

ДЪРЖАВА НА ДУХА

Акад. Дмитрий Лихачов

чуждестранен член на БАН

Путь
Болгарского государства
создал Аспарух,
его дух – Кирилл и Мефодий
и это государство духа,
в котором
сомкнутым строем стояли
за болгарский народ
язык, письменность,
литература,
не смогли победить
чужеземные завоеватели.

Дм. Лихачев

Пътта на българската държава създаде Аспарух, нейният дух – Кирил и Методий. И чуждите завоеватели не можаха да победят тази държава на духа, защото в защита на българския народ в плътен строй стояха езикът, писмеността, литературата.

Доц. д-р арх. Светлана Гологачева-Пенева
Балкански център "Архитектура и екология"

ДУХОВНОСТТА - СЪДЪРЖАТЕЛНА СЪЩНОСТ НА ЖИЛИЩЕТО ПРИ ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ

България е държава на ДУХА.

"*Плоть Болгарского государства сóздал Аспарух, его дух - Кирил и Мефодий; и это государство духа, в котором сомкнутым строем стояли за болгарский народ язык, письменность, литература, не смогли победить чужеземные завоеватели*" (Акад. Д. Лихачёв).

Иска ни се да добавим и "архитектура" към тези думи, които ни дават сила да възприемаме нашите търсения като мисия.

В последно време се шири една позиция, че по нашите земи се откриват археологически съкровища, доказващи тракийско, византийско ... влияния. Задава се въпросът - къде остава прабългарското?

В този смисъл искаме да застъпим позицията, че прабългарското е генетично заложено у нас и ние го носим в себе си като код. Прабългарското е толкова силно, рационално и в същото време универсално, духовно, че е генетично заложено у нас. Жилищните структури юрта, дарбази, кажун, сибара и кривула, шила и дубирог, са доказателство за един устойчив модел за възприемане на света, който довежда до "универсализация" на културното пространство. Говорехме за:

- умението на древните българи да "прочетат", да почувстват даденостите на Мястото, защото ландшафтът е онази тъкан, в която вписваме организма на сградата;
- умението да създават индивидуален дом за обитателите, в който да творят **свободни** своето битие.

През последните десетилетия тази ценност загуби своето подобаващо място в културния ни живот. Наша мисия е да издигнем проблема като приоритет на научно-изследователската ни и практическа дейност.

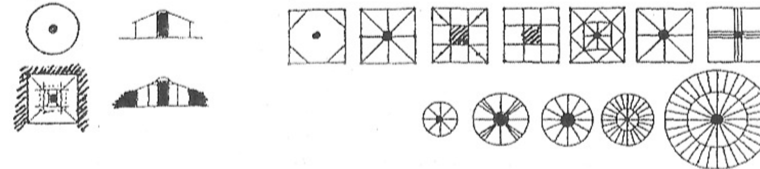
Моментът, в който миналото пробивайки, обхващайки настоящето, се оказва в бъдещето, наричаме археоавангард. Изкуството на археоавангарда се обръща към търсенето на истината като мистерия. Рисунката на твореца не е образ на предмета, а йероглиф, символ на друг свят. Тези символи - кодове трябва да умеем да дешифрираме.

Жилището на древните българи е знак, символ, който съдържа един модел на виждане на света - уникален по своята същност. И при юртата, и при жилищната структура дарбази се повтаря този МОДЕЛ на КОСМИЧЕСКО ОСМИСЛЯНЕ на ЖИВОТА. Той побира като в едно цяло вярвания, ритуали, умения ... на нашите деди, които са влагали в него много послания към бъдещето.

В най-древни времена жилището е било и храм на предците ни. Доста късно храмът се откъсва от жилищната структура и става самостоятелен организъм.

Тръгвайки от избора на мястото, преминавайки през постепенното полагане на функционалните елементи, обвързвайки ги в едно цяло - органично със спецификата на ландшафта, в който е вписан домът - цялата тази дейност е СИНКРЕТИЧНА КАРТИНА на едно УНИКАЛНО УМЕНИЕ.

Човекът има способността да живее в няколко измерения едновременно. Осигурявайки си елементарните ежедневни нужди, древният българин е живял в своето конкретно време. Но изграждайки дома си, той го е възприемал като свещена обител, която му осигурява връзка с миналото и залага разговора с бъдещето. Домът на древния българин е произведение на изкуството. И колкото по-далеч във времето отиваме, толкова по-вярна е тази истина за умението да се свързват различните реалности на пространството. Трябва да умеем да "изтрием" наслагването, за да видим оригинала, автентичното. Центърът на юртата и дарбази е онази свята точка, където е концентрирана енергията на световете по вертикала.

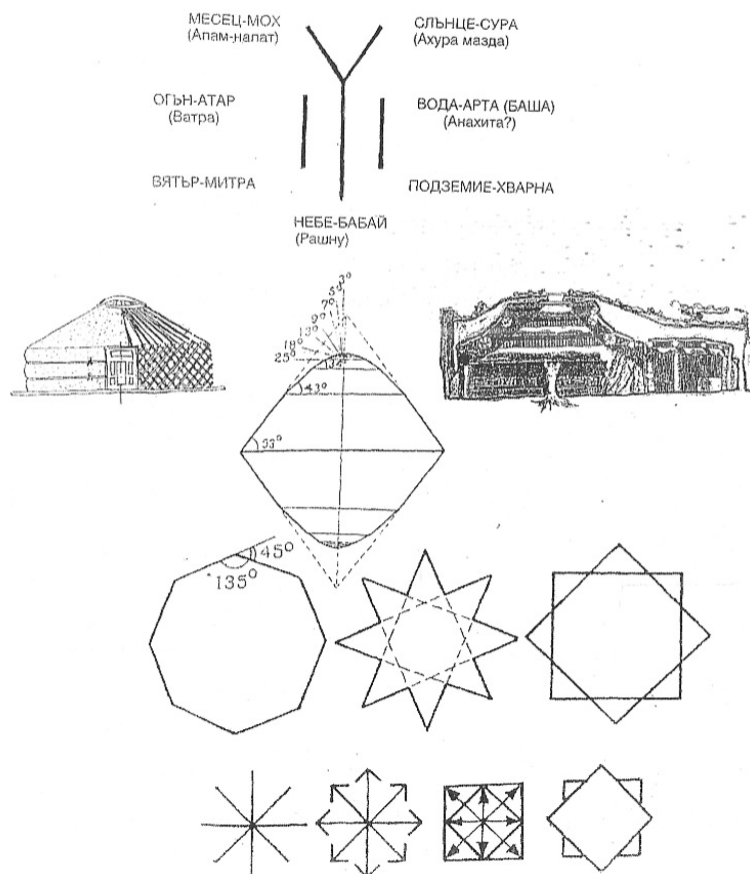
Искаме да навлезем в дълбочина, до обясним защо са толкова важни уменията на древните българи да изграждат пространство, на което енергетиката създава благоприятни условия за живот, за възстановяване на психофизиологичните сили на човека.

Противопоставянето, опозицията "външно/ вътрешно" се явява едно от фундаменталните понятия на пространствените ни представи. Същността на всяко архитектурно съоръжение е създаването на вътрешно пространство. Космосът на вътрешното противостои на хаоса на външното. В същото време външното и вътрешното пространства са в особено единство. Можем да ги представим като "ин" и "ян". Те се допълват, преливат едно в друго и в същото време между тях има граница.

Двете жилищни структури юрта и дарбази демонстрират умение да се постигат благоприятни жизнени условия в идентичен интериор - пирамидален по своята структура, с отрязан връх. Екстериорът при юртата е откриткия ландшафт, а при дарбази - земният насип над организма на пирамидалния интериор изолира от ландшафта. Юртата е мобилно жилище, използвано при движение, а дарбази е постоянно жилище, вкопано в земята, използвано като базов лагер. Интериорите и на двете структури постигат съвършени условия за живот.

Юртата изцяло е построена на основата на мàндала - графичния модел за хармония на вселената. Тя се полага в основата, на второ ниво - при прехода към подпокривното пространство и на ниво "тоно", където се затваря куполът на юртата. Мàндалата е структурообразуващ принцип. При дарбази покритието гвиргвини (венец) е елемент, осигуряващ пирамидалност на структурата, изграден на базата на мàндалата.

Всяка пирамида в своята същност представлява кристал. За да разберем мирозданието и неговите свойства можем да използваме законите на кристалографията.

Изразяване на числото 8 посредством геометрични и символни фигури

Можем ли с помощта на куполообразната пирамида да отразим двойнствената същност на света? Светло и тъмно, дух и материя, вещество и антивещество, реалност и нейното отражение ... Те се уравновесяват; стремежът е да бъдат симетрични, за да поддържат живота във всичките му форми и проявления. Ако изобразим куполообразната пирамида и нейния преобърнат двойник, ще получим кристалообразна структура.

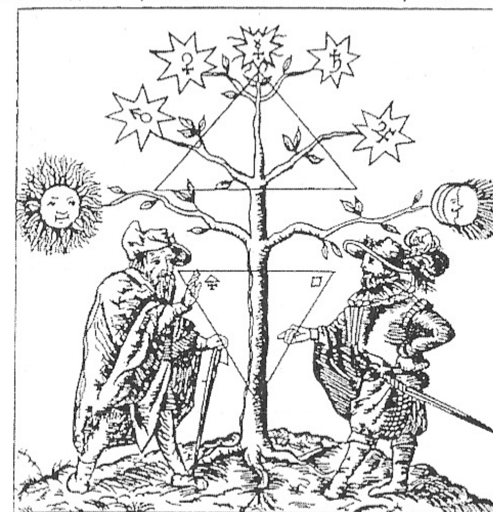
Правейки паралел между структурата на човешкия организъм и пирамидалната му форма, не може да не забележим съответствието на отрязания пирамидален връх със седмата чакра на човека (лотоса). При седма степен, която е възходяща, активна степен на творението, духовното преобладава

над материалното. Стигаме до осмата, пасивна степен - съвършенство. Мàндалата е знак на Вселената; Осмата чакра е монада, начало на всички начала.

Археоавангардът реабилитира органичния човек, придвижва "Аз"-а от центъра и освобождава плодотворна празнота. Прозрачността на празното се явява условие за възприемане на трансцедеНталното - това, което действа в нас, но не зависи от нас; не може да бъде произведено от никаква воля, от никакви стремежи. Както казва Лао Дзъ "*Не целта е цел, а Пътят*". Чрез опустошението човекът може да се върне към първоначалото "себе си". Само в качеството си на ДУХОВНОСТ изкуството се явява съпротива на емпирическата реалност. Моментът на духовността е същностен за произведението на изкуството.

"*Ние не просто сме тук, ами нашето налично битие ни е поверено като място и тяло за осъществяването на нашето изначалие*" (Киркегор). От въпросното изначалие може да се узнае онова, на което не може да ни научи нито една наука. Обхващащото е това, което винаги единствено се възвестява, но не се превръща никога в предмет. Истината на ДУХА съществува посредством принадлежност към едно самопроясняващо се и самодостатъчно цяло. При духа идеята е реална и самодостатъчна.

Реалният символ на шифъра се проявява в религията, превръщайки свръхсетивното в сетивна реалност. Проявявайки сакралното, всеки предмет се превръща в нещо друго, без да престава да бъде самият себе си, защото продължава да съществува в своята околна космическа среда. Цялата природа е в състояние да се прояви като космическа сакралност.

САКРАЛНОТО е СЪЩНОСТ на КУЛТУРНОТО.

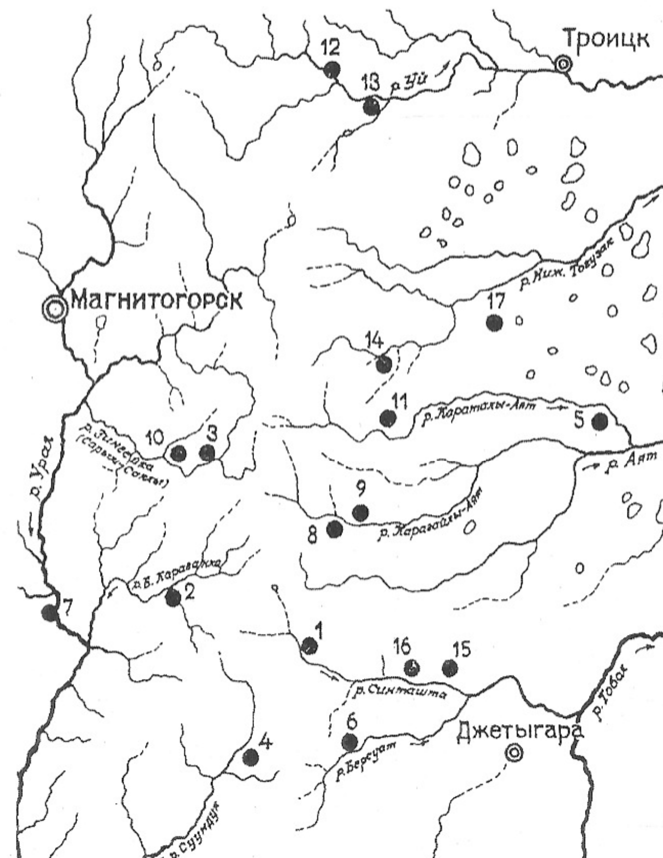
доц. д-р Татяна Яруллина
Международна академия по
българознание, иновации и култура

АРКАИМ - ГРАДЪТ-ХРАМ И ЦЕНТЪР НА БЪЛГАРО-АРИЙСКАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ

В началото на 90-те години българската общественост беше развълнувана във връзка със съобщението за намирането в Южен Урал на така наречената "страна на градовете" с център град **Аркаим**. Оттогава българските ясновидци, екстрасенси и пророци не престават да получават (дори въпреки своето желание и своята неосведоменост, къде се намира Аркаим) информация за това място. Имам сведения от подобни източници, че под Аркаим се намират седем културни слоя или седем "етажа", в това число някакви неизвестни технически съоръжения и дори библиотека. От един бивш съветски войник, изкарал казармата си в Челябинск, чух, че край Аркаим е намерена някаква златна книга. С Аркаим са свързани редица природни аномалии, като например почвено-структурни, геохимически, геофизически, магнитни и други. Неизвестно е и как е построен този град, върху какво стои, защото в строителните грунтове са добавени някакви специални съставки с използване на непознати на съвременната цивилизация технологии. Съществуват не помалко от 10 различни радиовъглеродни дати, сочещи възрастта на Аркаим от 4 хиляди години до 12 хиляди години (отсега). От свидетели знам, че там е място на мощни енергии, които неволно карат човека да се връща всяка година на това място. Някои ясновидци твърдят, че близо до Аркаим се намира място за физическа телепортация, т.е. някъде тук се намира Портал за прехвърляне на физическото тяло в нашето Пространство или дори междупространствен Портал. Целият антропологически материал е проучван от американските учени от Чикагския университет, което изглежда малко странно, защото обикновено подобни проучвания се правят от местните антрополози. Предполагам, че тук е възникнала нужда от по-специални и по-задълбочени биогенетични изследвания, в които американските учени са много напреднали. Местните археолози само споменават изследванията на американеца Р. Линдстром, който сочи, че населението на Аркаим е било европоидно, с много дълъг, много тесен и доста висок череп, т.е. тук е живеела бяла раса. Според антрополозите това население най-голямо сходство има с по-късното население в Поволжието и Западен Казахстан (късна бронзова епоха).

Под Урал се намира най-мощното на планетата разкъсване на земната кора и в по-древните епохи тук е минавал нулевият меридиан, който сега е заместен с Гринуичкия (т.е. изместен с 60 градуса на запад). Уралските планини са най-древните на нашата планета, около един милиард години и пазят в своята геоложка памет почти всички геологически епохи на планетата.

Самата "страна на градовете" се намира върху източния склон на Урал, недалече от град Челябинск, от север на юг тя е дълга 400 км и от запад на изток 100-150 км. Днес са известни 17 града и 21 големи селища, както и многобройни по-малки селища и некрополи. Градовете били разположени на разстояние 40-70 км един от друг (вж. илюстр.).

Карта на "Страната на градовете"

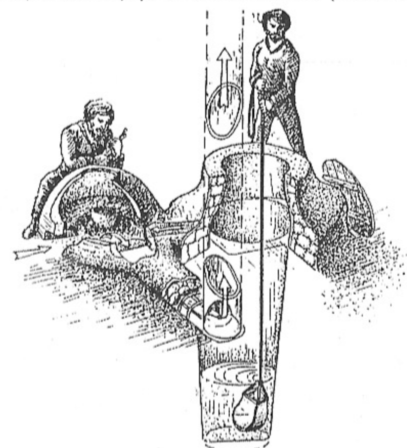
Проф. Г. Б. Зданович, открил Аркаим, сочи, че култура на "страната на градовете" по своите метални изделия и друго съответства (в стратиграфската класификация) на Микените от XVII-XVI в. пр.н.е., на Троя - VI, на ранномикенския период на Гърция, на последния етап на среднобронзовата епоха в Тракия, и на ранните бронзови култури в Северен Афганистан (т.е. стара Бактрия - градище Дашли), т.е. той е приблизително връстник на Татул, който професионално изучава екипът на българския проф. Николай Овчаров.

Проф. Г. Б. Зданович отбелязва сложността на архитектурния план на Аркаим. Засега са открити два добре запазени пръстена на града - външен и вътрешен (по-рано имало и трети). Външният пръстен имал диаметър 160

метра. Той бил обкръжен от един ров с 2 м широчина, запълнен с вода. Външната стена е била много масивна - 5,5 м висока и 5 м широка. Стената била със сложна дървена архитектура и вътре в нея се разполагали ниши, които се съединявали с тесни проходи. Към стената били плътно долепени трапецовидни жилища, 35 на брой. Във всяко имало един малък двор, който имал изход на пръстеновидна кръгова улица с широчина около 5 метра. Паважът, както и стените, бил дървен и имал специална канализационна инсталация за отстраняване на излишната дъждовна вода. Улицата следвала покрай вътрешната, много масивна, стена с височина 7 м и широчина 3-4 м, която имала само един изход от югоизток. Вътрешният пръстен бил с диаметър 85 м. Вътре са разполагали 25 жилища и там обитавали онези хора, които опазвали нещо такова, което не бивало да видят нечии очи. В центъра на вътрешния кръг е била разположена правоъгълна площадка, ориентирана към североизток. Размерите й са приблизително 27 на 25 м. По краищата й в кръг са се разполагали огнища с голямо количество пепел. Това са следи от огън, който горял в древността на този площад. Във външната стена имало четири входа, разположени почти според четирите посоки на света. Главният - западен разкъсва външната стена на 40 м. Стената и ровът в това място рязко завиват към града, като се съединяват с цитаделата. Трите входа са били чиста маскировка и само входът от северозапад се оказал истински. Той имал широчина 6 м и излизал веднага на външната кръгова улица. По такъв начин за да проникнеш във вътрешната част на града, трябва да обиколиш цялата стена на цитаделата! Този маршрут имал не само отбранително, но и ритуално значение (подражаване на Небесния път на Соларното божество).

Върху покривите на жилищата минавала улица, по която яздели с колесници. Във всяко жилище е имало пещ, кладенец за вода и специално куполовидно помещение. От кладенеца над водното равнище се разклонявали две глинени тръби. Едната водела към пещта, а другата към куполообразното помещение. С каква цел? Нали ние знаем, че в кладенеца винаги има хладно течение на въздуха. В аркаимската пещ този студен въздух, минавайки по глинената тръба, създавал въздушно течение, имащо такава сила, че позволявало да се разтопява и да се получава бронз без духало! Другата тръба създавала ниска температура в хранилището - нещо като древен хладилник (или пещера?). И всяко жилище било снабдено с такова устройство!

Археолозите проверили при полеви условия, че пещта, по такъв начин съединена с кладенеца, е способна да дава температура, необходима не само за разтопяване на бронз, но и за получаване на мед от руда. На дъното на кладенците са открити кости на животни, предварително минали през огън. Костите са поместени в кладенци преднамерено: челюстите са разположени в кръг покрай стените на кладенците и закрепени с брезови колчета. Г. Б. Зданович пише: "*Откритието на жертвеници на дъното на кладенци и на толкова оригинални металургични пещи ми направи силно впечатление. Не е за вярване, но целият комплект сякаш нагледно илюстрираше … най-древния мит за раждането на бога на огъня. Прочутият и широко разпространен при индоевропейските народи мит разказвал, че богът Агни се родил от вода, Вода тъмна и тайнствена.*" (Зданович 1995, Аркаим, с.38). "*На дъното на кладенец в ледена вода жителите на Аркаим помествали почетните части на животните, щателно изпечени в огъня. Това е жертвоприношение на божеството на Водата. Благодарение на водата и на кладенеца в пещта ще възникне въздушно течение, което не само ще раздуха огъня, а и ще роди бога на огъня - Агни, който ще разтопи метала.*" (пак там, с.38)

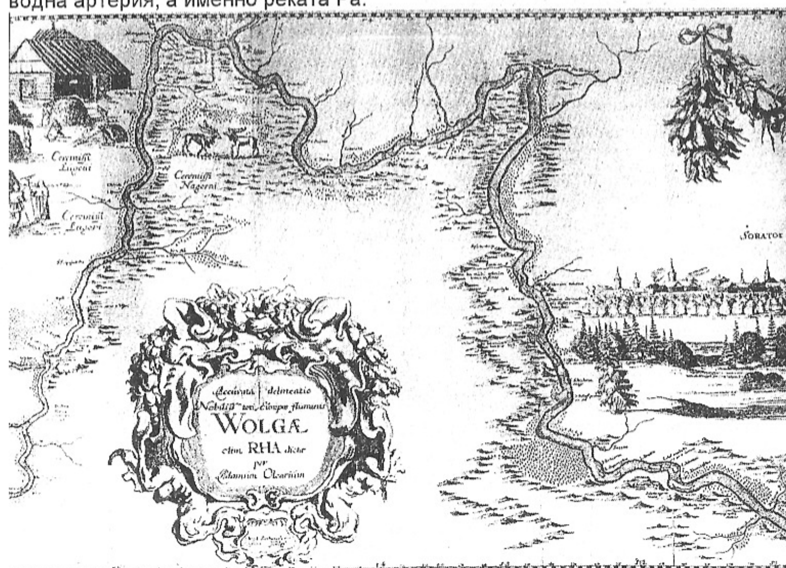
Изображение на металургичния процес.

Аркаим е просъществувал около 300 години. Предполага се, че обитателите му съзнателно напуснали града, а преди това го изгорили. Аркаим е само една точка по пътя на арийската раса от север към юг, от тайнствената полярна страна - от Хиперборея към Азия и Европа. Източните склонове на Южен Урал, както предполагат историци, може би са оная Аррата (Ариана), откъдето са произлезли предците на легендарните шумери. На границата на 3 и 2 хилядолетие преди новата ера на територията на Индия идва нов народ - бялата раса, светлокожите хора донасят със себе си Ригведа - най-древната от Ведите. Ариите заемат висше положение в обществото и формират класа на брахманите. Рама - инкарнацията на Вишну е светлокож, а Рудра (Шива) е светлорус. Това са маркерите на арийската раса.

В почти същото време в Древна Персия разцъфтява зороастризмът. Предполага се във връзка с откриването на Аркаим, че пророкът Заратустра е роден край Кама или Урал. Ведическите източници смятат, че река Волга е прародината на ариите, която в Ригведа се нарича река РА - великата Майка, а в Авеста - река Ранха. (Дори в географските карти от XVIII в. намираме името на Волга - РА, вж. илюстр.). Във "Велесовата книга" се посочва "волжката прародина" на славяните, които после отиват в Седморечието, т.е. в Средна Азия, при езерото Балхаш, в което се вливат седемте реки. Седморечието също така е и легендарният древен свещен Туран, споменаван в поемата "Шан къзъ дастанъ" на Микаил Бащу, родината на богинята Лебед - съпругата на Лаиш (син на Боян-Имен - легендарен прародител на българите от звездния произход).

Езотерикът Павел Глоба сочи, че Йима (Яма) от Авеста разширява земята по заповед на висшия бог Ахура Мазда. Разширява я в южна посока. Земята се препълва с хора, животни, добитък, кучета, огън. Йима излиза на южна-

та страна на земята в посока на движението на Слънцето по пладне, удря земята с камшик, надува рог. И земята се разширява в южна посока. Древноперсийското "южен" = "преден" и "северен" = "заден", което означава, че миграцията на арийските племена се движела от север към юг. От окултните източници е известно, че свещената река Ра е текла по коритата на съвременните реки Белая, Кама, Волга и долното течение на река Дон - но по земния паралел, а не меридиан, както сега. Тази езотерична информация намира своето неочаквано потвърждение в изследванията на българските учени за Потопа в Черно море. Оказва се, че преди този катаклизъм съществувал единен воден басейн - Черно, Каспийско и Аралско море (вж. картите на варненския археолог П. Димитров). Неизбежно е и коритата на реките да бъдат други, а реките, които след катаклизма се разделили, представявали единна водна артерия, а именно реката Ра.

Карта на Волга от А. Олеарий (1656 г.)

Преданията на Древния Египет ни разказват, че богът на Слънцето Ра бил повдигнат върху рогата на Небесната Крава (съзвездието Телец) и той потекъл по Небето като млечна река (превърнал се в Млечния път). На небесната Ра-река отговаря земната Ра-река (по-късно е идентифицирана с р. Белая на неизвестно точно място), отделящата Явното от Неявното (невъплътеното, скритото). Тази река е Великата Майка и се споменава във всички свещени книги на ариите - Веда, Авеста, "Велесова книга". А преданията за раждането на Бялата река е преданието за Беловодието - духовното царство, Шамбала. На Урал се намира планина Ямантау (1640 м)/ в чест на бога Йима (Яма). Недалече от нея е разположен Аркаим, който се споменава

и във Веда Словена - книга на българските помаци като Кайле-град (Царският град, Славният град). На Изток от Урал, според карело-финския епос "Калевала", се намира задгробният свят Манала, но там се намира и Беловодието - Шамбала. Тук управлява синът на Брахма - Ману - върховният владетел на нашата Манватара, той е прародител на хората, "мануша", "разумните". Беловодието се намира в Алтай. Тук се намира знаменитата планина Белуха, където Н. Рьорих търсил своя път към Шамбала през 1923 г. и която е свързана със всички Бели планини на света, където се открива пътят към Онзи свят, към Световната Бяла планина. Алтай е разположен на кръстопътя на трите древни велики култури на Евразия: ведическата, будистката и даоистката. Алтай е единна планинска верига с хребет Кун-Лун - свещената планина на даосите, Хималаите - свещените планини на хиндуисти и будисти. С Алтай са тясно свързани редица български култури, изповядващи тенгрианството - хуно-българска, хакаска, тувинска (Минусинската долина, курган Аржан и др.).

Предполага се, че Аркаим не е бил предназначен за живеене на обикновени хора. Във вътрешния кръг постоянно са обитавали жреци, във външния кръг - също жреци, но които упражнявали металургични професии със сакрални цели. Проф. Г. Б. Зданович утвърждава, че Аркаим безусловно не е град, но е тази среда, в която се зараждат елементите на градската култура. Преди всичко Аркаим е бил предназначен за пазене, съхраняване на свещения огън, вероятно донесен на Земята от други космически цивилизации, които били наречени Богове, божествени. Едновременно в Аркаим можело да се намират 2,5 хиляди души. Несъмнено е, че Аркаим заключвал в себе си сакрално пространство, трансформирано, преобразувано от духовната енергия на жреците; пространството, създаващо възможност за влизане на човека в контакт със силите от космически и божествен порядък. Ние знаем, че в древността хората водели друг живот, изпълнен с усещания за многомерността на Пространството и живота, със знанието за Сила и умението да я прилагат. Те живеели на границата на реалността, пребивавайки едновременно и в други измерения. Окръжността, като идеалното пространствено за такъв начин на мислене и за такъв начин на живот, е характерна тъкмо за сакралните селища и сгради: Аркаим, Дашли, Троя, Микени, Булгар, Багдад. Във всички тези места има свещен център. А фигурите, излъчващи Центъра, са космически центрове на крайната цел на Духа. Т.е. духовно символиката на Аркаим е свързана с всички древни кръгли съоръжения. Тук само можем да предположим, че Аркаим е свързан с центъра Сириус, защото според А. Дюперон името Заратущра (Заратустра) се етимологизира като "Златният Тишр", т.е. "Златният Сириус".

Аркаим е обсерватория, свързана с най-древните космически представи на бялата раса. Както сочи П. Глоба, съгласно Авеста, ариите са дошли от звездите на Голямата Мечка, специално от звездата Мицар - втора от края на дръжката и намиращата се до нея едва видима звезда Алкор (кон и конник). Смята се, че преди тях на нашата планета вече са обитавали 4 раси: синя, жълта, черна и червена. Само сините са аборигени върху нашата планета. Жълтата - съзвездието Лебед и Лира, червената - Касиопея, черната - Орион, синята обитавала в Антарктида, жълтата - Му, Пацифида, черната - Лемурия в Индийския океан, червената - Атлантида. Ариите са създали своята цивилизация в Арктика. Синята е дала числата, научния анализ, жълтата хармонизация на времето и пространството, гадателски практики (мантика), черна-

та - тантрика, гадание, червената - алхимия, бялата - учението за космическия закон, тъма - светлина, победа на светлината, медицината. Павел Глоба подчертава, че ариите са донесли на Земята морално-етическия закон на Космоса, съществуващ в основата на устройството на Света. След катаклизмите в Хайрат (Арктика) ариите се преселват от север на юг по планината Урал преди 4000 г. по време на легендарния цар Виштаспа. Основават тук Ариана Ваеджа - Аркаим. Той се намира на 52 градуса северна ширина - както Стоунхендж, обсерваториите в Прага и Литва, некрополи във френска провинция Пуату и др. Смята се, че Аркаим е на не по-малко от 5 хил. г., т.е. колкото и Стоунхендж. Между него и Аркаим са почти 4000 км. Диаметърът на вътрешния пръстен е 85 м, но наистина той е пръстен с два радиуса 40 и 43,2 м. А радиусът на ямичките на Обри в Стоунхендж също е 43,2 м. Аркаим е крайхоризонтна обсерватория, както и Стоунхендж, защото при измеренията и наблюденията се използвали моментите на изгрева и залеза на Слънцето и Луната зад хоризонта.

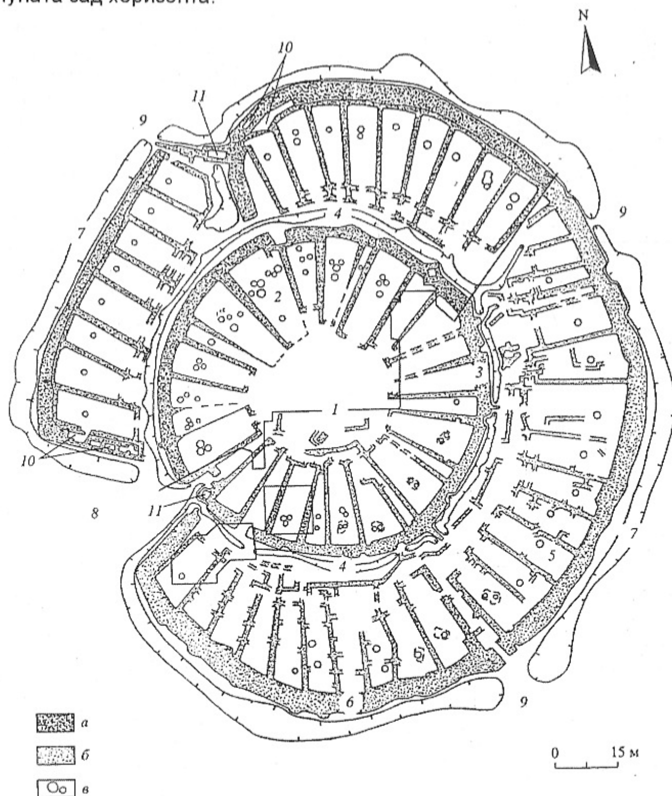

Схема на Аркаим

Четири календарни точки са били най-важните. В астрономическия план на Аркаим са фиксирани законите на движението на Луната: 1) Пълнолунието около 22 юни се наблюдава край точката на зимното слънцестоене и обратно; 2) Събитията на Луната мигрират в точките на слънцестоянието с цикъл в 19 години. 18 астрономически събития били следени и фиксирани в Аркаим (Стоунхендж - 15). Освен това, според астронома К. К. Биструшкин, центърът на вътрешния кръг е изместен относно центъра на външния кръг на 5,25 аркаимска дължина (ед. 80 см), което се доближава до ъгъла на наклона на лунната орбита - 5 градуса, 9 плюс-минус 10 минути. Това отразява съотношенията между орбитите на Луната и Слънцето, т.е. външният кръг на Аркаим е посветен на Луната, а вътрешният - на Слънцето. Има и връзка с прецесията на земната ос. Ние виждаме тук отражение на древно алхимическо изкуство за поддържане на равновесието между микро- и макрокосмоса. Територията организира "силата на мястото", а определени усилия на определени хора помагат да овладеят Пространството, силата на Топоса. Аркаим това е космическа диаграма, която още се нуждае от разшифроване от съвременното съзнание. Тук има център, свастика, кръг, т.е. това е организирано сакрално пространство. Ориентацията на древните арийци към енергетичните процеси била много по-голяма отколкото към физическите и това се е отразило в тяхното архитектурно мислене. При отслабването на сензорите към енергетиката в по-късна епоха на помощ идват практиките, за да съхрани своята лична енергия за поддържане на връзката между духа и силите на МАКРОКОСМОСА.

Аркаим може да бъде смятан и за прародината на българите. Неговият образ намираме и във Веда славена и в "Чулман Толгау", новооткритият епос на волжките българи. Арийските обреди, свързани с водата и огъня, и досега са запазени при волжките и дунавските българи, при чувашите. Освен това древният Булгар, според описанието на арабските пътешественици, е построен по плана на Аркаим - обкръжен е с мощни дървени стени и дървени защитни съоръжения. Аркаим е древният център на синдо-арийската цивилизация, т.е. протобългарска цивилизация, фиксирана в историческите хроники на волжките българи "Джагфар тарихъ". Но Аркаим поставя и много въпроси.

Географията на Балканите не отговаря на прародината на ариите, които според техните свещени предания еднозначно са дошли от север. Но много вероятно е, че след миграцията си от Арктика, преди катаклизма в Черно море, те отсядат на териториите покрай единния воден басейн от Черно море до Арал и по бреговете на древната река Ра, а вече след катаклизма се преселват към изтока, създават цивилизацията Аркаим, "страната на градовете", чиито прототипи намираме тъкмо на Балканите. Може би топонимите Варна и Балкан в района на съвременния Аркаим потвърждават това.

Литература

1. Бахши Иман. Джагфар тарихы. Т.I. Оренбург, 1993.
2. Генон Р. Атлантида и Хиперборея. /превод на български Е. Коларов, ръкопис/.
3. Глоба П. Живой огонь. Учение древних ариев. М., 1996.
4. Гоголев А. К. Аркаим - момент истины /Интернет/.
5. Гольцман Е. Мистическая Европа. М., 2003.

6. Зданович Г. Б. Аркаим - культурный комплекс эпохи средней бронзы Южного Зауралья. - В: Российская археология, 1997, №2.
7. Зданович Г. Б. Аркаим. Арии на Урале или несостоявшаяся цивилизация. - В: Аркаим. Челябинск, 1995.
8. Зданович Г. Б., Батанина И. М. "Страна городов" - укрепленные поселения эпохи бронзы XVIII-XVII вв. До н. э. На Южном Урале. - В: Аркаим. Челябинск, 1995.
9. Зданович Д. Г. Могильник Большекарганский /Аркаим/ и мир древних индоевропейцев Урало-Казахстанских степей. - В: Аркаим. Челябинск, 1995.
10. Зяблов М. Великая тайна Аркаима /Интернет/.
11. Каменов К. Небето помни. Варна, 2001.
12. Кошеленко Г. А. Градостроительная структура "идеального" полиса. - В: Вестник древней истории, 1975, №1.
13. Кузьмина Е. Е. Откуда пришли индоарии? Материальная культура племен андроновской общности и происхождение индоиранцев. М., 1994.
14. Русские Веды. М., 1992.
15. Нурутдинов Ф. Булгары и мировая цивилизация. - В: Бахши Иман. Джагфар тарихы. Свод булгарских летописей. Т.I. Оренбург, 1993.
16. Рерих Н. Шамбала. С., 1997.
17. Смирнов К. Ф., Кузьмина Е. Е. Происхождение индоиранцев в свете новейших археологических открытий. М., 1977.
18. Титов В. С. Проблема хронологии неолита и енеолита Юго-Восточной Европы. - В: Советская археология, 1974, №3.
19. Хокинс Дж., Уайт Дж. Разгадка тайны Стоунхенджа. М., 1984.

Христо Маджаров
Международна академия по
българознание, иновации и култура

МИГРАЦИЯ НА БЪЛГАРСКА КУЛТУРА НА ИЗТОК ОТ СРЕДНА АЗИЯ ПРЕЗ I ХИЛ. ПР.ХР.

Пробуждане

През 1980 г. имах възможност да обиколя Западна Европа, което бе голям успех за мен, защото старото правителство не допускаше неговите поданици да надникват зад "желязната завеса". Тогава видях голям надпис върху Ратхауса във Виена: "БЪЛГАРИЯ 1300". Под диктата на Великите Сили, българите послушно демонстрираха пред света, че имат само 13 века история. Това твърдеше и президентът Живков вътре в страната. Така Древна България се правеше на млада мома на 13 века. Великите Сили и нашите управници бяха доволни, а народът бе приспиван с блянове за бъдещ рай.

Този сън бе внезапно нарушен с получаване на имперски факс от Токио:

"*Имам чест да ви поздравя с вашата 2500 годишнина!*" - Шова Хирохито, император на Япония.

След кратко объркване правителството отговори:

"*Благодарим за височайшето внимание, но ние сега празнуваме нашата 1300 годишнина!*"

На следващия ден се получи нов факс от същия подател:

"*Поздравявам народа, който преди 2500 г. донесе велика култура в Азия!*"

По това време иранското Министерство на културата обявява на българския посланик, че е готово да предостави много данни за историята на древната Българска империя в Азия. А Монголската Академия на науките кани специалисти от БАН, за да проучат старите им архиви, които съдържат изобилни факти по тази тема. Монголските учени предлагат и да преведат на руски най-важните документи, за да е по-лесно на българските изследователи. БАН изобщо не реагира и преписките потъват в забрава ...[1]

Малко по-късно (1985 г.) Живков посети световното изложение в Осака. Противно на етикецията, Императорът излезе и го прегърна с думите:

"*Добре дошъл, братовчеде!*"

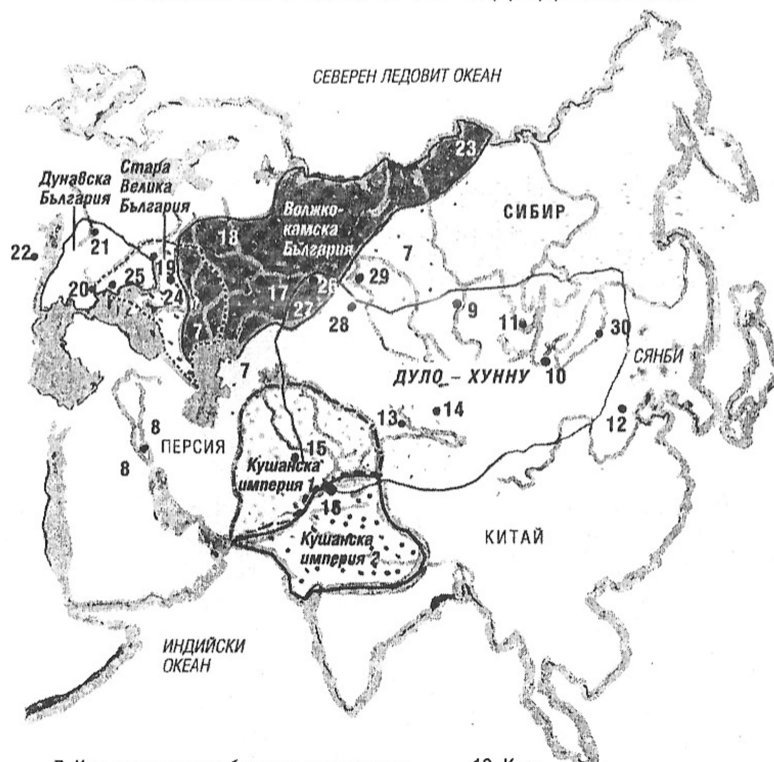
Това обръщение озадачи и двете делегации.

Но, "Шило в торба не стои!" - казва българската поговорка. Тези упорити и неочаквани твърдения скоро излязоха от секретност и събудиха Българския Дух да разрови историята на Древния Изток. Тогава бяха открити много инкриминирани и **скрити страници от едно отдавна забравено минало с ярко българско участие.**

Предисторията

През май 2005 г. бях поканен от ръководителите на една японска фондация с пацифистка насоченост да изнеса няколко лекции в Япония на духовно-културни теми. Някой там им превеждал пасажи от "Големият заговор срещу българите" т. 2, където съм описал тайната на спасяването на българските евреи. Заинтригувани, те ми възложиха тази задача.

ЕВРАЗИЯ ОТ 2400 Г. ПР. Н. Е. ДО ДЕСЕТИ ВЕК

7. Контактни зони на българската диаспора
8. ШУМЕР – Субйер
9. гр. Красноярск
10. Улан Батор, на р. Дуло
11. Ез. Байкал и гр. Иркутск
12. Пекин
13. Гр. Куча, р. Куча и р. Тарим
14. Гр. Урумчи и Кулджа
15. Балхара
16. Пуло ша пуло (Пешавар)
17. Велики Болгар
18. Москва
19. Киев
20. Плиска
21. Будапеща
22. Равена до Пентаполис
23. П-в Таймир – народът дулгани
24. Харков и Полтава
25. Галац - на делтата на р. Дунав
26. Екатеринбург
27. Челябинск
28. Курган
29. Тюмен и Тоболск
30. Аргун и Амур

Моето изследване показва, че връзката между нашите два народа не е от миналия век, а от отдавна забравени исторически времена. Невъзможно е в една лекция да се разгледа в цялост такава връзка между два етноса, представители на различни култури, нито да се покаже напълно мястото им в сложния и динамичен живот на съвременния свят. Тук ще споделя част от тези открития в една импресионистична схема.

В един "Летопис на Изгрева"[2] открих следния приказен пасаж:

"Имало едно време **(още преди потопа)***, едно царство, в което хората много обичали Бога и му казвали "Харния Бог". Затова околните ги нарекли "хората на Бог Хари", "бог-харите". Оттук е произлязла думата "българи"."*

Около 2000 г. това царство бе преоткрито и оповестено в българските масмедии като първа българска държава. Това е древната планинска страна Бактрия, със столица Балх ("Царицата на Изтока" - дн. Афганистан), населена с арии, която индусите нарекли Балхара.

Днес индусите пеят мантрите "Хари Кришна", "Хари Рама", "Хари Ом" - това е спомен от времето на съжителството им с древните българи.

В съседство с Балх бяха открити и други следи от активни български средища с развита държавност в I хил. пр.Хр. - в Памирския регион - Тарим и днешната пустиня **Такла Макан**, както и в Алтайските планини.[3] Разбра се, че тези българи са били в съюз с големия народ хунори, чиито земи са граничили на изток с Тихи океан, а на запад - с река Булга (Волга).

След дълги векове на стационарна култура, те започват миграции, като създават нови културни центрове и държави. Най-голямата миграция (IV-VII в.) е подробно изучена под името Великото преселение на народите. Днешните българи от Балканите и роднините им от Панония, Италия, Кавказ, Волга и Средна Азия са наследници на тази забравена цивилизация. Въпреки съпротивата на старите историци, бяха издадени атласи, където в тези райони се виждат градовете Балх, Балгар, Боил, Шуман, Варну, Мадар .[3]

По-малко известна е миграцията от Средна Азия **на изток**, където българи контактуват **с индуси, китайци и японци**. За тези връзки искам да отворя дума тук.

Индия - Веда Балхара

В най-старите индийски писания (Ведите) се говори, че оттам са слезли Гури (Учители), дали на древните индуси санскрита и вярата в бог Хари. Този език е сходен с българския. "Веда" е третата буква от глаголицата.

"*Там управляват северните гури*" (Учители) - казва Кришна на Арджуна. Сега знаем, че племената с имена "-гури", са корени от българския етнос.

Пръв Раковски показва чрез лингвистичен анализ връзки между българи и индуси, но не е приет сериозно. Той посочва стара българска песен:

"Сива, Сива, Василица, къде си се увасилила?
О, Ти Сива (Шива), наш старобог!
Кога си се изменил на Василица?" [4]

На древно-индийска карта може да се види името Siva до Balhika.[5]

От Балхара се преселват към Северна Индия българи, предвождани от владетеля Ила от рода на цар Кардам (II хил. пр.Хр.). Той царува там над хиляда години. Затова царете на Индия се наричат Балхара от династията Кар-

дамити, а Северна Индия се е казвала Ариаварта (арийска земя).

С тях пристигат и българските брамини, които носят познанието на Ведите. Затова в Латинския хронограф от IV в. се говори, че те (българи и брамини) са бактрийци. "Ригведа" също свидетелства, че нахлулите от север арийци са създатели на свещените "индийски" писания. Така че браманските учения са бактрийско познание, известно в кръга на посветените като Веда Балхара.[6]

Споменът за индоариите се пази в името на цар Бхарата. Бха е Светлина (Знание), носят я *ариите, рата* е предан. Негови потомци са героите от "Махабхарата" (Велика Индия). Сборникът се пише в V в.пр.Хр., когато браминът Панини, роден до българската столица Балх, е създал първата в света граматика на сан-скрит. В "Махабхарата" се говори за обединена Индия - Бхаратварша. На много места се възхвалява смелостта на българските конници, участвали като съюзници на царския род Каурави в древната война край Курукшетра (около XV в. пр.Хр.). До днес художниците рисуват старобългарски знамена, доспехи, коне и калпаци на бойците.

Индийските сказания говорят с възторг и за подвизите на героя Нягул (Накула - нямат "Я") - с баща индус и майка българка[7], и за необикновени коне със златни колесници - български подаръци на индийски царе.

Българските етноними са навсякъде: от тотема синди (вълк) е името на Индия, езика й - хинду, народа - индийци, реката - Инд ... Свещената Ганг е от българското анг, англ (пълноводна).[8] Цяла поредица градове в Северна и Централна Индия носят български имена.

Тибет (Терасата на света)

Тибет е световен духовен център на Изтока, който от хиляди години не е воювал. Това дава възможност да се разработят няколко практически системи за постигане на позитивно и просветено съзнание.

През миналия век той е стъпкан и поробен от своя съсед. Китайците разрушават хиляди манастири в поробения Тибет, където жените и до днес се подлагат на стерилизация, за да не раждат.

Съдбата на Тибет символизира съдбата на днешния свят, в който, по политически и териториални амбиции, насилието е потъпкало вярата и отсякло корените - връзката с плодотворното духовно минало. Но народът на Тибет, (както българският), не признава робството. Докато тираните го завладяват отвън, той ги облагородява с дълбоката си духовна култура.

Между руините на разрушените храмове откриваме следи и от древно българско присъствие. Между дрехите на тибетските жени и националните български носии могат да се открият много неслучайни прилики. Те приличат на нашите сукмани (литаци). Разпространени са и красивите пафти, типични за нашите стари българки. И наистина, български мотиви могат да се открият в някои тибетски ритуални песни.

Юри Рьорих пише, че в гр. Нагчу - главния търговски център по пътя на коприната (близо до столицата Лхаса) се ценят най-много три главни стоки: българските ботуши, монголската плъст и китайската коприна.[9]

Ботуши от Волжка България.

В Тибет се намират свещени за целия Изток езера Тангра, Тенгри нур, Бул Цо (от Булгар), свързани с древнобългарска космогония. Могат да се видят и селища Тингри, Уйгърчен (у нас Угърчин) ...[10]

Когато веднъж слушателите на лама Оля Нидал се оплакаха, че им дава много трудна мантра, той отговори:

"Не роптайте, защото Тибет получи тези мантри от древните българи. България е странна страна, тя е забравила великото си духовно минало ..."

Духовният глава в изгнание Далай Лама казва, че ако пръстите на ръката представят петте основни религии, а дланта - индуизма, то цялата ръка е символ на Тангра.

Върху стените на Зимния му дворец "Потала" в Лхаса (сега превърнат в музей), се виждат стилизирани изображения на българската Космична костенурка - символ на Тангра - Повелителя на космичния кръговрат.[10]

По време на нашите социални промени, Далай Лама бе удостоен с Нобелова награда за мир. Той посети страната ни и изпълни тук ритуали, смисълът на които е известен само на него. Убеден съм, че височайшият гост знае повече за източния ни корен, отколкото "отговорните ни кадри".

Памир (Покривът на света) и **Китай** (Поднебесната империя)

Преселението на изток било съпроводено с построяване на първите селища върху (и около) Тяншанското плато в Памир. На картата на Синдзян могат да се видят имената на древни български градове като Богур, Куча, Кашгар, Кара Токай, Карган, Чара ... (Те не са китайски - в китайския език липсва звукът "р"). На североизточния край на платото се извисява към небето на 7000 м връх Тенгри. Сутрин в лъчите на слънцето базалтовият му кристал свети с неописуем блясък. Когато изненаданите туристи питат местните жители какъв е този феномен, те отговарят:

"*О, това е Богът на българите!*"

Дълги векове по имперски причини Китай не признава, че не е уникален; че се предхожда от Уйгурската империя, наследена от конфедерация от хуни и българи, която той наричал Хун-ну и че поддържа връзки с тях.

Хунобългарският съюз съперничил на Китай, а около 700 г. пр.Хр. започнал да се меси и в управлението му. Днешните признания се затрудняват от факта, че въпросните области с български следи (Гоби, Тарим, Такла Макан, части от Монголия) са затворени военни зони.

Тук няма да разглеждам ролята на Уйгурите и хуно-българите в държавната организация на Китай, а акцентувам върху културни прояви.

Ранните китайски хроники указват, че откъм Балх дошли в империята майстори-стъклари, които предали занаята - отливането на цветни стъкла.

"*Оттам цветните стъкла поевтиняха в Поднебесната ...*" - отбелязва хрониката на династия Тан. Там се хвалят и "*Небесните коне*" от Балхара.

Най-ярък показател за българското културно влияние на Изток е шествието на Древнобългарския календар.

Китайският учен от XVII век Чжао-ин установява, че календарът е засвидетелстван в Китай за пръв път през I в. сл.Хр. Той документира, че: [10]

"*В епоха Хан (206 г. пр.Хр. - 25 г. сл.Хр.) западната граница на Китай била нарушена, пришълци се заселили и смесили с местното население в Ухуан.*"

Китайският учен Го Мо Жо доказва, че "Китайският" календар е създаден от велика древна цивилизация на запад от Китай. Нейни носители са два съседни памирски народа - древните саки и българи.[11] А индийският епос "Махабхарата" свидетелства за приликите в облеклото и културата между българите от Балх и саките.

И така, първите календари са се появили в земите край Памир не по-малко от 4 века, преди да се появят в Китай. Следователно, календарът не е китайско, а българско откритие.

Страната на Изгряващото Слънце

Чрез Китай традициите и познанието за Българския календар се предават и на **Япония**, но това е китайска версия. Най-вероятно е непосредственото влияние на конни народи на островите. За това говорят паралели с памирски думи в имената на японски градински растения. [10]

Нетрайните човешки спомени бледнеят като небесни светила при настъпването на зората на новия ден. Времето и враговете заличават много материални свидетелства за древните връзки ... Въпреки това, **духовните паметници** - легенди, митове, саги, недостъпни за зла ръка, пренасят като щафета през вековете народните сказания. Подробностите се забравят, но великите дела се превръщат в приказни легенди, а легендите - в красиви митове, с мъдрост, платена с много труд и жертви.

Във всеки случай, колкото и да е невероятен, митът е по-близо до Истината, отколкото комерсиализираните версии в тъмни епохи на насилия... Затова, както казва народният разказвач, ако искаш да узнаеш древната Истина за българите, послушай какво говори, покритата с религиозен воал

Легенда за Тангра и Аматерасу[10]

За разлика от другите азиатски народи, които вярвали в много богове, древните българи почитали един върховен бог - Тангра - владетел на Небето, Земята, Слънцето и Огъня. Първоначално Тангра бил жреческа идея за свръхличностен Космичен Разум, но постепенно хората го облекли в антропоморфни характеристики, за да влезе в легендарната драма.

Било е толкова отдавна - във времето, когато митовете са били реалност, а японците са живеели още на континента ...

Възседнал черен кон-вихрогон, Тангра препускал по небето от Запад на Изток (Миграцията на изток), докато видял японската богиня на слънцето Аматерасу, която, върху бял небесен кон, била устремена на Запад.

Когато Богът и Богинята се срещнали, между тях потекли флуиди от любовна енергия ... Сгодили се по японски обичай - да пътуват една година поотделно по света и после да се оженят, ако останат верни на любовта си. Щели да образуват "българско семейство" (равноправно) по "японски обичай" - оттогава да пътешестват неразделни. Уговорката била да обиколят земното кълбо, като следват слънцето (по загадъчния му за японците път според Българския календар) и да се срещнат отново. Дали си дума да останат верни на Любовта си и поели пътя си. Огненият Тангра повел своя народ обратно на запад, в грандиозен поход срещу въртенето на Земята, по пътя на Слънцето през земи и морета (Великото преселение).

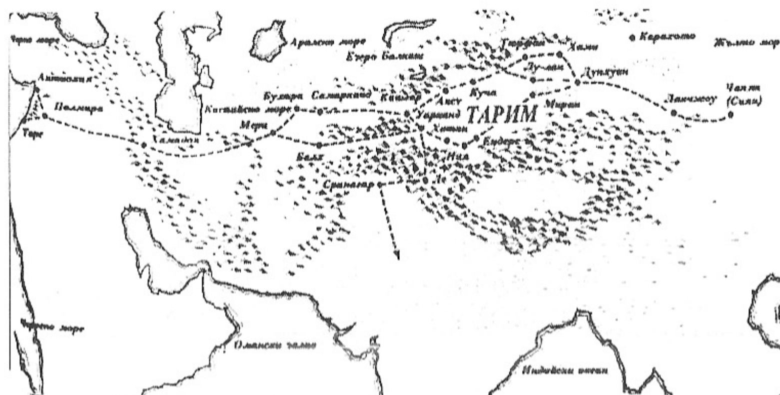
През това време небесната Аматерасу прескочила от азиатския континент на огърлицата от вулканични острови и се стъписала пред бурната океанска неизвестност ...

Случило се нещо непредвидено: Земята неусетно "избързала" и годежната година приключила, преди годениците да изминат планирания си път. Така те се оказали безпомощни срещу космичните сили - да бъдат година разделени и да обхванат Изтока и Запада, за да бъдат завинаги заедно в едно общочовешко семейство.

Тангра тъгувал много, че не могъл да изпълни обещанието си. Той продължавал да води народа си в обещаната посока, но носталгията по Изтока и мъката по слънчевата богиня останали.

Учените не обръщат сериозно внимание на легендите. От това те губят. От тази древна легенда произлизат няколко **заключения**:

1. Тя свидетелства, че в една предхристиянска епоха, покрай известната Китайска империя, в Далечния Изток се намирала и друга велика империя - Хуноробългарска. Пътят на Коприната разнасял стоките им в Евразия.[12]

Древният Път на коприната.

2. Сказанието поставя и един сериозен въпрос. Коя от тези империи е имала приоритетно влияние на островите? В този пасианс българите имат тежка карта - уникална древна култура.

3. Легендата отговаря и на китайските претенции по отношение на Японската култура, която е с друг генезис. Проф. Кимитака Мацузато от Хокайдския университет твърди, че японският език е по-близо до манджурския, а не до китайския. А българите живели на Алтай до I век в тесен контакт с манджурите - имали близък език, фолклор, музика ... В 2000 г. проф. Мацузато взел от Волга книга "Българо-чувашката цивилизация ..."

4. Указан е Пътят на българите през вековете, през цяла Азия и Европа ...

5. Древното сказание свидетелства също и за българската мисия на културен мост между народите, подчертана от японските историци:

"Българската култура е сред седемте цивилизации в света, играли отговорна посредническа роля заради мисията си на свързващо звено между Изтока и Запада" - обявява ***Шигьоши Мацуяма.***[11]

Новият хуноро-български съюз се простирал на повече от 4000 км - между р. Енисей и Дунав. Българският род Дуло излъчвал владетели през хилядолетията. Българските държави били многоплеменни федерации с религиозна веротърпимост. Хазарските българи възприели юдаизма, волжките - исляма, дунавските - християнството, някои останали тангристи. Според японските учени, тази биологична амалгама между различни вери е причина за талантите и устойчивостта на българите.

Епилог

Светлината идва от Изток. Там са корените на световната култура.
Моята цел тук бе да покажа, че:
- древна България има там здрав корен, скрит и забравен;
- огнищата на българска култура са живи и до днес в Евразия;
- силни азиатски държави като Китай, Япония, Индия, Иран, Монголия, Афганистан, Непал, Корея и други са наследници, ползвали са или ползват Вечния Календар на старите българи.

Днес в БАН е прието (по Бешевлиев), че 2005 г. е 7510 г. от началото на древнобългарското броене (по други е 7522 - края на Босфорския потоп).

Легендата за Тангра и Аматерасу завършва много тъжно. Но, дали това е истинският край? Нима Бог е толкова жесток? Нали Той помага на смелите и закриля влюбените? А то е била Божествена любов! Значи, има нещо недовършено! Днес наследниците на Тангра все още гледат с надежда на Изток, а тези на Аматерасу очакват нещо от Европа. Време е да се синхронизират техните усилия за общо добро. Мисля, че това е всъщност нашата задача, поставена ни от Висшия Разум - да преодолеем бариерите от расови, националностни и религиозни себичности и да свържем Изтока и Запада в едно Общочовешко Семейство. Само така можем да изпълним Завета на древните ни богове и да довършим легендата с щастлив край.

С оглед на тази световна култура, не е случайно, че японците наливат многократно фантастични суми за нашите археологични изследвания.

Отново се опитват да ни пречат, но в днешния информиран свят Лъжата няма условия за повече монтажи. Настана време, когато тъмните дела на безродниците, които векове наред секат корените на нашето достойнство, на нашата памет за славното ни минало, ще бъдат осветени от духовната Светлина на Истината.

Съзнанието за нашето минало ни издига над това на животните и отделните личности, защото надхвърля рамките на дребните ни ега; превъзмогва краткотрайните предели на отпуснатия ни жизнен път и ни вдъхновява по пътя към съвършенство.

Култът към еволюция и съвършенство създава един надличностен егрегор, по-силен от сбора на неговите индивиди. Това е вярно и за народите. Затова истински културни са само тези народи, които притежават богати традиции и пълно съзнание за своето минало.

Такава е България - древна и жива, тя заема специално място на посят от Тангра чинар в градината на световната култура.

Пазим Източния корен!

Литература:

1. Д-р Александров, Д. "Бойни изкуства и военно дело на древните българи". Изд. Тангра. София, 1999. стр.16-17.
2. Савова, Т. "Летопис на Изгрева". Кн. втора. Алфа Дар. 2002. стр.118.
3. "Българите". Атлас. Изд. Тангра. София, 2001. стр.47, 55 ...
4. Раковски, Г.С. "Показалец". Одеса, 1859. "Съчинения" IV т., Сф., 1988.
5. Голийски, П. "Тарим и Бактрия в търсене на българската прародина", сп. "Авитохол", кн.19 и 20. 2002 г.
6. Балк, Б. "Веда Балхара". Смолян, 2001.
7. Добрев, П. "По пътя на небесната сърна". т.3. Тангра, София, 2000.
8. Маджаров, Хр. "Големият заговор срещу българите". СД "Алфиола", Варна, 2001. стр.22 - Древнокитайски летописи, стр.230-234.
9. Рьорих, Ю. "По пътеките на Срединна Азия", цитирано по Добрев, П. "Българските огнища на цивилизация на картата на Евразия". Сф., 1998.

10. "Българите и азиатските култури" - по материали на Илиев, А., д-р по изкуствознание. Календар на изд. "Тангра", 2001.

11. "Българският календар и старите народи край Памир и Хиндукуш" - по материали на д-р Добрев, П. ст.н.с. БАН, Календар на "Тангра", 2002.

12. По Филипов, Д. "Древните координати на прабългарите". в-к "Времена", бр.12, декември, 1998.

13. Мацуяма, Ш. "Българите и азиатските култури", Календар на изд. "Тангра", 2001.

Галя Маджарова
Международна академия по
българознание, иновации и култура

АМАЗОНСКИЯТ КОРЕН В БЪЛГАРСКАТА ДРАМА

Науката е възникнала от стремежа на човека да изучи и осмисли света и живота си. Тя цели да го доведе до Истинското познание. Но, за да разбере света, той трябва да разбере първо себе си. Може да звучи невероятно, но историята е една от науките, които водят към себепознание. Ако знае истината за пътя на дедите си, човек може правилно да развие това, което е заложено в него; да осмисли настоящето, и да сътвори бъдещето си. Затова е нормално, след толкова страдания, погроми и неуспехи през последните векове, да си зададем въпросите: защо ни е такава съдбата; кои сме ние българите; какви сме; от кога сме на тази земя..? Имаме потенциал, а защо се държим като аутсайдери? Този модел на поведение ще бъде променен, ако узнаем истината за дедите си!

От незапомнени времена името **българин** означавало, че този човек е умен, честен, справедлив и добър. А **българка** - невиждана красавица, веща във всяко дело, разумна и храбра. Българският пророк от XX век Беинса Дуно говори, че ние сме един от най-древните народи на Земята. Според Мирча Елиаде "бугарите" са герои от "началото на времената". След задълбочени анализи, наши съвременници (Йордан Вълчев, Светозар Попов, Христо Маджаров) потвърдиха библейския корен на българите. Херодот ни учи, че траките са най-големия народ след индийците. Раковски също доказва, че езикът ни е от началото на времената и е сроден със санскритския ...

Геоложките проучвания говорят, че в далечното минало Рило-Родопският масив, Пирин и днешният Олимп са представлявали една планина. Според древните писания това е Великият Олимп. Тук е действала най-древната езотерична школа на Земята, останала в паметта на хората като "Планината на боговете". От това място, след потъването на Атлантида, Велики посветени са излъчили няколко културни импулса.

Социологът от Холандия проф. Хари Салман твърди, че "*Съществува приемственост между Източна и Западна Европа в областта на културата, и трябва да подчертая ролята на българската култура в предаването на нови цивилизационни импулси.*"

Философът - антропософ д-р Рудолф Щайнер обяви, че всички следатлантски култури на бялата раса са създадени в нашето Черноморско пространство, и че така ще бъде и със следващата Шеста култура.

За да влезем в обединена Европа с достойнство, е необходимо да научим Истината за нашите корени. Съгласна съм с проф. А. Фол, че "*премълчаното от Историята, става съдбоносно по-важно от казаното и написаното*". Затова, след "падането на комунизма", много интелектуалци започнаха да показват "премълчаното и изопаченото" от миналото ни. Това е необходимо не от глупав шовинизъм и неосъзнат патриотизъм, а за разкриване на причинно-следствените връзки по пътя на нашето развитие.

Живеем в интересно време, между две епохи - две култури.

Родени сме в България - граница и амалгама между Изтока и Запада - земя на тракийски и черноморски мистерии.

Народът ни е признат за един от най-интелигентните в света.

За да разберем истинската си история, трябва да познаваме същността на българката, която, през всички хилядолетия, **търпеливо** и грижовно е пазела пламъка в огнището на Българския род.

"*Миналото съществува паралелно като тил на вашия сегашен живот. Настоящето е това, което градите, а бъдещето е пред вас*" - говори Мъдрецът Беинса Дуно. "*Поставете жената на онова стъпало, на което се е намирала първоначално и ще видите, че светът ще се оправи за 25 г. ... Много измислици са писани за жените. Безобразия от хиляди години са сложени на техния гръб. Всичко това трябва да се изчисти, за да открием жената като скъпоценен камък. Без нея не става нищо в света.*"

Епохата на Водолея, в която навлизаме, изисква равновесие и хармонично допълване между половете. За да заеме полагащото ѝ се място, жената трябва да си припомни своята същност и задачи.

Учени твърдят, че митохондриалната ДНК, която носи информация за ежедневните задачи на клетъчната цитоплазма, се наследява само по майчина линия. Древните народи пазят спомен за женското начало на света и почитат Богинята-Майка. През миналия век Елена Рьорих писа:

"*Майката на Света крие Своето име ... Нейната Ръка прокарва непрекъсната нишка в историята на човечеството ... Тя е основа на Изида, Ищар ... След Атлантида Майката на Света скри Своя Лик и забрани да произнасят Името ѝ, докато не удари часът на Светлината ...*"

Към това прозрение ще добавя, че Майката на Света остави своите светли жрици - Амазонките - да пазят богоизбрания народ. Това са синовете на Слънцето - българите - носители на нови култури.

Ако проследим писаната от мъжете история, трудно ще открием какво са допринесли жените за възхода на културата: тук-там проблясват имена на мъдри и талантливи царици, жрици, учени и лечителки.

А всички те, според мен, носят амазонски генетичен код.

Време е да разчупим геноцидното внушение, че историята се прави само от мъже и да си спомним за мисията на **амазонките** в човешката еволюция. За да разберем същността им, трябва да се пренесем в началото на времената, когато майката Природа ги е създала като жени-жрици, служителки на Правдата и Мъдростта; носителки на Светлина и Космична Любов. При потъването на Атлантида, Тя им възложила задачи да пазят, напътстват и подпомагат избраните.

Легендите разказват, че те са научили жените как да отглеждат царевица и лен, как да предат и тъкат ... Били вещи в лечителското изкуство, архитектурата, строителството, изработката на оръжия, лова и военната тактика... След потопа предводителките на амазонските общности са издигнати в ранг на богини. Амазонски образи ще открием в легендите и митовете, песните и приказките за самодиви и богини - Изида, Ищар, Бендида, Кибела, Атина, Артемида ...

Преданията говорят, че амазонките са дъщери на бога на войната Арес и нимфата **Хармония**. Те се прекланяли пред Арес и обожавали целомъдрената **Артемида**. Интересно и важно е да се види сходството в пантеона на боговете им с тези на траките, което говори за съжителство. Името на тракийската богиня **Бендида** често е заменяно в оброчните им плочки с това на Артемида, но Бендида е не само покровителка на лова като Артемида, а и защитница на брака като Хера, войнстваща като Атина и велика като Кибела - Богинята -Майка ...

Оброчни плочки на Артемида от с. Романци, Пернишко (II-III в.).

Амазонките от Азия наричали Артемида **Ащарта**. Тя ръководи Велики мистерии - само за жени и Обикновени мистерии - за двата пола ...

За моето изследване представлява интерес **Барат-Ана** - богиня на светлината и огъня и Повелителка на Огнения камък. Този камък присъства в легендите на много народи. Рьорих казва, че камъкът Чинтамани е дар от съзвездието Орион ... В Западна Европа има предания за искрящия Граал, който се описва ту като обредна чаша, ту като паднал от небето камък. За пазителки на Граала се посочват мъдри и чисти жени, носещи отново амазонски код.

Царете от династията **Касити в Месопотамия** (ок. 1750 г. пр.Хр.) са почитали **Барат-Ана** като своя покровителка. Този царски род има общ шумерски корен с библейския род на Исав от времето на Анунаки (ок. 5500 г. пр. Хр.). Показателен е фактът, че те ползват конски колесници, а това ги свързва със скитите ...

По-късно Барат-Ана е позната като **Диана на Деветте огъня**. Неин символ е Розата-кръст, пренесен най-вероятно от Атлантида. Според Л. Гарднър този символ е от 5 хил. г. пр.Хр., негови носители са **скити** и шумери. Това е кодът на **Свещения Граал**.

Барат-Ана и Розата - кръст върху монета от Анатолия от III в.

Като хералдичен знак Розата-кръст символизира кръвта по майчина линия на месианското престолонаследие, пазена в потира (вазата-утроба) на Кралицата на Граала. Драконът - символ на Мъдростта, е олицетворение на Светия дух, който шества над водите на Времето, а Граалът е вечната царска кръв. Първоначално наричана "Гра-ал" в Месопотамия, за майчината кръв на Розата-кръст казват, че е "нектарът на върховното съвършенство" или "амброзия", както я именуват елините.

Легендата разказва още, че **Кралиците-дракони (Анунаките)** са последните представителки на напреднала земна раса. Техният менструален екстракт - Амрита Кала е прибавян към храната на първите крале на Месопотамия, за да разшири съзнанието и възприятията им.

Амрита Кала в свещените писания се нарича още "извор на младостта". Гръцкият философ Аристотел пише, че при сексуална възбуда някои жени отделят течността **Амрита**.

На Световния конгрес по сексология във Валенсия (Испания) - 1997 г. се разглежда въпроса за "извора на младостта" във връзка с ензимите, които изграждат, лекуват и детоксикират организма. В изследвания от последните години така е наричана и теломеразата. Може би става въпрос за едни и същи ензими?

Така съвременната наука достигна отново до древните познания.

Доказано е, че традицията на Звездния огън и Амрита се разпространява в древността в източните и средиземноморските региони. Когато прекъсва връзката й с жреческата култура, тя постепенно е забравена. Макар, че не се споменава след 900 г. пр.Хр., тя продължава да съществува като фолклорен ритуал и в народното творчество. Например Г. Раковски е записал сурвакарска песен:

"О ти, Сива (Шива)! Наш старобог!
Кога си се изменил и си станал Василица?
Ти, що се славеше по гори,
При студни извори и при бял Дунав,
Де се пиеше **амрита** със златни чаши и съсъди!
А сега веки се слави Рождество Христово!"

Спомен от тези времена пазят и българските баячки. Те и до днес съветват жените: за да нямат раздори в семейството, да слагат в определени дни от месеца в храната на мъжете си от менструалния си екстракт, което за съжаление понякога се използва и с лоша умисъл.

Редица водещи учени смятат, че назъбените фестони по дрехите на богините са част от символиката на Алби-гените на Анунаките. Доказват, че отворената раковина е съдът, в който се събира Амрита. Този съд е свещен във всички древни традиции, както и събираната в него течност от древните богини или техните жрици.

В тантристката традиция Амрита е наричана "амброзия на безсмъртието" и "извор на младостта".

При разкопките на скитските могили не веднъж са намирали изображения на женско същество с напълно антропоморфна горна част на тялото, докато долната е третирана като сложна палмета. Крайните клонки на тази палмета често представляват змии или драконообразни същества, средните - растителни филизи. Учените са единодушни, че това е прародителката на скитите - "змиеногата богиня" Апи (може би в транскрипция - Алби).

В тракийската могила в Свещари, датирана около средата на III в. пр.Хр., интерес за изследването ми представляват кариатидите, които имат оригинална дреха с растителни мотиви.

"*Там е представена богиня ... наричана в Рим и Гърция Кибела - Майка на боговете. Изображенията са десет на брой, като четири от тях, намиращи се под люнета, са оградени със скулптури на грабливи птици ...*" - пише проф. Иван Венедиков.

Ст.н.с. М. Чичикова и к.и.н., н.с. Тотьо Иванов през 1986 г. на фото изложба в НИМ - София, говорят, че могилата

"... *илюстрира високо строително майсторство на тракийския творец ...*

Гробницата за владетеля вероятно е поръчана още приживе, но преждевременната му смърт е ***наложила използването й, преди да бъдат завършени някои детайли от украсата й.*** *Изработването им на място говори за наличието на голяма местна строителна и художествена школа ...*

Много оригинално е оформлението на централната гробна камера ... В тази архитектурна рамка е вместена умело скулптурна украса от десет женски фигури - кариатиди ... Фигурите ... са разпределени по три на североизточната и югозападните страни и четири на северозападната. Те са високи 1,20 м и са представени фронтално, в тържествена поза с вдигнати ръце, като че ли носят архитрава и свода.

Независимо от еднаквата поза и облекло, лицата им са различни ...

Със своеобразието на иконографската схема, композиция и оригиналната дреха с растителни мотиви, кариатидите ... се свързват с религи-

озните и художествени представи на епохата. Те представляват един от аспектите на Великата богиня ... на растителността и плодородието, а господарка на живота в земния и отвъдния свят. Кариатидите ... допринасят да се изясни символичната същност на женският образ в тракийската религия и изкуство ..."

Когато отново посетих гробницата (есента на 2002 г.) и внимателно разгледах кариатидите, зададох въпроса:

"Случаен ли е броят им и защо се различават украсите на дрехите?"

Хранех надежда, че за 12 години науката ще даде по-реалистичен отговор от този, че "скулпторът нямал време да довърши фигурите, затова дрехите им се различават ..." За съжаление, научната ни мисъл е останала на това мнение и до сега ... Мислех, че свещеното в кабалата число 10 е известно на науката и че то е ключ за разгадаване на посланието на дедите ни. Не са ли показали древните посветени чрез тези скулптори кога и как жената-жрица става носителка и пазителка на Свещения Граал?

Интересна е и позата на богините - с ръце над главата - така, че се образува еврейската буква *шин* (ш). Според езотеричните школи, този жест означава: "*Господи, готов съм да приема Божествената мисъл!*". Тази поза символизира и размножаване на благата.

Може читателят да помисли, че тези факти са извън темата, но ако проследи живота на амазонките, ще се убеди, че те са знаели на каква благословия са носители телата им. Сексът при тях е бил свещен акт за продължаване и съхраняване на рода. Най-вероятно те са търсените носителки на Алби-гените! Мисля, че точно те са "земните щерки, съхранили Божествения ген" и пазителките на Свещения Граал, търсени векове наред от рицарските ордени. Факт е, че са били в родствени връзки с формиралите българския етнос скити, траки, савромати, масагети, готи ... Има достатъчни писмени и материални доказателства за миграцията им съвместно с българите в Европа и Азия.

Карта на земите на амазонките.

В изследване на тракийските могили проф. Ив. Маразов отбелязва:

"*Върху стелата от Трибратната могила е изобразена богиня на колесница, а към нея се приближава конник. Колесница е представена и в Казанлъшката гробница ... Тя е служила като превозно средство именно за жената, седяща на трона, а конят е бил използван от царя. Това доказва и стенописа от гробницата в Свещари ...*

***Свещеният брак** осмисля митологично и ритуално отношенията между героя и богинята и у скитите, и у траките ... Богинята избира съпруг, за да роди от него основателя на династията, първият цар на скитите.*

Върху пластинка, намерена в Саховка, централният мотив е бракът между богинята (седяща на трон) и коленичилия пред нея скитски вожд. Той е изобразен с инсигниите на властта - лък, секира и ритон. Само той пие с богинята, държаща огледало и чаша в ръце, явно - той е нейния избраник, той ще стане цар, благодарение на този брак."

"*Болшинството от одриските царски имена са форми на името на Великата богиня-майка ...* - отбелязва Д. Попов. - *Според езикознанието първата съставка Ама-, Ме-, Ма- в двусъставните тракийски имена, се свързва със значението "майка" като епитет на Великата богиня. Много одриски царски имена започват така: - Амадок, Медок, Мадок, Аматок ...*"

Характерно за **траки и скити** е, че царят дължи властта си на женско божество. При тези два патриархални народа Божествената троица се състои от майка, дъщеря и зет, докато троицата на гърците и другите народи е съставена от двама богове и Богинята-майка. **Не е ли това влияние на амазонките при тези народи?**

Според Херодот царят-бог Тагимасад - при скитите и Хермес - при траките, са свързани с Посейдон - вероятно това е спомен от Атлантида.

К. Кръстев пише, че "*... като непретенциозна археологическа хипотеза може да се отбележат и допирни черти на атлантската култура с тази на най-стария познат европейски народ - траките ...*"

Археологът Петър Детев пише, че "*траките са прастар местен народ, наследник на тукашното неолитно население ... Траките показват и други родствени връзки с атланската култура ... Това са например чуждите за Европа мегалитни долмени и менхири в Странджа, единствените в Югоизточна Европа пещерни рисунки в Магурата, характерния у траките култ към **амазонките** и горгоните - митични обитателки на задгибралтарския остров. Освен статуетки и украси с ликове на амазонки и горгони, погребаната при Враца **тракийска принцеса от V в. пр.Хр.** е била амазонка с бойното си снаряжение от меч, лък и стотина стрели ...*"

Ст.н.с. д-р Калин Порожанов от Института по тракология говори за тракийските амазонки в доклад "Писмени знаци от Салмидесос" (конференция по тракология в гр. Ямбол, ноември 2005 г.). Той е проучил историята на днешният град Мидия, известен в миналото като Салмидесос, на няколко десетки километра на север от Босфора в Приморска Странджа. Бил е царска резиденция на траките. Покровител на града е бил Арес - бог на войната и баща на амазонките.

Омир, Софокъл и Херодот датират този град от преди VIII-VI век пр.Хр. Те са впечатлени, че мъжете му имали специална прическа - с превързани на

главите перчеми, свидетелства за аристократичен произход. Споменават, че тук живеят и тракийски амазонки. Те били войнствени девойки, безпределно предани на своя владетел. Мразели чужденците и ги нападали - били те моряци или войскови части.

Сведения за техните подвизи са запазени до времето на Александър Македонски. До нас е достигнало името на амазонката Тедис ("божествената").

Поржанов присъствал на разговор между двама местни рибари в Созопол, които съжалявали, че не са си взели жени от Странджа, тъй като те били наследнички на амазонките и все още пазели завета на своите предшественички - да бъдат верни служителки и пазителки на мъжете си.

Ивайло Аянски, нестинар от с. Стаматово, разказва за спомените на своята баба нестинарка. Тя му е предала, че те пазят в рода си тайната за нестинарските танци от тяхната родоначалничка - амазонка, която се е била срещу нахлуването на турците.

Спомен и документи разказват, че при превземането на Варна Аспарух използвал отряд амазонки. За тези времена Петър Чолов пише:

"*Когато решил да премине за пръв път с войските си Дунав, Аспарух оставил в укрепения лагер (Онгъла) най-вече жени като стража срещу набезите на хазарите и номадите ... Мъжете и жените в древно българската държава имали равни права и задължения. В обществото и в семейството жената се радвала на почит и уважение. Древно българските закони позволявали на девойките да се омъжват за този, когото харесват, дори против волята на родителите си ...*"

Анонимен ватикански разказ за похода на Никифор I в България и разгрома на византийците на 26 юли 811 година от Крум, гласи:

"*... българите, въоръжили по мъжки жените*", *а те "връхлетели върху императорския отряд и започнали да ги избиват ...*" От този малък откъс става ясно, че жените не са случайно подбрани, а са обучени и владеят бойното изкуство, защото както и да въоръжиш жена, която е само домашна слугиня, тя не може да побеждава добре въоръжена войска.

Чувашкият учен акад. Юхма ми разказа запазена при волжките българи легенда, че нашият град Плиска носи името на известна амазонка.

Всяка държава има своите амазонки. В Европа са действали две амазонски общности сродени с българите - едните са наследнички на сарматските амазонки, а другите - на тракийските. От нашите земи те достигнали до Централна Европа, Англия, Испания, Франция ...

Според Жилбер Шарл Ла Жендре, маркиз де Сейнт Обин **франките произхождат от тракийските амазонки**. Барселона дълго време е била отбранявана от тези амазонки ...

Независимо от изкривяването на информацията за амазонките, **колективното подсъзнание пази Истината**. Затова, когато през вековете отделни жени са проявявали смелост да защитят културата и свободата, те са наричани амазонки. Жени с амазонски дух са заставали начело на всички прогресивни движения в науката, културата и политиката. Голяма част от българките са наследили техния ген и познания.

Тракийски амазонки - изображения от антична ваза (V в. пр.н.е.).

През последните 5000 години западната цивилизация е градена върху мита за патриархата като единствена правова институция, осигуряваща авторитета на мъжете.

Юдейско-християнската теология разглежда женското тяло и сексуалност на Ева като отговорни за грехопадението на човечеството. В 668 г. архиепископът на Кентърбъри Тиодор, под покровителството на папа Витилиан, издава първите закони срещу жените-вещици в Англия, наричани така само защото са били вещи в лечения и пророчества. Инквизицията използва невежеството и успява да нанесе удар срещу носителките на Алби-гените в цяла Европа.

Според проучванията на д-р Кристиан Нортръп **девет милиона жени са били изгорени на клади** като вещици и това са били най-будните, знаещи и можещи жени. Тази лудост, подклаждана от католическата църква, продължила дълги векове и е прилежно документирана. Жените са били бити, малтретирани, изгаряни и обвинявани за какво ли не единствено заради пола си. Били са лишени от възможност да участват в изграждането на културата и науката.

През всичките тези векове отношенията между половете много бавно се променят. Примитивният мъж трудно се освобождава от комплексите си, затова продължава (прикрито) половата дискриминация и се стреми на всяка цена да задържи своето физическо, финансово, интелектуално, религиозно и политическо господство над жената.

С Новото хилядолетие удари часът на Светлината!

"Майката на Света откри Своя Лик!"

Време е да се изяви амазонската същност на българката, за да изгрее отново Звездата на България.

Мъдрецът от Св. Влас д-р Чаушев каза:

"Амазонките са божествени пратенички!

На Земята властва лявото начало ... има връзка между това, което се случва с жените поотделно и със Земята като цяло. Този свят принадлежи на Жената. Колкото по-скоро мъжете разберат това, толкова по-рано нещата на Земята ще се оправят ..."

Преди повече от половин век Пророкът на Новата Епоха Беинса Дуно даде пътя на спасението от омагьосания кръг на войни, глад и недоимък:

"Жената е тази, която държи ключовете на живота.

Ако си жена, имаш най-големия чин, който Бог може да ти даде.

Спасението на света ще дойде чрез жената, а не чрез мъжа!"

Библиография:

1. Ал. Асов. "Митове и легенди на древните славяни". Москва, 1998.
2. А. Калоянов. "Български митове". София, 1979.
3. Беинса Дуно. "Новата Ева". София, 2002.
4. Г. Колева. "Амазонките - част от българския етнос". сп. "Авитохол", бр.18.
5. Е. Рьорих. "Криптограми на Изтока". София, 1993.
6. И. Кацаров, Д. Дечев. "Извори за старата история и география на Тракия и Македония". 1949.
7. Кр. Нортръп. "Женски тела, женска мъдрост". София, 2002.
8. Л. Гарднър. "Царството на властелините на пръстена". София, 2001.
9. Тр. Кръстанов. "Легенда Булгарика ... изборник". София, 2003.
10. Хр. Маджаров, Г. Колева, М. Юхма. "Златна България". Варна, 2002.

Проф. дин Николай Овчаров
Археологически институт и музей - БАН

ПЕРПЕРИКОН И ТАТУЛ - ДВЕТЕ АРХЕОЛОГИЧЕСКИ СЕНЗАЦИИ НА ИЗТОЧНИТЕ РОДОПИ ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ГОДИНИ

Скалният град Перперикон - перлата на Родопите

Този може би най-прочут през последните години археологически обект в България се намира на около 20 км североизточно от гр. Кърджали. Каменистият хълм се издига над плодородната долина на Перперешка река, ляв приток на Арда. Изключително монументалният мегалитен паметник е известен от 30-те години на миналия век, но едва след 2000 г. там се предприеха мащабни разкопки. Оказа се, че масивната скала е обожествена от хората в каменно-медната епоха (края на V - началото на IV хил. пр.Хр.). Тогава съществуващата днес ниска растителност е липсвала и древните са полагали даровете си за боговете направо върху каменните повърхности. После са ги прибирали в дълбоките пукнатини, оставени от безбройните земетресения през хилядолетията. Днес при разкопките археолозите откриват тези предмети - идоли, керамични съдове, сечива от камък и мед.

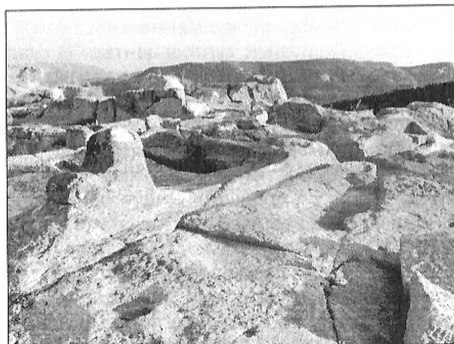
Вече в къснобронзовата и ранножелязната епоха (18-6 в. пр.Хр.) Перперикон се превръща във внушителен култов център. В скалите са изсечени стотици помещения, като са отнети хиляди тонове камък. Към края на старата и първите векове на новата ера градът добива своя завършен вид. Неговата инфраструктура обхваща най-общо крепост на върха, Акропол, намиращ се непосредствено под него от югоизток също укрепен Дворец-светилище, както и северно и южно подградие. На тях още не са провеждани археологически разкопки, но се вижда, че те са следвали общия принцип на строителство - целите долни етажи на сградите са изсичани в скалите.

До Двореца-светилище се достига по 100-метров проход, издялан във величествените канари. Там е използвана естествена теснина, висока на места до 7-8 м. Човешките инструменти са я дообработили, а допълнително са оформени каменни стъпала за изкачване по стръмния път. Накрая се излиза на крепостната стена, обхващаща отвсякъде Двореца-светилище и свързана с тази на Акропола. Тя е дебела близо 3 м и е градена от огромни, умело издялани блокове без зидария. Във вътрешността се влиза през два последователни входа със запазени прагове.

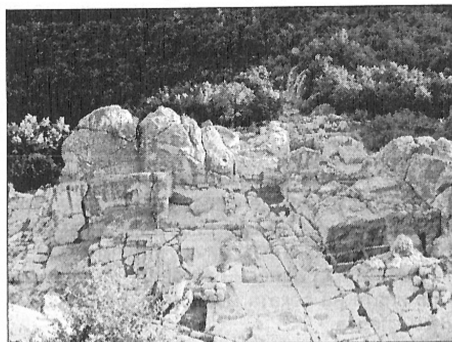
Минавайки през втория вход, посетителят се озовава в двора на Двореца-светилище. През напълно съхранени врати той може да влезе в десетки помещения, изсечени в камъка до 4-5 м. Където скалата е свършвала, умелите ръце на неизвестните строители са я продължавали чрез каменни зидове и мощни гредореди. Така грандиозното архитектурно съоръжение се разпростира на площ от 10 000 кв.м при седем последователни нива, редуващи се от запад на изток. Дворецът-светилище има стъпаловидна структура, като денивелацията достига близо 30 м. Но във височина ансамбълът се е развивал поне на още три етажа, чиито следи личат в дупките за масивните носещи греди. А на няколко места са оцелели праговете на врати за стаи от горните етажи. Някога от долината на реката Дворецът-светилище наистина е представлявал импозантна гледка.

И добре запазеният долен етаж обаче е достатъчен, за да се възхитим от монументалността на комплекса. В общия си вид той има няколко корпуса и следва план, подобен на буквата Т. Прекрачвайки каменните прагове, влизаме в различни стаи и зали, изкачваме се по стълбища, минаваме през тайни коридори с издълбани места за факлите, осветявали ги някога. От запад и изток се откриват две крипти съответно с 15 и 5 каменни саркофага. Те са ограбени още в древността, но несъмнено в тях са били погребани древни тракийски царе и жреци. Други помещения пък са свързани с тяхното обслужване.

Източно от вътрешния двор се развива огромна церемониална зала, дълга повече от 30 м. Към нея се влиза през двукрила врата и петстъпално стълбище, засилващо чувството за тържественост и представителност. Другият основен елемент в Двореца-светилище е голямата овална зала без покрив отгоре, включена в северозападния му корпус. В центъра й на 3 м височина се извисява кръгъл каменен олтар с диаметър 2 м. Той е обгорен от многократното палене на огън. Находките показват, че това е представлявало най-ранното мегалитно съоръжение, включено по-късно в оформилия се Дворец-светилище. Точно тази зала се оказа най-важната част в ансамбъла, защото съвпада с данните от историческите извори.

Изгледи от Перперикон.

Още старогръцкият историк Херодот разказва са прочуто светилище с прорицалище на древния тракийски бог Дионис-Загрей, намирало се някъде в Родопите. Неговата жрица била известна колкото ненадминатата Пития в храма на Аполон Делфийски. По-късният римски автор Светоний добавя, че на това място са идвали самият Александър Велики и бащата на първия римски император, Гай Октавий, за да узнаят съдбата на своите грандиозни начинания. От старинните съчинения става ясно, че храмът на Дионис-Загрей е представлявал изсечено в скалите мегалитно съоръжение с монументален каменен олтар, върху който жрицата излива вино, а после лумва пламък. Именно по неговата височина жреците гадаели за приумиците на съдбата.

Ето, че това дълго търсено от археолозите светилище, се оказа на Перперикон. То се появява към края на бронзовата епоха, но продължава да функционира чак до приемането на християнството в Родопите в самото начало на 5 в. Херодот пише, че свещеното място е било пазено от царския род на бесите, населявали великата планина. Край него постепенно се оформя техният владетелски дворец, защото при траките царят е представлявал и главен жрец. Известно е, че последен цар на бесите и жрец на Дионис е Вологез, който в 11 г. пр.Хр. вдига бунт срещу завоевателите-римляни.

Следи от култа към Дионис-Загрей може да се открият по склоновете на хълма и в околността. Става дума за хиляди изсечени в скалите по-малки олтари, където древните траки изстисквали гроздовия сок, от който правели свещеното вино на бога. После скъпоценната течност се съхранявала в огромни глинени делви, заравяни в пръстта, за да се използва земната хладина.

Не случайно предсказанието за предопределението на първия римски император Октавиан Август е получено точно на свещения връх Перперикон. Италийците уважават древния тракийски култ и му придават още по-голям блясък. От периода I-IV в. се откриват изключително богати находки - художествена керамика, многобройни монети, бронзова пластика, сребърни огледала, метални апликации с изображения на антични божества. Дворецът-светилище процъфтява, а новосъздадени архитектурни паметници оформят цял огромен град, удивително изсечен в скалите.

През последните години бяха проучени значителни части от крепостта на върха, Акропола. В източния му дял е съществувал езически храм, превърнат по-късно от християните в църква. От него към главния площад води изсечена в скалите улица, покрай която има портик с изящна колонада. Строени в различни епохи сгради са оформени красиво около нея. Улицата минава покрай крепостната стена и достига до втори дворец, намиращ се почти в центъра на Акропола. Той има монументални входове от север и юг, а на отлично запазения първи етаж се наброяват цели 17 помещения. Откритите материали позволяват да се заключи, че в този възникнал в дълбока древност комплекс през I-IV в. са се намирали покоите на римския наместник в Перперикон.

Тук е мястото да се отбележат изключителните умения на някогашните архитекти и инженери. За да отводнят при дъждовните порои дворовете и долните етажи на изсечените в скалите комплекси, те са направили съвършена канализационна система. Това е ставало чрез многобройни издялани канали, минаващи през специални отвори в каменните прагове на помещенията и вливащи се във водещи по склона клоаки. На различни места в настилката са оставени шахти, чрез които каналите са чистени от нападали листа.

Снабдяването с питейна вода пък е решено с огромни цистерни, също изсечени в скалния масив. Те са пълнени с дъждовна вода или чрез автономни източници.

Само на няколко метра от двореца в Акропола археолозите попаднаха на най-ранната църква, открита досега в Родопите. По всичко изглежда, че именно оттам в началото на V в. е започнала известната мисия на епископ Никета Ремесиански за християнизация на великата планина. Това става непосредствено след нашествието на готите, превзели и опожарили града в последните десетилетия на IV в. Точно тук прочутият мисионер е превел свещените книги на езика на бесите, за да могат те да се докоснат до божественото слово. Още оттогава Перперикон е издигнат като епископски център, какъвто остава до падането под турска власт.

И в епохата на Средновековието свещеният град запазва своят блясък. Крепостта функционира като важна военна, светска и духовна твърдина. Някъде през VII-VIII в. в нея идват и прабългари от групата на Кубер, заселена от византийците в района на Солун и южните подножия на Родопите. Както прабългарите на Аспарух са привлечени от величествените скали на Мадара, така техните южни събратя се прекланят пред древните скали на Перперикон. Те издълбават по тях множество символи на своята вяра, сред които блести изображението на богинята на плодородието Умай, изпълнено на самия връх.

През IX-XII в. в подножието на Перперикон се изгражда нов административен комплекс, където се съсредоточава управлението на Източните Родопи или средновековната област Ахридос. Тогава отново са разработени намиращите се в непосредствена близост златни рудници, започнати още от траките-беси. И днес безкрайните галерии на тези мини са невероятна забележителност, свидетелстваща за уменията на древните рудари.

Новото средище представлява сложен архитектурен ансамбъл с верижни помещения, красива църква с мозайки, параклиси. Находките от разкопките са изключително богати и са сравними единствено с блясъка на византийската столица Константинопол. Намерените при разкопките многобройни оловни печати с адресите на изпращачите разкриха функциите на комплекса. Оказа се, че това е центърът на личните императорски земи, каквито са били Източните Родопи през Средновековието. Оттук са раздавани имения на висшите аристократи и е контролиран златодобива в цялата богата на скъпоценни метали планина. Непременно трябва да се отбележи и съхраняваният в главната църква бронзов реликварий с частици от Христовия кръст. Той бе открит при археологическите проучвания и днес се съхранява като най-ценно духовно съкровище в построения от отец Боян Саръев манастир "Успение на св. Богородица" в Кърджали.

През XIII-XIV в. богатството и златото на Перперикон предизвиква чести войни между България и Византия. Независимо кой е владеел крепостта, той е полагал грижи за нейното благоустройство и фортификация. Към стените на древния Акропол са прибавени нови кули, а в най-високата част е изградена мощна цитадела за последна отбрана на защитниците. На много места се разкриват типичните за епохата каменни сгради, оформящи жилищни квартали. Рационално се използват и старите водохранилища, издълбани в скалите още от траките. Върху руините на езическия храм в източната част е издигната нова църква от ломени камъни, свързвани с хоросан. Животът кипи в разливащите се по склоновете на хълма северно и южно подградия.

При царете Калоян (1197-1207 г.) и Иван Асен II (1218-1241 г.) Перперикон и Източните Родопи са в границите на българската държава, но наследниците им злощастно ги загубват. През 1254-1255 г. цар Михаил II Асен предприема неуспешен опит да си възвърне Ахридос. Това успява да направи за кратко време в 1343 г. цар Иван Александър. Тогава избухва истинска война за Перперикон, но в крайна сметка българите загубват важната крепост. Малко по-късно османските турци превземат и опожаряват града. Археологическите разкопки разкриха точното място, откъдето завоевателите са проникнали в цитаделата, в която са се укрепили оцелелите християнски защитници.

Така древната крепост престава да функционира, но наследниците на последните бранители чак до XVII в. живеят в селца, намиращи се в подножието на свещения хълм. Един турски регистър от 1626/ 1627 г. свидетелства, че населението в тях е изцяло християнско. След XVIII в. повсеместно се наблюдава колонизация от новодошло мюсюлманско население, което и днес обитава селищата в подножието на древния Перперикон.

Храмът на Орфей при с. Татул, Момчилградско

Вторият по значимост мегалитен паметник в Източните Родопи се намира при с. Татул. Днес за да се отиде до него от Перперикон е необходимо да се изминат 50 км с кола. Посетителят първо трябва да се върне до областния център Кърджали и оттам през Момчилград да стигне до Татул. Това е така, защото между двете главни тракийски светилища сега лежи огромният яз. "Студен кладенец", създаден през миналия век именно по средното течение на Арда. Някога траките-беси са отивали от Перперикон до Татул за 3-4 часа път пеша, вървейки по долините на нейните притоци и пресичайки я през плитък брод.

По който и път да се мине, човек е поразен от открилата се отдалеч гледка. Районът около селата Татул, Биволяне, Равен и Нановица е сред най-богатите на мегалитни изсичания местности в Източните Родопи. Пейзажът е странен и нереален - ниски хълмове, просечени от дълбоките каньони на бързи рекички. Отвсякъде стърчат скални масиви, надупчени от ансамбли трапецовидни ниши и гробници на незнайни тракийски вождове. Един от тези масиви обаче се откроява от десетки километри и това е светилището при днешното с. Татул.

Каменният връх на невисокия, но силно изявен хълм, е оформен от инструментите на човека като пресечена пирамида. Отгоре на изравнена площадка е издълбан четириъгълен саркофаг, ориентиран на изток. Той е ограбен още в древността, но личат жлебовете, където някога е лягала покриващата плоча. Странично на южната част на пресечената пирамида е издялан втори саркофаг, този път под висок арковиден свод. Любопитен факт е, че ниско в стената на горната камера е направен отвор, от който чрез изсечен канал някаква неизвестна като вид течност се е стичала в долната.

По канарата са издълбани и други детайли - стълбища, засечки за днес несъществуващи зидове, ниши за полагане на даровете. Непосредствено от запад терасата е подравнена прецизно и е изсечено четириъгълно легло за главния олтар на светилището. При разкопките бяха открити фрагменти от глинения бордюр на самия олтар с красиви животински фигури и растителни

орнаменти. Той наподобява на намерените през 50-те години на миналия век паметници от главното светилище на траките-одриси в столицата им Севтополис край Казанлък.

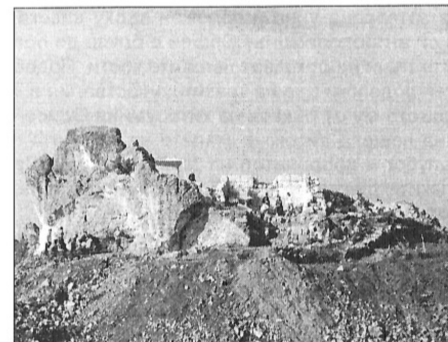
Друга важна част от мегалитния комплекс е триметровият издялан в камъка кладенец с малък квадратен отвор отгоре. Днес вътре може да се проникне през голяма дупка отстрани. Тя е пробита от местните хора преди 70 години за да извадят хлътналата в квадратния отвор крава. Преди това обаче той е бил единственото отверстие на огромната крушовидна кухина. Изследванията на археолозите сочат, че това е бил свещен кладенец, където древните жреци са полагали остатъците от принасяните на боговете дарове. Вече през Средновековието върху удобния хълм е построена малка военна крепост. Тогава хората обмазват с водонепроницаем хоросан кухината и я превръщат в хранилище за продукти. А недалеч от нея между две скали е издигната четвъртита стражева кула, чиито подземен етаж също е измазан с хидрофобен хоросан и е приспособен за съхраняване на така скъпоценната в планината питейна вода.

При започналите през 2004 г. археологически проучвания учените имаха рядък шанс. Само на няколко метра северозападно от пресечената пирамида се виждаше неголяма могилка от пръст. След разкриването ѝ се оказа, че под нея се крият останките на монументален тракийски храм. Той има почти квадратен план и е граден от идеално оформени каменни блокове. Фасадите са оформени прецизно, а към вътрешността на светилището гледа прозорец. Всеобща бе изненадата от запазеността на архитектурния паметник - почти 4 м сегашна височина. До този момент, с изключение на храмовете на Великите Самотракийски божества от Севтополис, не бе откривано подобно наземно тракийско култово съоръжение.

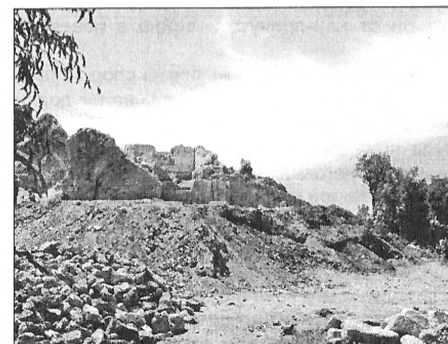
Но това не бе всичко. Между храма и пресечената пирамида бе открито чудесно съхранено осемстъпално стълбище. По него посетителят се изкачва след като е влязъл в свещената територия през монументален вход. Стълбището води до изсечения в скалите голям олтар пред главния мегалитен паметник. А цялото свещено пространство на хълма е заградено с невисока каменна стена, отделяща го от случайни погледи. На някои места тя е запазена добре, а другаде личи по засечките в канарите, по които тя се е изкачвала понякога почти вертикално.

Както всички мегалитни обекти, светилището при с. Татул е създадено в дълбока древност и местността е обитавана непрекъснато чак до Средновековието. Подобно на Перперикон, всяка следваща култура използва и добавя нещо свое в гигантските изсичания. Това затруднява неимоверно днешното проучване и изисква прецизно и почти детективско изследване на всички останали следи.

По всяка вероятност забележителният скален масив е обожествен още от хората на каменно-медната епоха в края на V хил. пр.Хр. Синхронно с останалите източнородопски мегалити, първите изсичания в камъка са направени през късноболнзовия период или във втората половина на II хил. пр.Хр. Дейността по оформянето на скалите е продължена през желязната епоха като комплексът непрекъснато се е разраствал. През последните векове на старата ера е построен великолепният храм в архитектурен стил, с който биха се гордели и елинските градове. Находките от разкопките показват, че светилището при Татул преживява разцвет и след идването на римляните в I в. До приемането на християнството то е многократно преустройвано и благоустроявано. Но и почитателите на новата световна религия не изоставят свещеното място. Те изграждат здрава твърдина, в която може би е имало църква, чиито останки предстои да бъдат открити. Хората от Средновековието наследяват тези светини и превръщат равната тераса в място за погребения. Прави впечатление, че положените в многобройните гробове покойници са с много накити - бронзови гривни, обеци, копчета.

Изгледи от Татул.

Но каква е била първопричината за създаването на светилището? Несъмнено тя се крие в най-ранното скално творение на човешката ръка - пресечената пирамида с гробницата отгоре. Още покойният виден историк Ив. Венедиков изказа интересна хипотеза, според която там е бил положен велик тракийски цар. Става дума за погребален обичай, коренно различен от по-късното полагане на царете в гробници под високи могили от пръст. Той води началото си от тъмната епоха около Троянската война и е свързан с дебрите на необятните Родопи. Идеята е царят-жрец на траките да бъде и

след смъртта си посредник между боговете и обикновените хора. Според представите на траките такъв покойник първо става полубог (антроподемон), а после се превръща в същинско божество. Особено важни са местата, където лежат тленните останки от владетелите. Те веднага стават светилища (хероони), предпазващи местното население от болести и бедствия.

Според Венедиков най-близко свидетелство за изповядвания някога при Татул ритуал са легендите за погребването на прочутия цар-жрец, певец и прорицател, родения в Родопите Орфей. Античните автори съобщават, че след разкъсването от вакханките на Дионис, чиито главен жрец сам бил, прахът му е сложен в затворена урна и положен върху висока колона. По този начин и в смъртта си антроподемонът Орфей е близо до боговете, но същевременно слънчевите лъчи не докосват неговите кости. Подобен обичай е описан за друг известен родопски цар на траките, участвалия в Троянската война Резос. След убийството му от ръката на хитроумния Одисей, неговата майка го погребва в тъмна пещера високо в скалите на великата планина. Там той пребивава като полубог и прорицател на Дионис-Загрей. Древните историци твърдят, че родопските светилища на Орфей и Резос отблъскват чумата и предпазват местното население от всякакви беди.

Ако за Резос се знае, че е царувал някъде в южните части на Родопите, около богатата на злато и сребро планина Пангей, то за Орфей дори не е известно дали е реална или чисто митологична личност. Неговото царство се търси в Югозападна Тракия, Беломорието и Родопите. В обобщен вид различните хипотези очертават територията му между реките Струма и Марица, в Родопите и прилежащата крайбрежна ивица на Егейско море. Времето на живота му се определя в къснобронзовия период, епохата на Троя и Микена, на легендарните герои от най-прочутата война в човешката история Ахил, Хектор, Парис и Одисей.

Наскоро между България и Гърция възникна спор за произхода на Орфей. Проблемът е в това, че траките не са записвали своите древни легенди, а това са сторили елините близо хиляда години по-късно. Именно гръцкият автор Ибик в VI в. пр.Хр. за пръв път споменава името на Орфей. Всички по-късни антични автори говорят за неговия тракийски произход. Великият Есхил го нарича "тракиеца Орфей", а Конон и Страбон определят дори част от племената, влизащи в царството му - едони, одриси, живелите в южното подножие на Източните Родопи кикони. По легендата бог Дионис дарява с тракийското царство за дадена помощ дядото на Орфей, Харопс. Също така го научава на тайнствените мистерии и обреди, които вече в съвършенство владее неговият внук.

Макар тракиец от Родопите и Беломорието, Орфей става и велик гръцки герой. В края на IV в. пр.Хр. писателите от Александрийския музейон преработват старите тракийски митове и създават известните на всеки легенди за пътешествието с аргонавтите в дирене на златното руно, за слизането в подземния свят в търсене на любимата Евридика и за разкъсването на певеца от менадите на Дионис. Може би най-показателен за сливането в едно на тракийските и гръцките мотиви е митът за смъртта на Орфей. Според тази легенда певецът е разкъсан от тракийските жени, защото отвличал мъжете им с дни. После те хвърлят главата и неговата "тракийска лира" в река Марица, по която тя достига до о-в Лесбос в Егейско море. Там гърците създават силен култ към тракийския герой.

Добре е, че съвременните наследници на древните елини и траките, Гърция и България, успяха да се споразумеят под мотото: "Орфей, певецът на Родопите". Откритото от археолозите монументално светилище при с. Татул определено може да се свърже с почитането на легендарния герой. Всъщност това е и единственият досега разкрит храм, за който е възможно да се твърди, че е на Орфей. А великолепната архитектура, разнообразните монети, както и намираната заедно с тракийската вносна гръцка керамика, определено свидетелстват, че създаденото от траките светилище е било почитано и от съседите-елини.

ОРФЕЙ И БЕЗСМЪРТНИЯТ ДУХ НА ЕВРОПА

Летим към чуждото, пълзим към родното. Днес българинът има ботуши от отчаяние, качулка от скръб, пояс от печал и ямурлук от космическа тъга. Но той е живият ни извор.

Наричат ни варвари, тласкат ни към убийците, кичат ни с най-долни епитети и все искат да заличат България от картата на света. За това спомага и нашият нихилизъм, верижният дележ както и научната заблуда, че "ТРАКИТЕ СА БЕЗПИСМЕН И БЕЗКНИЖЕН НАРОД".

Време е да се хванем за корена. Той е хилядолетен, дълбок, тракийски и на него са се ашладисали славяните и прабългарите за да говорим днес за български етнос.

Джордж Гарлин най-добре е доловил битката между материалното и духовното: "*Ние имаме високи сгради и ниска търпимост, широки, булеварда и тесни възгледи, големи къщи и малки семейства, много образование и все по-малко разум, много медицина и все по-малко здраве ... Човешкият живот се измерва не по броя на вдишванията, а по миговете, в които спира дъхът ни.*"

Когато кажем Орфей, спира дъхът ни. Той е ядката, семето, което говори в мълчание, но се развива. И където се срещнат родната мъзга със слънчевата светлина, там се ражда ХЛОРОФИЛЪТ НА НАДЕЖДАТА.

Орфей Родопеецът разкрива през XIII в. пр.н.е. четирите тайни на битието: "Съпружество" между човека и космоса е първата и най-голяма тайна. Втората тайна е любовта. Третата тайна е дарбата. Четвъртата тайна е смъртта. Орфей пръв извежда древното човечество от варварството към Европейската култура. Неговият стих "КРЪВ НЕ ПРОЛИВАЙ!" е водоразделът.

Достатъчни са само пет стиха от Орфей, за да доловим този "колосален синтез на идеите". Той казва: "МОЙ БОГ Е ЛЮБОВТА!", "Познай себе си и ти ще познаеш вселената и боговете", "Помощ на слабите, утешение на страдащите, надежда за всички", "Земята може да се завладее с лира, а не с меч", "Душата на човека е безсмъртна".

Оцелелите фрагменти, родени и запазени тук, имат космическо значение. Ето само два стиха от Орфей, изпети на Евридика:

"*Искам да бъда небе - звездно, всевиждащо,*
за да те гледам със всички небесни очи."

Две очи на Орфей са малко, за да гледа любимата си с тях. Той иска цялото звездно небе, защото любовта е космос,а космосът - любов.

Аз посветих близо половин век от живота си да изследвам Орфей. Така се родиха петте мои книги за него: "Легенда ли е Орфей?", "Орфей и Европа", "Орфей в Египет", "Орфей и азбуката", "Тайната на Орфей". Библиографията ми само за Орфей е от 820 автори на различни езици. През 1984 г. бях аргонавт до Колхида, посетих 35 страни от Япония до Америка и мога вече да обобщя.

Орфей и тракийските овчари

Защо нашата наука тракология, която има големи открития и постижения, допусна да се насади научната заблуда, че "траките са безписмен и безкнижен народ"!? Не дадохме ли самите ние с това храна да ни ругаят като невежи варвари и да поставят такива личности като Айнщайн в забавачницата.

Да, траките са 90 племена и повечето от тях са били безписмени и безкнижни. Но едно от тях - бесите - е достигнало чрез Орфей до божествени знания и е искало да обедини тези 90 племена чрез новосъздадената писменост. Бесите се славят с определението "говорещите с боговете", защото са най-големите ясновидци и прорицатели. Не биха ги търсели в Родопите императори, сановници, видни личности, за да им се предсказва бъдещето. И макар езикът на траките да угасва през VI век сл. Христа, аз не вярвах, че колосалните им знания са погинали. Ония, които могат да опредéлят бъдещето, ще видят и погибелта си и ще скрият своите знания за идните. Така заговори у мене зовът на корена. А към това ми съдействаха и думите на Еврипид, Платон, Хераклит, Питагор: "На тракийски таблички е записано Орфеевото слово".

Десетилетия събирах легенди, сказания, песни, знаци,притчи, но все не откривах веществените доказателства. През 2002 г - една по една - открих 6 каменни плочи е древна писменост. Те са в най -високата част на планината - около връх Орфей и връх Перелик, до селата Гела, Солища, Бистрица, Върбово, Мугла. На тях са издълбани общо 5600 букви. Пред очите ни е Буквеното писмо. То е създадено в XIII в.пр.н.е - времето на Орфей, когато Гърция още не е била създадена като единна държава. Пък и аз се опирах на самите древногръцки автори, които справедливо, на гръцки език, са изписали: "От Родопите към Гърция влезнаха поезията, музиката и свещените изкуства".

И преди Орфей е имало писменост - клинопис, йероглифи, линеарно писмо А и Б, руническа писменост. Но БУКВЕНОТО ПИСМО Е РОЖБА НА ОРФЕЙ, БРАТ МУ ЛИН, УЧЕНИКА МУ МУЗЕЙ, ФИНИКИЕЦА КАДЪМ И ПОЕТА АРИСТЕЙ.

Тази петорка по височините на Родопа създава буквеното писмо. Българската земя на два пъти е давала писменост - чрез Орфей на цяла Европа и чрез братята Кирил и Методий на целия славянски свят.

Надпис от с. Гела, Смолянско.

Орфей е имал близо 20 книги - от "Аргонавтика", през химните му до книгата "Магическа ботаника". За тях съм дал сведения в първата си книга за Орфей, с 350 извора, дадени под линия. Знаех, че Орфей е убит, книгите му изгорени, светилищата разорени. Но под пепелта винаги остава жар. Защото целият период от XIII в.пр.н.е. до VIII в. пр.н.е. - цели 500 години - от Орфей до Омир, този период се е наричал ОРФИЧЕСКИ ПЕРИОД В СВЕТОВНАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ.

Братята Кирил и Методий стъпват на родовия и родния корен. Кирил е имал подарени от императора и екзарха в Константинопол 10000 книги, "Мириобиблион", в които са се съдържали оригинали, фрагменти и резюмета от унищожената Александрийска библиотека, Пергамската библиотека и книгите на Орфей. Подвигът на Кирил и Методий и Методий и учениците им става още по-голям, защото избират родния корен. Цар Симеон Велики през 893 г. изхвърля официалния чужд език и се създават условия за Златния век на българската култура.

Проф. Хари Салман от Холандия ми пише: *"Аз вярвам, че българската земя е утробата на Европейската култура. В бъдеще България ще бъде духовен санаториум на Европа"*.

Това е само един цитат от огромна кореспонденция от над 8500 страници, която съхранявам.

Гийом Аполинер казва: "*Орфей е по-дивен от седемте чудеса на света*". По-дивен от Египетските пирамиди, Александрийския фар, Родоския колос, Висящите градини на Семирамида, Храма на Артемида, статуята на Зевс от гр. Олимпия, Храма на Халикарнас. По-дивен от седемте чудеса на света.

Но каменните плочи с древна писменост ме насочиха и към други скривалища на бесите. Освен скритите каменни плочи с древна писменост, бесите са създавали и малки плочки, големи колкото човешка длан, на която са изобразявали различни сцени, но в тях са втъкавали чрез зумиране (намаляване) свои писмени послания, които не се виждат от човешкото око. Така те са ги пренасяли на различни места по нашата земя и по чуждите страни. По обратен път аз увеличавах детайлите, за да поникнат букви в къдриците на боговете, по гривите на изобразените коне, по юздите, по коланите и извивките на змиите. КАКВИ ГЕНИАЛНИ ХОРА СА БИЛИ БЕСИТЕ - С БОЖЕСТВЕНО ЧУВСТВО ЗА БЪДЕЩЕ. В 30 изображения открих кодирана писменост.

В това дешифриране я има думата "беси", думата "Канос" - определение на Орфей като цар, бог на песните, думите "Кадъм и Лин" - имена на създатели на азбуката, думата "Ригведа" - най-стария епос на Индия, думата "Абии" - тайното орфическо общество, което е създавало този колосален синтез на идеите. Често се среща думата "музика", "лира", "светлина", "Метропа", "арфа". Изписано е: "Тракия е родина на музите".

Това лято се докоснах до нови открития. Един по един открих 3 печата за хляб, които се съхраняват от притежателите им в селата Гела, Чокманово и Кремене. Това са големи печати - 12 см в диаметър, с две окръжности и кръстен знак в печата, но до Христовия кръст са изписани много и различни орфееви знаци.

РОДОПІНІДОС
ОРФЕІДОС
ФХЛЕУМОЛПІНІДОС

Изображения на Родопа планина върху монети от Филипопол (Пловдив) - II в.

Орфей пръв е предрекъл, като най-голям прорицател, идването на Спасителя и затова в най-високата част на Родопа планина не е отрязан езическият корен след приемането на Християнската вяра. Печатите за хляб са зримо доказателство за това сливане между Орфеевия свят и Христовия кръст. И нашите баби и майки, без да знаят това, са удряли празничните хля-

бове за Коледа и Великден с Орфевите знаци и Христовия кръст. Така заедно вървят обичта, песните и вярата.

Грешно е да мислим, че Орфеевата цивилизация е само наша гордост. Орфей дава голям тласък на Европейската култура. В книгата си "Орфей и Европа", преведена на френски език, а сега се превежда на английски език, съм дал конкретни данни за нашия роден корен. И защо гениални творци от Западна Европа така силно са се вълнували при името на Орфей. Там, в тази книга, съм дал обяснение, че думата Европа е дума от езика на траките. Първото обозначение на думата Европа на географска карта е на нашата българска земя, на изток от Родопа, от река Марица през Странджа Черно море. Това личи от римска карта от III век след Христа, на която е обозначена "Европа тема от Тракия". Т.е. - новородена Европа е била провинция на Тракия.

Очите на големите западноевропейски творци са били обърнати на изток - към митовете по нашата земя. Данте изписва Орфей в книгата си "Ад". Сервантес - в "Дон Кихот" чрез стихове на Гарсиласо пише: "*Като Тракиеца да пея*". Байрон пише: "*Като Орфей аз дишам страстно*". Джон Милтън го възпява, Юго ни защитава пред Френския парламент. Рилке пише цели цикли. Гьоте има свои "Орфични глаголи" и скрито във "Фауст" е подчертал въпроса: "Тебе те мъчи пентаграмата". Андерсен минава през 1841 г. с кораб "Арго" край нашия бряг по Черно море, за да види българската земя. Пол Елюар завещава след смъртта си в Париж да бъде погребан с музиката за Орфей. Леонардо да Винчи рисува декорите на "Притча за Орфей" през 1491 г., създава първата се въртяща сцена и там е началото на Западноевропейската опера. Тя бе повторена след 500 години, в наше време, в Париж при запазените скици от Леонардо да Винчи. Неговият портрет "Джиневра" е в основата на Европейския ренесанс и оценена в наши дни за 5600000 долара. Но паметта за любовта й към Орфей е съхранена с това, че Леонардо да Винчи кръщава на нейно име връх Джиневра в Родопите, който и сега се така (Доспатско - Девинския край).

Във Франция се създават музикални дружества "Орфеони", в които членуват 60000 души. Орфей е рисуван и ваян в скулптури от Енжалбер, Амбрози, Леонардо да Винчи, Роден, Карл Милес, Пусен.

Орфическият клон в музиката е още по-огромен: Пери, Монтеверди, Росси, Хайдн, Офенбах, Глук, Бетовен, Бах, Лист, Берлиоз, Белини, Стравински. Бетовен композира "Ода на радостта" по текст на Шилер - днешния химн на Европа, като е пресъздал 10 варианта в продължение на 30 години. Сам Бетовен е знаел за Орфей и е бил потопен в загадката от музикалните Орфееви мистерии на остров Самотраки. С ръката си Бетовен е изписал думата "Самотраки". Раждат се думите му: "*Когато композирах, аз мислех за Орфей и за всички ужаси, които е преживял, за да изведе Евридика към слънчевата светлина*". Ромен Ролан в тритомника си за Бетовен, пише, че "*сякаш Орфей беше до рамото на Бетовен*".

Може да обобщим: Траките чрез Орфей и бесите създават буквеното писмо. Българите са коренни европейци от 3300 години насам. Когато инквизицията в Европа, унищожила 11 милиона, вилнеела, европейските дарби се обръщат към нашата земя да черпят извори от родилния си корен. И ние, макар и да сме били под турско робство, поддържаме огъня под пепелта и всяка Орфеева искра се е пренасяла, както се е пренасял огънят от Прометей. И ако огънят топли човека отвън, то песента стопля човека отвътре.

Българският народ е наследник на Орфеевата цивилизация. Това личи от следното: Една голяма и културна Франция създава 8 000 народни песни. Една мощна и голяма Германия създава 50000 народни песни. А една малка и поробвана България създава 300000 народни песни. Това е най-величественият паметник, който българският народ е издигнал на певеца Орфей.

Аз твърдя, че Родопите са българското духовно Елдорадо, а Орфей е българският духовен Еверест. Проф. Ходзко от Париж пише за нас, българите": "*Народ, който е създал такива песни, е един от най-поетичните народи на света*". Академик Державин ни нарече "Държава на духа". А много чужденци, които идват в България, изричат с почит: "*Това е земята, по която е бродил Орфей*".

Наскоро (8 септември 2005 г.) Планетариумът в Смолян ме награди със златен плакет за книгите ми за Орфей и подготвените там сеанси за Орфей и проф. Карл Сейгън от САЩ. Проф. Сейгън е автор на космическата програма на "Вояджър" със златната плоча, в която е изписана и нашата родопска, българска народна песен "Излел е Дельо хайдутин". Аз съм потресен от това, че изписаните на камък древни послания отпреди 3300 години, се сбъдват днес. Там, в тия древни каменни плочи четем отделни редове: "*Тракия е родина на музите*", "*В VII век ще се роди България*", "*Бъдещето е на българите*", повторено и в Сибилинските книги в Рим, и в нашите апокрифи. "*Библията е лира*". "*Светлината е мелодия*". Както и Орфеевата вяра:

"*Със Златна колесница*
към бъдещето ще летя"

Космическата станция "Вояджър" излетя през 1977 г., премина през цялата Слънчева система, вече излезе извън нея и навлезе в дълбокия космос, и сега се намира на близо 15 милиарда километра от Земята. Това е най-далечното разстояние в Космоса, което е достигнала нашата земна цивилизация. И ние сме тук и там едновременно.

Чрез Орфей и такива миротворци като проф. Карл Сейгън, носител и на орден "Циолковски", ние оживяваме пустини, озвучаваме силовите линии на всемира, навлизаме в тайните на сърцето. Те идват от древността, но винаги се римуват с бъдното:

"*Дето са сóлзи капали,*
тамо ще песен да никне."

На златната плоча е изписано, че "*песента за Дельо е съпротива срещу робството, гайдите свирят със страшна сила, но още по-силен е гласът на певицата*".Чрез Орфей, народните песни и мистрията на българските гласове ние се издигнахме в небеса. И сега летим с този музикален букет от 27 откъса от цял свят към звездата АС 793888 от съзвездието "Малката мечка". По времето на Омир там е била Полярната звезда

Сбъдват се думите на Данте, изписани под влияние на Орфей: "*Любовта движи слънчевата система, семействата и звездите*". Родопската пентатоника в песните е Орфеев лад и е в такт с музиката на сферите (звездите). Нечутите от нашите уши звуци на звездите също са в стил пентатоника (5 основни тона). Може отново да обобщим: ОРФЕЙ Е КАМЕРТОН ЗА ЕВРОПА, ЗНАК ЗА ПЕСЕН И КОСМИЧЕСКИ ПРАТЕНИК КЪМ ИЗВЪНЗЕМНИЯ РАЗУМ. Нашата земя е благословена от бога, а нашият измъчен народ е жива вода за другите, оазис в пустинята на живота.

Карта на първата Европа.

Как може тогава да казваме, че сме били "безписмен и безкнижен народ"? Та нали ние сме създали буквеното писмо! Как може да сме варвари, когато сме родили Родопееца, думата Европа, родилен корен на Европейската култура? Как може да униваме, когато имаме крилете на духа? Как може да ни отнемат бъдещето, когато по нашата земя имаме 10000 тракийски могили, още неразкопани, най-големия подземен сейф, завещан ни от траките за бъдните времена? Как не ни е срамно да наричаме едно от Пловдивските тепета Джамбаз тепе, когато точно това тепе се е наричало Орфеев хълм. И там, където сега е Античният театър, Орфей е пял, бил е домакин на този град по думите на Лукиан и съхранен един Орфеев стих, който звучи прекрасно: "ЕЛА В НАЙ ДИВНАТА ЗЕМЯ, ЕЛА В ТРАКИЯ".

Ще завърша е едно обобщение за България:
Стара планина е Балканджи Йово,
Родопа - Орфеева песен,
Рила и Пирин - борба и величие,
Странджа - борба и жертвоприношение,
Тракия - родина на музите,
Добруджа - златна корона,
Дунава - синьото перо на Бога,
Черно море - плисък от потопа и аргонавтската песен,
а цяла България е Феникс птица.

Винаги я поставят на кладата, искат да я изгорят, да я изпепелят, да заличат България от картата на света, но тя като Феникс птица се прераждa отново - още по-млада, по-жизнена и по-крилата. България е малка, но е кътче от рая и в нея живее храбър и героичен народ.

ДОКЛАДИ

на председателите на секции: "Античност - I хил. пр.н.е. Хунорска и Хунска империи. Древните българи, хуни, римляни, елини и гърци." и "Късна античност - I-IV в. от н.е. Авитохолова България и българо-хунския съюз. Гети (готи), славяни и българи - единен родов корен и сродна историческа съдба."

По време на заседанията на двете секции, проведени в няколко областни града в страната бяха изнесени 22 доклада и научни съобщения. Същите бяха насочени и систематизирани главно по проблема на древните българи, тяхната материална и духовна култура не само на територията на Балканите, Мала Азия и Егейско море, но и в Далечния изток, Кавказ, Шумер и други части на Северното полукълбо на територията на Евразия.

Потвърдени бяха напълно оценките и изводите за периода на Античността на Втората сесия на Научно-практическата конференция по тези проблеми, проведена през м. март 2005 г.

Епохата на Античността е епоха на досег и бурно взаимодействие на нововъзникналите Римска и Хунска империи и древните българи, и техните Хунорска империя на изток, общността на пределинското мизо-тракийско население на Балканите, Егея и Мала Азия и придвижващите се българските племена и народи към Кавказ и Балканите. По безспорен начин участниците в обсъжданията очертаха сходните черти и взаимодействие, включително и военно, в рамките на единен съюз на хуните и българите.

В огромните пространства между Урал и Амур още в средата на III хилядолетие пр.н.е., в рамките на Хунорската империя, северно от бъдещата Поднебесна империя (Китай) се появяват три поколения хунори - племена от единен родов корен. Далеч по-късно, в края на II хил. пр.н.е., чрез смесване на тези племена с китайците и други племена от родовия ни корен, тези на динлините, се появяват древните хуни, а по-късно и самите хуни. Хуните основават своя държава в рамките на Хунорската империя за първи път през VIII в. пр.н.е., а единен съюз Хун-ну в края на III в. пр.н.е. начело с кан. В преобладаващата част от времето на съществуването на тази империя в Североизточен Китай, а след разпада й и при създаването на държавата Юе бан, и остатъчната империя на Цит-ки, достигаща до древен Идел, водещо място имат кановете от български произход, от рода Дуло. Хилядолетният опит на хунорите-българи умело и целенасочено се ползва в рамките на съюзите на хуни и древни българи - Хунската империя. Между тях има пълно културно, стопанско и военно сътрудничество и взаимодействие, при спазване неприкосновеността на държавностното им начало и строителство.

Античният период преди и след Новата ера е доказателство за исторически и културен възход на древните българи и хуни в рамките на единен федерален съюз - държава и империя. Успоредно с тях, но самостоятелно съществуват държавата Бактрия (Балхара), по-късно Тохаристан, Империята на Чдар - балкарците и на кушаните, а така също най-просперираща в цялото евразийско пространство в Античния период в стопанско отношение държава Бухара.

През IX-VI в. пр.н.е. възникват значителни обединения на иранците в поречието на Амударя и Сърдаря, крайбрежията на Каспийско и Аралско море-

та и в днешен Югозападен Афганистан. На базата на тях непрекъснато се разширява хуноро-скитската, а по-късно и скитската общност.

Значително е влиянието в този период на динлините, тохарите и юечжите за цялостното културно-историческо, стопанско и военно развитие на Азия. Уседнали скотовъдци, тохарите, говорещи на ирански език, строяли градове, развивали културата си на по-висока степен от останалите племена и народи. Именно те, начело с "благословения тохар" - Авитохол, подпомагат заселилите се по-рано в Европа - Кавказ, поречието на Волга до Урал свои събратя - ургури, утигури и кутригури, и в 153 г. от н.е. основават древнобългарската държава в Европа - Стара Велика България (Авитохолова България).

Фактът на взаимодействие, съжителство и развитие, в рамките на единна Хунорска, а по-късно Хунска държави и империи, и на края след Новата ера и на Българо-хунски военно-племенен съюз - империя, не е доказателство за хунски, тюркски или друг произход на най-древните племена - именобалгурите (имено-бългурите) - българи.

Според докладчиците и участниците в работата на секциите не може да се подценява, омаловажава или игнорира хилядолетното съвместно съществуване на българи и хуни и техният принос в световната култура - материална и духовна, в епохата на Стария свят, както това е ставало в ранното средновековие и по-късно.

Названието първобългари, протобългари и особено прабългари и съответно на историята ни прабългарска е неточно и спорно. Следва да се замени с имено-българи и имено-българска, защото по този начин се визира изначалната национална група на народността ни. Така ще се даде възможност на всички да познават в детайли нашата древност и хилядолетно развитие.

Хилядолетия назад във времето, в епоха чужда на политиканско пристрастие, за разлика от пристрастието относно създаването на съвременната българска държава в Европа, пределинското население и връзката му с другия клон на родовия ни корен, наследник на древните синди-арии, етиопи, лелеги се е развивало в единство и взаимодействие. Както е известно, през Античността неговото историческо развитие се проявява главно на Балканите, Егея и Мала Азия в пряко взаимодействие със събратята им кимерийците - мизи, даки и сапейците (шопи).

Участниците в двете секции, на базата на свои и на колегите си изследвания, потвърждават етническото и културно родство между кимерийци и траки и предшествениците на траките (кари и пелгари - българи), установена още от М. М. Ростовцев. Това негово схващане, поддържано десетилетия от западноевропейската, съветска и руска археологическа наука, сега с редица научни аргументи беше потвърдено по безспорен начин.

Надяваме се, че и представителите на БАН и ВУЗ в България в найскоро време ще преосмислят оспорването на етническото родство между кимерийци и траки (двете основни съставки на единната българска общност).

Без да отъждествяваме напълно кимерийците и племената от единния ни родов корен, носещи сборното име траки, не бива да отричаме древната кимерийска и мизийска история, култура и културно-историческо наследство. В това отношение сериозни проучвания на българските археолози следва и на наша територия да докажат онова, което е доказано отдавна за кимерийци и траки на територията на други съвременни страни и народи - тяхното етническо и културно родство.

Хипотезите за липса на етническа общност между наследниците на двете изначални групи на единния родов корен на балгурите - българи (именци и синди) българската историография, ако държи на своя авторитет и място, което й е отредено, следва да отрече напълно. Безспорните сведения за пълно сходство между скитското и тракийско културно-историческо наследство и за характера на трако-кимерийските находки в българските земи са ярко потвърждение на тези изводи на участниците в двете секции.

Разглеждайки в детайли приносите на кимеро-мизийската и кимеро-тракийската култура, особено в Античността, считаме, че е крайно време да се премахне самоподценяването и самоунижаването. Древните българи са едни от създателите на Рим и римската култура, а пелгарите - българи на Елада, на цивилизацията на елините и елинизма. Приемането на всички племена и народи, държавни образувания, произлезли от единния ни изначален родов корен и дейността на нейните носители и създатели, като част от генеалогията на нас - съвременните българи, е единственият разумен и логичен начин за почитане на паметта българска. Не бива повече да стоим пред съкровищницата на човешкия дух като длъжници, а като носители - строители, които има да вземат, а не да дават. България винаги е била страна на духа, а българите - носители на този дух. Не случайно изначалното ни име е именобалгури (бългури) - първите големи учители, гурите на света и човечеството.

Цялостното историческо тяхно развитие и особено през Античността, както на Балканите, така и в цяла Евразия и най-вече в последните векове на тази епоха в Кавказ, Украйна и Поволжието, и величавият им съвместен поход с хуните към Балканите, в резултат на който се разпада и могъщата за тази епоха Римска империя на две части, е ярко потвърждение на достолепието и гения на древните българи.

Не случайно Херодот, съставителите на Библията и други летописци в своите писмени източници, ясно сочат древността и историческото величие на древните българи, макар и под други имена, имената на известните ни родовоплеменни съюзи и народи.

От особена важност за цялото човечество е, че неговата история и цивилизация не започват от Античността, от Римската и елино-гръцка цивилизация, нито от периода на Библейския потоп, а далеч назад във времето, и че тези цивилизации и култури са плод на опита, достиженията и познанията на прединдоевропейското, включително и древнобългарското население на Балканите и в цяла Евразия.

Траките не са предшественици на древните българи, а техни наследници, така както и ние - съвременните българи, сме наследници и на траките. Съществена роля във формирането на българския етнос, наред с мизи и траки, играят и древните неелини македоните. Не случайно в земите на своята първородина съвременните българи са едно триединство на мизи, траки и македонци.

Съвсем правилно в историята на Македония и Илирия днес е включена в самостоятелна история на балканските негръцки народи, отчитайки тяхното и на римляните влияние. Тази древна история на западните български земи преди в учебниците се поставяше в история на Древна Гърция.

Тезата за пълното унищожаване на тракийското население от римляните

е неправилна, погрешна и недоказуема. Местното население по българските земи е както тракийско, така и мизийско и не е унищожено, както от римляните, така по време на появата на славяните и древните българи от изток. Неизясняването на единния родов корен на българите и на редица съвременни народи, непозоваването на наши източници, а главно на чужди, при изучаването на нашата история и главно на Античността, дава възможност да се отнеме част от историческото ни минало от други страни и народи. Историята на негръцките балкански цивилизации трябва да е насочена към историята на траки, македони и илири като народи, а не към проучване и представяне на миналото на техните царе. Не тематично-проблемният, а хронологическият принцип за елинистично-римския период, с включването на проблемите като част от историческите периоди в последователност, е правилният подход за по-точното изучаване без пропуски на историческото развитие на мизи, траки, македони, елини, римляни и др.

Ликвидирането на древните писмености чрез налагането на триезичието - еврейски, латински и гръцки езици, а не "безписмеността" на Тракия, е основната пречка и причина, за загубване на голяма част от древнобългарското трако-кимерийско културно-историческо наследство. Тезата за силовото подчиняване на българите от славяните е ненаучна и недействителна и нанася голяма вреда върху културно-историческото наследство от Античността до днешни дни.

Славянската култура, а не само писмеността и книгата са българско дело, с което днешните българи справедливо се гордеят.

Няма други исторически извори в света за българите, освен византийските, в които народът ни да се нарича варварски, а епохата, в която се образува Дунавска България - епоха на варварските нашествия. Въпреки това обаче в българските учебници се ползват единствено тези термини. Термините от другите източници, определящи българския народ като народ на справедливостта, познанията и реда, извън византийските, не се ползват в българските учебници и са в ущърб на националната ни памет и интереси.

В основата на всички постижения на древните българи е стояла тяхната хилядолетна "държава на духа", чието начало в Европа датира от 153 г. от н.е., съгласно детайлния прочит на древния ни исторически културен паметник "Именник на българските канове".

От особен интерес за участниците в двете секции беше изясняването на проблема за гетите и така наречените готи. По убедителен начин се достигна до становището, че гети и готи са едни и същи племена и че те са така известните в историята гети. Ето защо пред историци, изследователи и други специалисти от различните науки стои въпросът за систематизиране на наличните доказателства и запознаване на световната общност, че готите не са германски племена, така както пелазгите не са елински, а траките не са гръцки племена. Всички те - готи, траки и пелазги са древнобългарски племена и народ. Сега пред историческата българска наука стои въпросът за изясняване ролята на готите (гети) в европейската и световна култура и цивилизация в съответствие с историческата истина.

На широко дискутираната и доказателствено обобщена в секциите тема за славяните и българите беше направен основният извод, че "славяни" е етноним на славини, анти и венети, а не както се налагаше досега в историческата наука, че има славянска етническа общност. Както славините, антите, така и венетите произхождат от древнобългарския родов корен и имат единен символ - орела (едноглав за българите и двуглав за останалите племена в късните векове на новата ера от славянска общност). Техните предци българите дават на тази общност културно-историческо наследство, религия, писменост и стават основа за малко по-късното им историческо развитие.

Тази тематика ще бъде обект на обсъждане и на предстоящия форум "Панорама на културите в Стария свят", организиран от СУ "Кл. Охридски", Руския културно-информационен център в София, сдружение "Есперо", в който участие ще вземат членове на МАБИК, а още по-обстойно - на Научно-практическата конференция за ранносредновековните българи през м. май 2006 г.

Разглеждайки цялостния период на историческото развитие на Античността, би следвало да бъде направен основният извод, че това са златните векове и периоди от развитието на древните българи, които имат вече и своя държава от съвременен тип със солиден вклад в балканската, европейска и световна култура, история и цивилизация.

ст.н.с. Йордан Табов, Милош Сидоров -
Институт по математика и информатика - БАН

ЕТНОНИМЪТ “БЪЛГАРИ” ОТ ЕВРОПЕЙСКА ГЛЕДНА ТОЧКА

1. Какво означава названието “българи” и кога е възникнало?

Подреждайки всички тези за произхода на името българи в хронологичен ред, Х. Тодоров-Бемберски в студията си[1] за историята и същността на името българи стига до извода, че най-старата (от известните) е на византийския хронист Йоан Едески, обявил през 585 г. за родоначалник на българите “библейския” Булгариос[2]. В почти същия вид - че българите са наречени така на името на предводителя си Българ[3] - тя преобладава в най-ранните сведения за българите и макар че е лаконична, всъщност заслужава особено внимание, защото съвпада с легендата за названието на пеласгите - старото местно население на Балканите: по думите на Акусилай[4] те били наречени така на името на предводителя си Пеласг[5], за когото освен това в старогръцките митове се разказва, че е бил син на Зевс[6]. На близостта на “Българ” и “Пеласг” (“Пиласг”, “Пеларг”) и на хипотезата, че “Пеласг” е неправилно прочетен античен гръцки запис на “Българ”, ще се спрем по-нататък.

Друга разпространена стара версия за името “българи” е, че те са наречени така, защото в старо време са живели край река, наречена “Булга” (или “Вулга”), от която било тръгнало името им[7]. Разновидност на тази версия обяснява, че реката всъщност е Волга, и че “българи” е изменено от “волгари”[8].

През XIX в. сред изследователите придобива популярност теорията, че “пра”-българите са от тюркски произход, и се правят опити името им да се изведе от различни тюркски думи. Показателни за преобладаващото през последните два века в науката схващане за произхода и името на българите, са описанията в енциклопедията Паули. Изданието от 1897 г. представя мнението на Томашек, че българите са “хунско (или “хунобългарско”) племе”[9], чието име е от тюркско-монголски произход и произлиза от думата *bulgha-*, означаваща според него “смесвам”. Изданието от 1997 г. повтаря тезата, че българите са “племе от хунски произход”; там се предлага обяснението, че името “българи” произлиза от старотюркското “bulyamak”, и че означава “Mischvolk”, т.е. “смесен народ”[10].

През XX в. част от усилията за разгадаване на тайната на българското име се пренасочва към ирански и европейски езици.

Подробни обзори на всички изказани и обсъждани в литературата становища са представени в обширните изследвания на П. Голийски[11] и Х. Тодоров-Бемберски[12]. Според Х. Тодоров-Бемберски теориите за значението на името “българи” може да се групират в следните основни теми[13]:

1. Теории, съгласно които името българи има епонимен произход (епонимни теории);
2. Етимологии, разглеждащи името “българи” като калка;
3. Етимологии, извеждащи името “българи” от някой топоним (топонимни етимологии);
4. Етимологии с оглед местоположението (временно или постоянно) на българския етнос;
5. Етимологии с оглед някоя социална характеристика на българския етнос (социални етимологии);
6. Теории за хибридно значение на името “българи” (хибридни етимологии);
7. Теории за тотемен произход и тотемно значение на името “българи” (тотемни етимологии).

Кожените чанти

В тази статия ще разгледаме хипотезата, че името на българите е свързано с:

1) дума, която е съществувала в различни форми в доста европейски езици още от най-стари времена и е имала смисъл - разбира се, приблизително - на “кожена чанта”, “кожена торба” или нещо подобно; латинският вариант на тази дума е “bulga”, и

2) наставката “-ар”.

Целта ни е да очертаем доводи в подкрепа на виждането, че от съчетанието на тези дума и наставка произлиза и етнонимът “българи”.

---

[1] *Х. Тодоров-Бемберски. Името българи - история и същност. Огледало, София, 2004.*
[2] *Х. Тодоров-Бемберски. Името българи - история и същност. Огледало, София, 2004, с.9.*
[3] *Това е отбелязано в произведенията на Йосиф Генезий, Михаил Сириец, Лъв Дякон; в латинския превод на хрониката на Теофан, направен от Анастасий Библиотекар; в един анонимен ръкопис, публикуван от Сп. Ламброс (вж. Лев Диакон. История. Наука, Москва, 1988, с.56 и 198), и др.*
[4] *Аполодор II, 1, 1. В: Аполлодор. Мифологическая библиотека. Наука, Ленинград, 1972, с.24.*
[5] *Аполодор цитира Хесиод, според когото Пеласг е "автохтон", т.е. е от местното население на Балканите. Аполодор II, 1, 1 и III, 8, 1. В: Аполлодор. Мифологическая библиотека. Наука, Ленинрад, 1972, с. 24.*
[6] *Според Акусилай. Аполлодор II, 1, 1 и III, 8, 1. В: Аполлодор. Мифологическая библиотека. Наука, Ленинград, 1972, с.24.*
[7] *Никифор Григора. Византийска история П, 2. ГИБИт. XI. Издат. на БАН, София, 1983, с.125-126.*
[8] *Мавро Орбини. Царството на славяните 1601. Наука и изкуство, София, 1983, с.51; Паисий Хилендарски. Славянобългарска история. Бълг. писател, София, 1972, с.55; Спиридон Иеросхимонах. История во кратце о болгарском народе словенском. ИК Луна, Габрово, 2000, с.15-18.*

[9] *„Bulgaroi, selten Balgares, Gesamitbezeichnung für verschiedene hunnische Stämme ...” PAULYS RE V/ 1897.*
[10] *Der Neue Pauly, II/ 1997, кол.839-841.*
[11] *П. Голийски. Зиези, от който са българите. Тангра ТанНакРа, София, 2003.*
[12] *Х. Тодоров-Бемберски. Името българи - история и същност. Огледало, София, 2004.*
[13] *Х. Тодоров-Бемберски. Името българи - история и същност. Огледало, София, 2004, с. 8 и гл. 2.*

2. "Булга" и "-ар" в европейските езици

Какво е означавала думата "булга" в Европа?

Един от най-авторитетните съвременни речници за произхода на думите, този на Джон Айто[14], обяснява произхода и смисъла на думата *bulga* така:

„От етимологична гледна точка bulge и budget са една и съща дума и наистина, когато английският език е възприел за пръв път *bulge* това е било, подобно на budget, съществително със смисъл "pouch" (портмоне, кесия). Тази дума идва от френската дума *bouge* "leather bag" (кожена чанта, кожена торба), която е наследник на латинската дума bulga. Тя пък от своя страна може да има гелски произход (средновековната дума bolg "bag" (чанта, торба) е с подобен смисъл)."[15]

По-нататък статията в речника на Джон Айто освен споменатите *bulge* (англ.), *bouge* (фр.), *bulga* (лат.) и *bolg* (гелски) дава още един вариант за записване и произнасяне на думата в английския език: *bilge*.

Като кожена чанта, и по-специално чанта за пари ("der lederne Sack, bes. der Geldsack") е преведена латинската дума *bulga* и в най-големия латинско-немски речник[16].

В унисон с тези данни са изнесените в изследването на П. Голийски сведения[17], че и в други европейски езици в миналото са били употребявани думи със сходни "звучене" и смисъл:

- ирландски - *bolg* (корем, търбух, чанта);
- готски - *balgs* (кожа);
- староанглийски - *bielg, bylig* (кожена чанта);
- старонорвежки - *bølgr* (одрана животинска кожа, чанта);
- старовисоконемски - *balg* (кожа).

Известните Брейни Енциклопедия[18] и Речник на английския език от серията "Американско наследство"[19] свързват етимологично "болг", "белг" и "булга". Според "Брейни Енциклопедия" "прото-индо-европейското "болг" означава "чанта, торба" или "матка"[20], а според споменатия Речник на английския език "болг" идва от латинската дума "булга", означаваща "кожена чанта".

В българския език също има дума, подобна на "bulge" по произношение и смисъл: "вулия" - дълга кожена торба, носена през рамо; счита се, че е заемка от гръцки[21].

---

[14] *John Ayto. Bloomsbury Dictionary of Word Origins. Bloomsbury Publishing Limited, London, 1990.*

[15] *John Ayto. Bloomsbury Dictionary of Word Origins. Bloomsbury Publishing Limited, London, 1990, p.84.*

[16] *Digitale Bibliothek Band 69: Georges: Lateinisch-deutsches Wörterbuch, S.7798 (vgl. Georges-LDHW Bd.1, S. 875)*

[17] *П. Голийски. Зиезидата, от който са българите. Тангра ТанНакРа, София, 2003, с.362-363.*

[18] *http://www.brainyencyclopedia.com/encyclopedia/1/li/list_of_country_name_etymologies.html*

[19] *http://www.bartleby.com/61/roots/IE53.html*

[20] *Тази информация се съдържа в обяснението, което Енциклопедията дава за произхода на названието на Белгия. http://www.brainyencyclopedia.com/encyclopedia/1/li/list_of_country_name_etymologies.html*

[21] *Речник на чуждите думи в българския език. София, 1978, с.152.*

За "кесия, портмоне" синонимният речник на Карл Бук[22] дава следните възможни значения: vallantion (гръцки), pougion (новогръцки), puggs (готски), vulagaliste (чешки и словашки), pwrs (уелски), purse (английски), punga (румънски), pung (датски, шведски), pungr (староисландски), ualch (бретонски), borsa (италиански), bourse (френски), bolsa (испански).

И така, булга е стара дума. Има я в латинския език, а нейни варианти се срещат в няколко от големите западноевропейски езици; и всъщност не е ясно, дали е заемка от някой от тях в останалите. Нейният смисъл е "кожена чанта, кожена торба" или нещо близко до това.

Тези разсъждения логично водят да извода, че евентуалната връзка на етнонима "българи" с думите от типа "булга" (и смисъл "кожена чанта", "кожа", "кожена кесия за пари", "кожено портмоне" и др.) е много вероятна. ***Независимо от първоначалния си произход, думата "българи"*** в различните й форми - "булгари", "бугари" и т.н. - ***вероятно в много от европейските езици е била свързвана с "кожена чанта" или нещо близко до това***.

Наставката "-ар"

"-ар" е една от старите и естествени за българския език наставки. Среща се и в сърбохърватския език, а на запад в германските и романските езици преминава съответно в "-ер" и "-ор".

За нейната "старост" в българския език говорят думи като жътвар, винар, хлебар, брашнар, овчар, козар, говедар и др.[23], а за нейната честа употреба - следният (неизчерпателен) списък от думи, в които тя участва: аптекар, баничар, биволар, билкар, боляр, ботушар, брашнар, бръснар, бубар, бъчвар, винар, воденичар, вратар, вретенар, въглищар, гайдар, говедар, господар, градинар, гробар, грънчар, гуслар, гъбар, гъдулар, дървар, железар, жътвар, звънар, зидар, златар, знахар, каменар, камилар, каруцар, катунар, керемидар, килимар, клисар, ключар, кожар, кожухар, козар, колар, коледар, коняр, кошничар, кравар, краставичар, кучкар, лекар, леяр, лихвар, лодкар, мамалигар, медникар, мелничар, месар, мечкар, митничар, млекар, нестинар, ножар, обущар, общинар, овощар, овчар, огняр, оризар, печатар, пивовар, пилещар, писар, планинар, пожарникар, помияр, птичар, пчелар, пъдар, ратар (ратай), рибар, рудар, свинар, сладкар, соколар, стражар, стругар, стъклар, тепавичар, точилар, тухлар, тъпанар, хлебар, цигулар, часовникар, чергар, чизмар, шапкар.

В думи като баничар, бъчвар, кожухар, килимар, шапкар и др. наставката "-ар" носи смисъл на "***човек, който прави***", "***правещ***": баничар е "човек, който прави баници", "правещ баници"; кожухар е "човек, който прави кожуси", "правещ кожуси"; шапкар е "човек, който прави шапки", ""правещ шапки", и т.н.

В думи като билкар, бръснар, градинар, дървар, златар, козар, тепавичар и др. наставката "-ар" има смисъл на "***човек, който се занимава с***". Така билкар е "човек, който се занимава с билки"; бръснар е "човек, който се зани-

---

[22] *Carl Darling Buck. A Dictionary of Selected Synonims in the Principal Indo-European Languages (a contribution to the history of ideas). The University of Chicago Press, Chicago and London, 1988, p.776.*

[23] *Можем да добавим и няколко примера на думи от старобългарски: боук-арь - "азбукар, грамотей", врат-арь, зна-х-арь.*

мава с бръснене"; градинар е "човек, който се занимава с градини" (обработва градини, гледа градини, работи в градини); козар е "човек, който се занимава с кози" (гледа кози) и т.н.

Има и думи като "цигулар", които могат да означават както "***човек, който прави цигулки***", така и "***човек, който свири на цигулка***".

Разглеждайки думата "българи" в контекста на изброените по-горе във връзка с вариантите на думата "булга" европейски езици, трябва да вземем предвид и наставката "-ар". Тя се среща и в сръбския език с почти същата роля. В немски съответната наставка "-ер" (в думи като Schuler, Lehrer, Schreiber, Singer, Schlosser, Fiscer, Dichter, Arbeiter, Mahler и др.) има смисъл, подобен на българската наставка "-ар". Подобно е положението и в английския език. Затова съставната дума "bulger" (или в други варианти, като например "buger") в много европейски езици се асоциира с "човек, който прави булги", или "който се занимава (работи) с булги". Казано другояче, човек, който прави кожени чанти, или човек, който работи с кожени чанти.

Хермес с кожена кесия ("булга")

В рамките на европейските езици тези разсъждения маркират няколко основни възможности за интерпретация на смисъла на думата "българ(-ин)", от които ще се спрем на четири представителни варианта:

1) производител на кожени чанти, майстор на кожени чанти;

2) човек, който ходи (пътува) с кожена чанта, който носи кожена чанта;

3) човек, който има кожено портмоне/ портфейл/ кесия за пари и в частност, който има пари;

4) човек, който работи с чанти за пари, евентуално който дава пари под наем (лихвар).

Вече можем да формулираме нашата ***основна хипотеза***, която е фокусът на настоящата статия:

Етнонимът "българи" 1) има европейски произход и 2) е имал значения, близки до (или съвпадащи с) някой от горните 4 варианта.

3. "Българи" = "български еретици"

Българската "ерес" във Франция, Италия и Византия

В миналото името "българи" се е срещало на доста места в Европа. Разпространението му е било свързано главно с "българските" християнски ереси богомилство и павликянство.

Веднага трябва да отбележим, че много от западните специалисти не виждат особена разлика между тези две учения. Наистина, такава гледна точка изглежда оправдана по ред причини, но тук няма да се спираме на изясняване на подобни детайли, които не са необходими за целите на нашето изследване. Важното е, че българските еретици - богомили и/ или павликяни - са се ползвали с голям авторитет сред последователите на сродните на тяхното учение в Западна Европа: катари, албигойци и др. Например според италианеца Райнер Сакони[24], писал около 1250 г., еретическите общини в българските земи са били най-първи и основни организации, по чийто пример били създадени всички други общини на дуалисти на Балканския полуостров, в Италия и Франция.

В своето изследване за богомилското учение Ф. Рачки цитира две сведения, според които корените на тази "ерес" са в България:

"*Бургари, на които някои Булгари им казват ... Бургари, на които леговището (бърлогата) определено е в България.*"[25]

"*Еретиците, на които Булгари им казват, (Philippos Augustus) анализира и изучи ... По неговото време ереста на Булгарите заглъхна.*"[26]

Във френските извори името "българи" се явява в различни форми: bulgari, bulgri, bugari, burgari, brugi, bogr, boulgres, bugares[27]. У Дуран де Хуска срещаме формата "bulgarenses"[28]. Името "българи", в неговите различни варианти и главно във формата "бугр" (женски род бугреса) запазило своята популярност във френските земи не само през XIII-XIV век, но и през следващите столетия, за да достигне чак до наши дни, като трайна съставка в лексикалния фонд на съвременния френски език[29]. Думата "бугр" има двояко и противоречиво значение - ту в добър, ту в лош смисъл, което е резултат от различното отношение към някогашната "българска ерес".

В своето изследване "Отгласите на богомилството в английския език" Георги Василев обръща специално внимание на значенията на думата bugger, която произлиза от етнонима българин. Там той пише:

"... ***в английския език съществува думата bugger, трансформация на френската дума bougre (българин)***"[30]

---

[24] Rejner Sacconi. Summa fratris Reineril de ordine fratrum praedicatorum de Catharis et Leonistis seu pauperibus de Lugduno. Ed.a.Dondaine, dans: Un traite neo-manicheen du XIII-e siecle. Le "Liber de duobus principis" suive d'un fragment de rithuel cathare. Roma, 1939, 64-78.

[25] V. Schmidt. Histoire et doctrine de la secte des Cathares ou Albigeois. Paris 1849.II, 278; F. Racki. Borba juznih slovena za drzavnu neodvisnost. Планета, Београд, 1931, с.345.

[26] F. Racki. Borba juznih slovena za drzavnu neodvisnost. Планета, Београд, 1931, с.345.

[27] Д. Ангелов. Богомилството. Булвест, София, 1993, с.396.

[28] Chr. Touzellier. Une somme anticathare, p.175; Д. Ангелов. Богомилството. Булвест, София, 1993, с.396.

[29] Д. Ангелов. Богомилството. Булвест, София, 1993, с.396.

[30] Г. Василев. Български богомилски и апокрифни представи в английската средновековна култура. Корени, София, 2001, с.159.

Същият автор посочва оксфордския речник, където намираме:

"Bugger. Също bougard, bouger (от старофренското bougre; от латинското Bulgarus, т.е. българин) - име, давано на сектата еретици, която дойде от България през 11 век."[31]

Сравнението френския вариант на "кожена чанта" - bouge, а и на всички изброени по-горе форми на "кожена чанта" и "кожа" в много индоевропейски езици в Западна и Централна Европа показва много голяма близост с доста от посочените форми на името "българи". Затова би следвало да очакваме, че името на българите е било асоциирано със смисъл "(кожено-)чантаджии" или нещо подобно.

За да изясним този въпрос, трябва да се обърнем към езици, в които няма дума "булга" (или близък вариант) със смисъл "кожена чанта" (или нещо подобно). Как е било схващано в тях името "българи"? Какъв смисъл са виждали в него говорещите такива езици? Тъй като във Византия и на Балканския полуостров "българската ерес" - богомилството - е било даже по-разпространено, отколкото в Западна Европа, с какви имена е била назовавана тя на балканските езици?

В западната част на България, в контактната зона с албанско и латинско говорещото население, богомилите са били наричани "торбеши", т.е. "торбалани", а във Византия - "фундаити" и "фундагиагити"[32], т.е. отново "торбалани". Така ***установяваме важния за нашите разсъждения факт, че и в тези случаи чрез "българската ерес" името на българите е било свързвано с "хора, които правят нещо с торба".***

Но в гръцки и български съответно думите фунда и торба не са фонетично близки до "бълга". Значи вероятно някои църковни дейци или политици (писатели, хронисти) във Византия и България са "превели" думата "българи" по смисъл, за да я употребяват подигравателно и осъдително.

Фактът, че думата "бугри", с която са били наричани съмишлениците на "българите" - богомили във Франция, отговаря на "торбеши" и "фундагиагити", говори, че наистина името "българи" за много европейски народи е означавало "чантаджии, торбалани".

Тук трябва да направим по-внимателен анализ на този извод.

Смисълът на "торбеши" и "фундагиагити" не е "торба" = "булга", а малко по-различен. Той е ""хора, които правят нещо с торби/ чанти" (или "които правят торби/ чанти"). Т.е. той точно отразява нюанс, който европейската наставка "-ар/-ер" придава на корена "булга" = "торба/ чанта".

С други думи, ***"българи/ булгари"*** е била схващана не само от западноевропейците, но и от българите, и от сърбите, и от гърците като ***съставена по правилата на европейските езици от европейския корен "булга/ бълга" и европейската наставка "-ар/-ер".***

Това е най-същественият аргумент в подкрепа на нашата ***основна хипотеза***:

Етнонимът "българи" 1) има европейски произход и 2) е имал значения, близки до (или съвпадащи с) някой (или някои) от приведените по-горе 4 варианта.

---

[31] *Oxford English Dictionary. Oxford. At the Clarendon press.v.I.1933, p.1160.*

[32] *Фундаити, фундагиагити - от "фунда", т.е. торба, която богомилите са носили. (F. Racki. Borba juznih slovena za drzavnu neodvisnost. Планета, Београд, 1931, с.358.)*

4. Дохристиянски корени на думата "българи"

Старото население на юга и изтока на Балканите

За да потърсим отговора на въпроса: Възможно ли е появата на думи като "българи" и "българско" да е станала в по-ранен момент, още в предхристиянско време?, ще съсредоточим вниманието си върху името на пеласгите и ще го насочим към ортографията на двойката Пел-асгоі и Пел-аргоі и с фонетичните особености на гръцкия език, отразени и в гръцката азбука. За да видим проблема по-отчетливо, да тръгнем към него от въпроса: ***Как биха написали името "българи" античните гърци?***

Един възможен отговор е: ***вулгари***, защото така са наричани българите във византийските хроники. Той обаче отразява римското влияние върху византийските гърци, които по този начин са записвали латинското ***булгари***.

Да си припомним, че в гръцката азбука няма буква за звука "Б" и, че в наше време гърците го записват със съчетание на две букви: "МП". От това е ясно, че удобен за гърците "еднобуквен заместител" на "Б" е "П". Ето защо друг възможен отговор на горния въпрос е "п(?)лгари", където (?) е някоя гласна, заменяща "ъ"; тази гласна би могла да бъде у, а, е или и. С други думи, имаме поне още четири варианта: пулгари, палгари, пелгари и пилгари.

Сега вече можем да забележим, че третата - "пелгари" - е много близка до формата "пеларги".

Всъщност разликата е само в разположението на буквата "Г": в "пеларги" тя е преместена през две букви в дясно в сравнение с "пелгари".

Евентуалната причина за такова "преместване" често пъти не е фонетична, а графична. В случая тя е в неправилното възприемане на съкращение - лигатура за "ГАР". Нагледен анализ на "механизма", който генерира "разместване на букви" в думите при различни "траектории на четене", е изложен в публикация на един от авторите.[33]

Да обобщим направените фонетични и графични разсъждения и изводите от тях във вид на следната ***хипотеза: "Пеларг" и "Пеласг" са неправилни прочети на "Пелгар", което пък е графичен запис (с буквите на гръцката азбука) на "Бългap".***[34]

В полза на тази хипотеза може да се изтъкнат следните доводи: 1) преки свидетелства за тъждество на българи и пеласги у Йоан Малала и Йоан Цеца; 2) косвеното отъждествяване на пеласги и българи чрез еднаквата легенда за произхода им от митичния предводител (Пеласг/ Белгар); 3) ударението в "пеласги" пада на първата сричка, както и в "българи"; 4) двата варианта "пеласги/ пиласги" биха могли да се дължат на различните начини на заместване на чуждия за гърците звук "Ъ".

Хермес/ Ермо и трако-пеласгите

Пеласгите, с които се занимаваме в момента, са старите, древни жители на южната част на Балканите, населявали тези земи преди идването на гърците. Според Хесиод, названието на Пелопонес е било Пеласгиотида; ако е вяр-

---

[33] *Й. Табов. Падането на стара България. Моранг, София, 1997, с.190-220; руско издание (с някои изменения и допълнения): И. Табов. Закат старой Болгарии. Крафт+Леан, Москва, 2000.*

[34] *Вж. Й. Табов. Падането на стара България. Моранг, София, 1997, с.252-253.*

на горната хипотеза за “пеласг” като неправилна форма на “българ”, това означава, че всъщност названието е било близко до “Българиотида”. Затова ще потърсим в сведенията за старото население на Пелопонес нюанси от всичко онова, което беше дискутирано по-горе във връзка с етнонима “българи”.

Най-уважаваният бог на населението на Пелопонес/ Пеласгиотида (Българиотида?) е бил Хермес. Благодарение на това, че Хермес е бил почитан и от гърците и римляните, чието културно наследство е останало сравнително запазено до наши дни, за него са известни немалко факти.

По думите на Херодот, Хермес е бил и предпочитаният бог на царете на древните траки, които са били един народ с пеласгите:

*“... царете им (на траките) почитат най-вече Хермес, единствено на него се кълнат и твърдят, че **самите те са негови потомци**.”*[35]

Хермес и българите

Има едно много важно сведение, което дължим на арабския историк и географ от X в. Ал-Масуди. В своето произведение “Златните ливади и източниците на бисери”[36] той пише:

“... Ахнух, който е пророкът Идрис ... за когото сабиите считат, че той е Хермес, а Хермес означава Меркурий ... Неговият земен живот е продължил 300 години”[37] ... Неговият син Маттушалах ибн Ахнух продължи да облагородява страната ... хората говорят, че много деца му се родили и че булгар, руситe и славяните са негови деца.”[38]

Това означава, че за Ал-Масуди ***българите са потомци на Хермес***.

Каквито са според Херодот - видяхме това по-горе - ***и тракийските царе***.

Наред с това пряко сведение, свързващо българите и Хермес, могат да се посочат и няколко косвени.

1) Както е добре известно, ***Хермес*** (чието латинското име е Меркурий) е **богът покровител на търговията**[39] **и търговците**, а ние видяхме установената от К. Влахов връзка на съставката “пел-“ с думите **печалба, продан, търговци**.

2) Един от символите на Хермес-Меркурий е кожената торба/ кесия/ портмоне[40] , т.е. практически този символ е точно онова (вариращо от “бюджет” до “кожена чанта за пари”, според цитираните по-горе речници), което означава латинската дума “булга” и сродните ѝ варианти в западноевропейските езици. Често Хермес държи в дясната си ръка “торба” - “булга”.

---

[35] *Херодот V, 59.*
[36] *В: Р. Заимова. Арабски извори за българите. Тангра ТанНакРа ИК, София, 2000, с.37-49.*
[37] *Любопитно е, че според “Именника на българските ханове” първият владетел, споменат в него - Авитохол, е живял също 300 години.*
[38] *Ал-Масуди. Златните ливади и източниците на бисери. В: Р. Заимова. Арабски извори за българите. Тангра ТанНакРа ИК, София, 2000. с.37-38.*
[39] *Според Хесиод; вж. Hermes in Greek Mythology. http.//www.loggia.com/myth/hermes.html; Ron Leabetter. Hermes. In: Encyclopedia Mythica, http.//www.pantheon.org/articles/h/hermes.html*
[40] *“pouch”; вж. Ron Leadbetter. Hermes.In: Encyclopedia Mythica, http.//www.pantheon.org/articles/h/hermes.html*

3) Връзката на българите с търговията, банкерите и лихварите, а значи косвено и с техния бог покровител Хермес, е отразена и в средновековните представи на западноевропейците, както това се вижда например от цитирания от Г. Василев[41] текст на Дюканж:

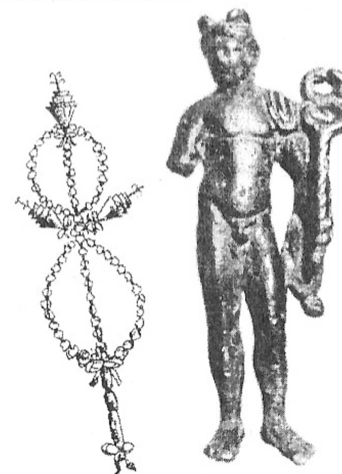
“Напоследък българи нашите наричаха онези, които спечелват дадените под залог скъпоценности.”[42]

Същият автор посочва и оксфордския речник, където:

“*Bugger. Също bougard, bouger (от старофренското bougre; от латинското **Bulgaris, т.е. българин** - име давано на сектата еретици, която дойде от България през XI век, ...).* Това име е давано и на ***лихварите***.”[43] (подчертано от авторите)

На още една косвена връзка ще се спрем малко по-подробно.

Със сурвакница и торба в ръцете

Българска сурвачка и жезълът (кадуцеят) на Хермес.

По стар български обичай на “Сурваки” (Васильовден) групи сурвакари обикалят комшиите си, за да ги сурвакат за здраве. Сурвакарите са деца предимно от 7 до 14 години, а това е един факт, съответстващ на херметично-гностическата традиция, в която се говори за някаква тайнствена същност, притежавана от “момчетата от 7 до 14 години”. Ключова роля в този обичай

---

[41] *Г. Василев. Български богомилски и апокрифни представи в английската средновековна култура. Корени, София, 2001.*
[42] *“Deniqe Bulgaros vocabant nostri usurarios merej moniis operam debant”. Г. Василев. Български богомилски и апокрифни представи в английската средновековна култура. Корени, София, 2001. с.164.*
[43] *Oxford English Dictionary. Oxford. At the Clarendon Press.V.I.1933, p.1160.*

играе ***сурвакницата*** (сурвачка, сурвакник), с която сурвакарите потупват по гърбовете обитателите на посетените от тях къщи, произнасяйки думи на пожелание (заклинание) за здраве (понякога и за плодородие). В ръцете си освен сурвакници от огънати по специален начин клончета, сурвакарите държат и ***торбички, в които носят получените от тях във всяка къща подаръци*** - нещо като благодарност за добрите пожелания.

Вече стана дума, че един от символите на Хермес е кожената кесия/торба. Но още по-разпространен негов символ е специфичният му жезъл, наричан на гръцки "керикейон", а на латински "кадуцей"[44]. Както отбеляза в своя публикация М. Сидоров, по форма той е досущ като българските "сурвакници"[45]. На много от древните изображения на Хермес, достигнали до наши дни, той е с "кадуцей" в ръка ("сурвакница") в лявата ръка и торбичка ("булга") в дясната.

Подобни изображения вероятно са били навлезли в представите на българите. Отглас на тях вероятно е фигурата на човек с жезъл в едната ръка и торбичка в другата, която може да бъде забелязана на "Вечен календар", изписан на стената на черквата в Преображенския манастир.

---

[44] *Според Хесиод; вж. Hermes in Greek Mythology. http.//www.loggia.com/myth/hermes.html; Ron Leabetter. Hermes. In: Encyclopedia Mythica, http.//www.pantheon.org/articles/h/hermes.html*

[45] *М. Сидоров. Българската сурвачка - наследник на древния кадуцей. Вселена, Наука и Техника, №12, 2001, с.24-37.*

доц.д-р Иван Танев Иванов
Тракийски университет, Стара Загора

ЗА НАЧАЛОТО НА ГОДИНАТА В ПРАБЪЛГАРСКИЯ КАЛЕНДАР

Досегашните изследвания за прабългарския календар са концентрирани главно върху неговия цикъл от години с характерни животински названия; както и върху вътрешната структура на годината и нейния начален ден. Наличието на 12-годишен животински цикъл е най-добре установената и безспорна особеност, макар да не е ясен нейния произход. Тюркският произход трябва да се изключи а priori, защото прабългарите са датирали със своя календар важни събития около Кавказ още от 165 г. (Авитохол) и 465 г. (Ирник), а тюрките са възприели подобен циклов календар като подарък от китайците през 584 г. в днешна Монголия [Боровкова Л. "Проблема местоположении Царства Гаочана по китайским историям" - Москва. 1992, стр.98]. Най-много неясноти има относно началната дата на прабългарската календарна година, като някои предлагат 22 декември, други 22 март за тази цел.

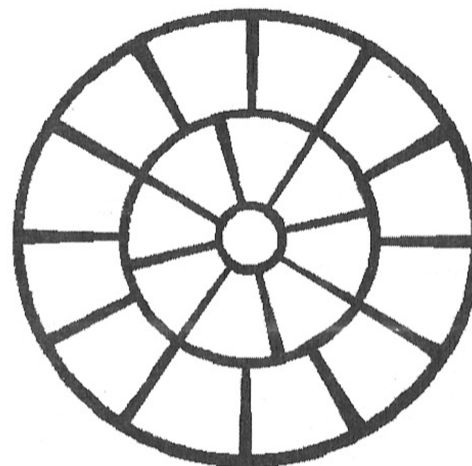
В Стария свят са използвани множество календари, които могат да се сведат към един от следните три вида: лунен, лунно-слънчев и слънчев [В. Умленски, В. Шкодров и А. Запрянова. "Времето и календарният проблем", 256 стр., ИК "БАН"]. 12-месечната лунна година се състои от 354,36706, а слънчевата - от 365,2422 денонощия. В лунните календари годината се закръгля на 354 дни, разпределени в 12 лунни месеца, докато при слънчевия календар годината има 365 дни, разпределени в 12 месеца. И в двата случая избързването на календара спрямо съответната реална продължителност на годината се коригира чрез добавяне на високосни дни или месеци. Основен недостатък на лунния календар, който е най-древен и примитивен е "блуждаенето" на началото на годината, което се измества всяка година с около 11 дни напред. Това отчасти е избягнато при лунните календари с интеркалация (вмъкване) на високосни месеци, известни като лунно-слънчеви календари. В този тип календари, за да се изравнят определен брой цели лунни месеци към друг брой цели слънчеви години се налага да се вмъкват допълнителни високосни месеци. Най-често срещан е т.н. Метонов цикъл, при който на всеки 19 слънчеви години се вмъкват 7 допълнителни лунни месеци. При тези календари, новата година се мести в един интервал от около 30 дни около даден избран ден. Съвременният мюсюлмански календар е типичен лунен календар без никакви интеркалации.

Най-точните календари от лунен тип са вавилонският и китайският. Вавилонският се е състоял от 12 лунни месеци от по 29 или 30 дни. Интеркалацията се е извършвала, като на всеки 19 години са добавяни 7 високосни месеци. Новата година е блуждаела около деня на пролетното равноденствие. Този календар е възприет от ранните иранци и използван до VI в. пр.н.е., когато бил въведен т.н. зороастрийски календар, който в основни линии съвпада с египетския слънчев календар, но новата година е блуждаела около деня на пролетното равноденствие - денят Ноуруз. В XI-ти век в този календар са въведени високосни години, така че новата година е станала твърдо фиксирана за деня на пролетното равноденствие. При китайския лунно-слънчев календар също се прави интеркалация от вавилонски (метонов) тип, обаче но-

вата година блуждае около края на месец януари, началото на сеитбата на ориза. В добавка, той съдържа 12-годишен животински цикъл, чието начало и произход не са съвсем ясни.

Най-съвършени са слънчевите календари понеже с минимален брой интеркалации се постига точност. Първият слънчев календар е древноегипетският. Първоначално, годината е започвала в деня на лятното слънцестоене и е продължавала 360 дни, разпределени в 12 месеца (вероятно заемка от шумерите), всеки по 30 дни, което е очевидна връзка с лунния календар. По-късно се е наложило добавяне на още 5 дни в края на годината за грубо изравняване на египетската календарна година със слънчевата година. В този си вид (12 х 30 дни + 5 допълнителни), египетският календар е използван в продължение на около 4000 години. Поради недостига на ¼ ден, новата година и всички празници са "блуждаели" напред и в продължение на 1461 години са се връщали в началното си положение. Този календар е заимстван от много близкоизточни и средноазиатски народи: персийци, арменци, грузинци, согдийци, хорезмийци и др. В 46 г.пр.н.е., римският император Гай Юлий Цезар го налага в Рим с тази модификация, че добавъчните 5 дни са разпределени в отделните месеци, които вече не са с равна продължителност. На всеки четири години се правела интеркалация с един добавъчен ден. Новата година е започвала на 01 януари, рождения ден на императора. На Никейския събор в 325 г. юлианският календар е приет като задължителен за целия християнски свят. По късно, той е усъвършенстван от папа Григорий с допълнителни интеркалации от по-висш порядък, което практически е премахнало изоставането на календара спрямо реалната астрономична година. Това, което отличава слънчевите календари с интеркалация от всички останали календари, е отсъствието на блуждаене на техните празници и важни дати.

Поради липсата на достатъчно данни, прабългарският календар не е описан в достатъчно подробен вид. Обикновено той се възстановява по данни от исторически документи, традиционната българска митология и фолклор, а така също и чрез сравнителен анализ с подобни нему календари от народи, които са сродни или исторически съседи на древните българи. Първоначално е считано, че той е от най-примитивен, лунен тип [Маркварт Й. "Старобългарските изрази в надписа от Чатлар (Крумово) и старобългарският списък на князете", сп. "Минало", кн.7, 1912 год.; Дж. Бъри "Хронологичният цикъл на българите". Сп. "Минало", кн.4, 1910 год.]. Унгарският учен Йожеф Микола [Тюркско-българското летоизчисление сп. Минало, 1914, кн.2] приема, че календарът на древните българи е тюркски и е заимстван от китайския лунно-слънчев цикличен календар. Друг унгарски историк - Геза Фехер [Именникът на българските ханове - летоизчислението на прабългарите. Годишник на Народния музей 1922-1925] коригира тази хипотеза, приемайки, че прабългарите са заели цикловия животински календар от китайците много преди тюрките. И тази хипотеза обаче остава без сериозна аргументация след установяването на факта, че китайците са възприели 12-годишните животински цикли когато прабългарите са били вече до Кавказ.

Фиг. 1. Розета от с. Якимово, област Монтана. IX-X-ти век. Национален археологически музей - София [История на България. Том II. Първа българска държава. Издателсво на БАН. София. 1981. стр.67].

По-нови автори [М. Москов. Именник на българските ханове - ново тълкуване С. 1988] се опитват да представят прабългарския календар не много убедително като лунно-слънчев. **Най-нови изследвания обаче показват, че той е от слънчев вид** [Добрев, П. Царственик на българското достолепие. София. 1998; Кръстев, Г. "Прабългарският календар", Варна, 1999]. **С помощта на материали от българския традиционен фолклор се установява, че годината е имала 365 дни, един от които е бил изолиран. Останалите 364 дни на годината са били разделени в четири равни групи. От тук се прави изводът, че всяка група е имала по 91 дни, разделени в три месеца, два по 30 и един с 31 дни.** Подобно чисто логическо заключение е обосновано, но трябва да се подкрепи и с други данни. На основа на данните от намерената в Плиска календарна розета от бронз се счита, че прабългарите са групирали дните в недели, като всяка неделя е съдържала по седем дни свързани със седемте небесни светила - планети.

В подкрепа на тази структура на прабългарския календар може да се приведе и розетата от с. Якимово, считана за прабългарски артефакт (фиг.1). Според мен, смисълът и предназначението на този предмет може да се обясни по следния начин. Известни са много такива кръгови предмети, употребявани в Китай, древен Египет и в по-ново време на територията на черняховската култура (Украйна), които съдържат само един кръг, разделен на 12 сегмента (Фиг.2-3). Всеки сегмент е указан с йероглиф или е разграфен с характерни знаци. Това са календари, защото чрез тези знаци са указани особеностите на климата, характера на селскостопанската работа и най-важните празници в различните годишни времена и месеци. Розетата от Якимово най-вероятно е също календар, както указва формата и броя на сегментите. Обаче, този календар се състои се от три концентрични кръга, външният разделен на 12 сегмента, отговарящи на календарните месеци. Средният кръг е разделен на четири равни сегмента по такъв начин, че всеки от тях вмества по три месеца от външния кръг. Тези сегменти отговарят на четирите сезона, всеки по 91 дни. Най-вътрешният кръг е изолиран, празен и вероятно симво-

лизира най-важния ден в годината - добавъчния 365-ти ден - Единак или Еднажден. В розетата от Якимово са вписани няколко соларни символа, срещащи се на много места в Плиска, Преслав, Мадара и др. Всеки един от нейните кръгове с точка в средата е типичен соларен символ, радиалните лъчи в средния кръг очертават правоъгълен кръст, който също е соларен символ. Този кръст е вписан в кръг, което също е соларен символ. Лъчите, изхождащи от центъра, са разположени по радиусите на кръговете и имат нарастваща дебелина с отдалечаване от центъра. Това подчертава способността на кръговото тяло да излъчва енергия. Като цяло розетата от Якимово символизира Слънцето и подчертава слънчевия характер на календара. В средния кръг има вписани още четири отсечки, чиято роля е трудно да се определи. Вероятно те указват, че на всеки четири години има една високосна, която продължава с един ден повече от останалите три обикновени години.

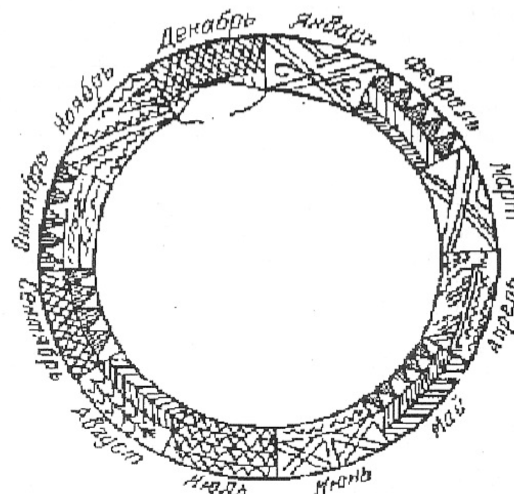
Фиг.2. Древноегипетски календар. Във формата на кръг са показани 12-те месеца на древноегипетската слънчева година, чийто названия са обозначени с йероглифи.

Счита се, че изолираният 365-ти ден е играел роля на важен общонароден празник, след който е започвало отброяването на календарните дни. Много изследователи предполагат се, че това е традиционният за българския фолклор празник, наричан с народните имена Еднажден, Единак и Поляз (християнизиран като Игнажден, нощта на 21 срещу 22 декември). Има и друг български фолклорен празник - нощта на 24 срещу 25 декември (Бъдни вечер, нощта срещу Коледа - рождество Христово), който се чества с подобна символичност. И в двата случая се пали дъбово дърво - бъдник, и след двата случая се смята, че започват т.н. "мръсни дни" [Българска митология. Енциклопедичен речник. Съставител Анани Стойчев. Издателска група 7М+Логис. 1994. София, стр.40 и 154].

Най-важната особеност на тази календарна структура е, че във всяка година, всяка дата и съответно празник винаги съвпада с един и същ ден от неделята. Пред вид на отсъствието на блуждаене и строгата фиксираност на празниците Нова година, Еднажден и др. трябва да се заключи, че прабългарският календар е от слънчев тип и е бил отлично уравновесен със слънчевата година посредством подходящи интеркалации. Това сигурно е ставало чрез добавяне по един високосен ден на всеки четири години. Не е невъзможно и наличието на интеркалации от по-висш порядък.

Според Анчо Калоянов [Старобългарското езичество: Мит, религия и фолклор в картината за свят у българите. В. Търново: ВТУ, 2000, 240 с.], старите българи са имали две Нови години: мартенска, лунна с начало Първи март, по която е датиран Съборът против богомилите, свикан от цар Борил през 1211 г., и слънчева, с начало Игнажден (Еднажден), по която са подредени празниците в т.нар. "Книги на Григорий Цамблак" от XV век.

В този си вид (4 х 91 + 1 дни), прабългарският слънчев календар не прилича нито на египетския и сродния му зороастрийски, нито на римския юлиански календар. Например, твърде късно, даже в VI в. в Армения е възприет слънчев календар от египетски тип (12 месеца х 30 дни + 5 допълнителни дни), без добавъчни месеци или дни. При прабългарския календар липсват добавъчните 5 дни, а новата година не съвпада нито с деня на пролетното равноденствие, нито с деня на лятното слънцестоене. В добавка, прабългарският календар е циклов, като годишният цикъл при него продължава една юпитерова година (12 слънчеви години с животински названия). От древните календари без китайския, зороастрийският календар е бил също циклов, но цикълът при него е траял 30 години (една сатурнова година).

Фиг.3. Гадателен кръг - календар от IV век от село Лепесовка в Украйна. Календарът принадлежи на представителите на т.н. Черняховска култура, които са били в мнозинството си скито- сармати. С помощта на кръга може да се узнаят датите за селско- стопанските работи и да се извършват календарни гадания Вместо надпис, всеки месец се характеризира със защриховка, присъща само на него.

Възниква въпросът, съществува ли друг календар в района на обитаването на прабългарите, който да прилича на прабългарския? Целта на настоящата статия е да се обогатят знанията ни за прабългарския календар чрез сравнителния метод, като се сравняват характерните особености на древния езически календар и новогодишна обредна система при някои древни кавказ-

ки народи (чеченци и ингуши) с тези при българите.

Нахските племена, предци на днешните чеченци и ингуши, живеят в района на Северен Кавказ от началото на III-то хилядолетие пр.н.е. досега. През II-то хилядолетие пр.н.е. на тяхната територия на обитаване се заражда т.н. майкопска археологична култура. На границата на новата ера, нахците живеещи в равнината влизат в контакт с новодошлите алани и българи, образували свои държави на север от Кавказ и в района на Берсилия, днешен Дагестан. Арабски източници от IX-X век пишат за многочислени ранни градове и крепости на българи и алани, между които Хумар, Булгар Балк, Семендер и Беленджер. От II-ри век насетне Алания се споменава като единна държава, оказваща значително влияние върху съседните народи. Подобно е положението и с ранната българска държава на север от Кавказ, Берсилия, на територията на днешен Дагестан, която по-късно се трансформира във Стара Велика България. По този начин, преди изселването на българите към Дунавска и Волжка България, те живеят на север от Кавказ в близък контакт с местните народи, най-вече нахци, в продължение на повече от 5 века. През този продължителен интервал от време са обменяни културни ценности между прабългарите и местните народи.

Чеченците и ингушите са уникални народи с това, че християнизацията при тях настъпва през византийската епоха, но е краткотрайна и повърхностна, след което отново се възстановява старата езическа религия и обредност. В началото на XVIII век те биват ислямизирани, което води до забрана и изоставяне на езическите обичаи. Много елементи от тях обаче все още се помнят. В последно време, благодарение на усилията на руските етнографи А. Тутаев, И. Дахкильгов, М. Ужахов, З. Мадаев, А. Танкиев и др., малко по малко се възстановява новогодишната празнична обредност на древните нахци и вайнахи, предците на съвременните чеченци и ингуши.

Наскоро беше публикувана книга, в която се описват елементи на древната материална и духовна култура на чеченците [Л. Ильясов. Тени вечности. Новая книга о средневековых памятниках горной Чечни. http://www.unesco.ru/rus/articles/2004/admin040420005120205.php]. Съгласно тази книга, от най-древни времена чеченците са имали доста точен предхристиянски календар. Годината се състояла от дванадесет месеца и наброявала 365 дена. Календарът се делял на четири части, в които имало 12 месеца (бутт). Съгласно данните, събрани от З. Мадаев, названията на месеците при чеченците били следните:

1.Огой-бутт - 22 декември - 22 януари;
2. Нажи-бутт - 22 януари - 22 февруари;
3. Мархи-бутт - 22 февруари - 22 март (март означава сърп);
4. Биэкарг-бутт - 22 март - 22 април;
5. Тушоли-бутт - 22 април - 22 май (Тушоли е богинята на пролетта при чеченците);
6. Сели-бутт - 22 май - 22 юни (Села е главният бог-гръмовержец на чеченците);
7. Мангал-бутт - 22 юни - 22 юли (мангал - коса, селскостопански инструмент);
8. Мятсел-бутт - 22 юли - 22 август;

9. Эгиш-бутт - 22 август - 22 септември;
10. Тав-бутт - 22 сепетври - 22 октомври;
11. Ардар-бутт - 22 октомври - 22 ноември;
12. Эрх-бутт - 22 ноември - 22 декември;

Всеки месец имал по четири недели, а всяка неделя се състояла от седем дни (де):

1. Оршот-де - понеделник (първи ден);
2. Шинари-де - Вторник (втори, от шиъ -две);
3. Кхаари-де - сряда (трети, от кхоъ - три);
4. Еари-де - четвъртък (има връзка с диъ - четири);
5. Периска - петък (от параскеви - петък по гръцки);
6. Шуота-де - събота (от саббат - събота по еврейски);
7. Киран-де - неделя (вероятно от киряки - неделя по гръцки).

За първи ден от неделята се считал понеделникът. Както и годината, денонощието при чеченците също се деляло на четири части. Утрото се свързвало с доброто начало, с идването на слънцето и светлината. Обратно, вечерта се свързвала с идването на духовете на тъмнината. През нощта над света властвали тъмните, зли сили и поради това се забранявало да се работи и да се започва каквото и да било сериозно дело.

В езическо време, религиозната система на чеченците била силно концентрирана около главния бог Слънцето (Малх), което е изобразявано с характерни символи: кръст, триквестър, кръг, кръг с точка, кръг с кръст в средата, розета, спирала. Същите символи в големи количества са оставени и от прабългарите в техните предхристиянски градежи от Плиска, Мадара, и другаде [Л. Дончева-Петкова. Знаци върху средновековни археологически паметници (VII-X век). София. БАН, 1980, стр.7-18]. Вече има достатъчно доказателства, че при древните българи Слънцето също е било главен бог до степен на изразен монотеизъм.

Езическите празници при ингушите били свързани с определени календарни дати. Годината в ингушкия календар започвала с месеца “Наджигонцар”, който съответства на януари и празникът честван в този месец се считал най-главен. Другите месеци са:

Втори месец - Мархий бутт.

Трети месец - Бекарга бутт - месец на кукувицата. Тази птица, както е известно, няма свое гнездо и поради това в този месец не се разрешавало да се женят и омъжват.

Четвърти месец - Тушоли бутт - Месец на богинята на пролетта и плодородието, когато се правили повечето сватби.

Пети месец - Села бутт - Месец на бога на гърма и мълнията Села.

Шести - Мангала бутт - Месец на сенокоса. В планините се нарича Оасара бутт - месец прополки.

Седми - Мят-Сели бутт - месец на божеството Мят-Сели.

Осми - Мяцхали бутт - месец на божеството Мяцхали.

Девети - Тов бутт - месец на повторния сенокос.

Десети - Аьрха бутт - месец на събирането на овцете.

Единадесети - Оагой бутт - месец на забравеното божество Оагой (Огой).

При древните ингуши и чеченци, завършването на старата година и настъпването на новата се поставяло в зависимост от движението на

Слънцето по небосклона. Съгласно техните митове, Слънцето и Луната имат майки, майката на Слънцето се нарича Аза, а майката на Луната - Кинч. През лятото и зимата, по време на слънцестоенето, Слънцето отива на гости при своята майка: през лятото то и гостува три седмици, а през зимата - три денонощия.

Излизайки от дома си, Слънцето пътешествало в продължение на шест месеца, след което отново се връщало у дома и отново се впускало в шестмесечно пътешествие. Поради това се считало, че старата година свършва в последния ден преди зимното слънцестоене, т.е. на 21 декември. Следващият тридневен период на зимно слънцестоене, започващ от залязването на Слънцето на 21 декември, се наричал "малх цlа кхаьча ха" - буквално "времето, когато Слънцето си е дошло у дома". Считало се, че новата година започва след тридневния период на зимно слънцестоене от изгрева на Слънцето в утрото на 25 декември, когато започва растежът на деня.

Новогодишният празник при чеченците и ингушите се чествал през нощта срещу 25 декември. За празника се колели много животни. Преди празника огънят в огнището се подновявал и необходимата храна се изпичала и сварявала на новия огън. В стаята с огнището се внасяло дълго предварително изсушено дърво от дъб, което се запалвало откъм върха. Времето за пълното изгаряне на дървото определяло продължителността на празника. Названието на горящото дърво - "гула" произлиза от чеченския глагол "хила" - "да бъда" и прилича на българското название "бъдник". Самият празник за семейството започвал в този момент, когато горящото от единия си край дърво се скъсявало дотолкова, че можело да се затвори вратата. Празникът съдържал обилно ядене, пиене, песни и представления на клоуни и артисти. За празника се изпичали хлябове от пшенично брашно. Най-важният хляб бил кръгъл, с лъчеобразни линии, започващи от центъра (символ на Слънцето). В хлябовете слагали монети, хлебни зърна и др., по които гадаели кой с какво ще бъде богат през новата година. Преди Новата година в чеченските села ходели млади мъже или момчета (коледари) с обърнати навън шуби, с рунтави маски и рога или с намазани със сажди лица. При ингушите, новогодишният празник се наричал "наджган-цlей" - (дъбов огън) по названието на първия месец наджган цlей бутт ("надж" - дъб), който се наричал още и огой бутт. По време на празника, младежите, мъжете и жените, събрани в отделни групи ходели на гости и се поздравявали с настъпването на новата година, пожелавайки си щастие и благополучие в новата година.

Този празник на древните чеченци и ингуши съвпада по дата и има еднакво съдържание и ритуалност с българския фолклорен празник Бъдни вечер, който също се чества през нощта срещу 25 декември със запалване на отсечено дъбово дърво, наречено Бъдник. Даже названието на горящото дърво при чеченците "гула" семантично съвпада с названието при българите - "бъдник". "Бъдни вечер" може да се етимологизира като "вечер на бъдното, начало на идното". Изказаната преди хипотеза, че "бъдни вечер" идва от глагола "будувам, стоя буден" [Стойнев Анани. Българските славяни - митология и религия. Изд. Народна просвета. София. 1988, стр.105] е несъобразена със смисъла и съдържанието на празника. В българския празник също има обреден хляб - кръгла "баница с късмети" и коледари, които ходят от къща на къща. **При българите денят 24 декември се нарича Малка коледа - празни-**

кът на коледарите. В някои области на България подобен ритуал с горящо дърво се извършва на Игнажден (Игнатовден, Идинак, Поляз), през нощта на 21 срещу 22 декември. По съдържание и момент на настъпване този празник е свързан с деня на зимното слънцестоене. При българите празникът има явен езически характер и отразява вярата, че на този ден небето се отваря и младият бог - Слънцето идва при хората, като слиза по високо дърво [Българска митология. Енциклопедичен речник. Съставител Анани Стойчев. Издателска група 7М + Логис. 1994. София, стр.40 и 154]. Съответно, на отсеченото дъбово дърво се гледа като на бог, който носи здраве и имот в къщи.

Важно място в новогодишните празници и обреди на древните чеченци, ингуши и други кавказки народи заемало т.н. коледуване - изпълнение на новогодишни песни и благопожелания. Групи от преправени младежи ходели от къща в къща и изпълнявали коледни песни, а стопаните щедро ги дарявали с подаръци. Ето една такава песен:

Нека да не спира димът във вашия комин,
Нека да бъде щастливо вашето огнище!
Нека да се умножава вашия добитък,
Нека да се умножават вашите кокошки!

Както се вижда, известният български празник Коледуване, действията на коледарите, техните костюми, песни и благопожелания съвпадат напълно с тези при нахчите. Бъдни вечер с горящото дърво - бъдник и обредният хляб с късмети при българите се припокриват напълно с тези при нахчите. Изобщо, цялата новогодишна празничност и обредност при древните нахчи съвпада до най-малки подробности и детайли с българската система от празници и обичаи, характерна за периода около зимното слънцестоене.

Друг интересен новогодишен обичай при ингушите и чеченците била обредната игра "Наджигонцх". Чрез нея се чествало раждането на Слънцето в периода на зимното слънцестоене. Група младежи предварително построявали от сняг дом-крепост на Слънцето и приготвяли много снежни топки - ядра. На 22 декември, когато Слънцето пристигало в своя дом, с помощта на снежните топки и в присъствие на много зрители, младежите разрушавали построената снежна къща, с което помагали на Слънцето да излезе от своя "зимен дворец". При това се произнасяли заклинанията: "Малх, дlахеца!" ("Слънце, пусни ни вътре!"), и "Малх, арабала!" ("Слънце, излизай!").

Подобен обичай при ранните волжки българи е бил много разпространен до приемането на исляма и малко след това, както свидетелстват хрониките на арабския мисионер Мохамед Ибн Фадлан от 955 г. Съгласно описанието на Хаджи-Омар, Нардуган (Мардуган, Мардукан, Нардуан) е български национален празник "Рождество на Мардукан". Мардуган се празнувал в периода на декемврийското слънцестоене. В последствие бил заимстван от християните и преправен на "Рождество Христово". Изграждала се снежна крепост, в която се поставяла кукла на злия бог "Тама-Тархан". Участниците в празника си поставяли маски и се разделяли на две половини. Едните защищавали снежната крепост, а другите се стремели да влязат в крепостта с помощта на огромно чучело на кон, бик или камила, нап-

равено от бял материал. По време на шествието бялото чучело било носено на високи копия или возено на талига, а всички пеели и свирели на тръби и бубни. Крепостта се превземала обезателно, а куклата на злия бог се окачвала на дърво. Подобно бяло чучело било използвано и от ранните чечено-ингушки коледари по време на тяхното коледуване.

Съгласно известната книга Джагфар тарихъ [Бахши Иман. Джагфар тарихъ (Летопис на Джагфар). Гази-Барадж тарихъ (Летопис на гази-Барадж). 1229-1246 година, глава 4], тази церемония се извършвала през зимата. Участниците правели снежно градче и после го подлагали на символичен щурм. Ако "защитниците" на града упорствали, то "нападателите" се покачвали на върха на голямо дърво и викали: "Ето Слънцето, великият цар Кубер влезе - могъщо и блестящо, ослепител на враговете! Хас нардуган, Хас нардуган! Бъди винаги наш защитник и помощник!". Тогава "защитниците" закривали лицата си с ръце и падали ничком, а "нападателите" заемали "града" и окачвали чучелото на "вражеския цар" на върха на дървото. Този обичай бил типичен за жителите-бурджани на град Болград. Друга характерна черта на българите - бурджани била наричането на върховния бог Слънце с името Кубер или Сувар (от тук Сурва, сурвакар и сурвакане при дунавските българи !). При ранните дунавски българи такъв обичай не е описван, вероятно поради строгата забрана на новата религия. Имайки пред вид сценария на играта и смисъла на цялата новогодишна обредност, фразата "Хас, хас, мардукан" може да се преведе като "Слънце, не умирай!" от иранското название на Слънцето Хурсет (Хорс по алански и осетински) и основата на общоиранския (и индоевропейски) глагол МАР - умирам, смърт.

Коледа е най-тачениям семеен празник у българите. Според Анчо Калоянов [Старобългарското езичество: Мит, религия и фолклор в картината за свят у българите. В. Търново: ВТУ, 2000, 240 с.], той е наследство от празниците календи (сатурналии?), антична традиция на Балканите. Тези празници с неприкрит езически характер били забранени през 680 г. от поредният църковен събор в Константинопол. Този автор предполага, че в новата българска държава, образувана година по-късно, те не били преследвани, затова сред балканските народи у българите те са съхранени най-добре. Представените по-горе нови данни обаче показват, че най-важните елементи и смисълът на празнично-обредната система, характерна за периода на зимното слънцестоене при българите напълно съвпадат с тези при древните чеченци и ингуши. Поради това, празниците Бъдни вечер, Коледуване и сурвакане (Малка коледа) и Еднажден при българите не може да има тракийски, славянски или по-общо балкански произход, а трябва да са донесени от прабългарите от тяхната Кавказка родина. Фактът, че толкова много, при това, важни празници на съвременните българи имат прабългарски произход показва, че прабългарите са били значителна част от първоначалното население на България. При някои славянски народи - сърби, руснаци, украинци и др. също има празник Коледуване, но при тях този новогодишен празник или е привнесен или има друг смисъл, защото Новата година при славяните се е чествала в деня на пролетното равноденствие, както при повечето индоевропейски народи.

Пълното припокриване на празнично-обредната система, характерна за периода на зимното слънцестоене при древните чечено-ингуши и при българите показва голямо сходство в календарите на двата народа. Присъствието

на тези най-важни празници и тяхното еднакво съдържание, смисъл и ритуалност и при чечено-ингуши и при българите демонстрира наличието на общ и съвпадащ елемент от календарите на двата народа - началото на новата година. От тук може да се очаква, че при българите 25 декември също е бил много важен празник в началото на тяхната календарна година. Може следователно да се допусне, че както при чеченците, при прабългарите началото на календарната година също е свързано със зимното слънцестоене. Хипотезата, че новата година при прабългарите е започвала в деня на пролетното равноденствие, както е при повечето индоевропейски и ирански народи, не се подкрепя от горните факти. Представените данни показват, ако не се взема пред вид отсъствието на 12-годишна цикличност, по структура, вид и начало на новата година, древният чеченски календар вероятно е бил подобен на прабългарския.

През 1999 г. в осетинското списание "Дарьял" (www.darial.online.ru) бе публикувано историческо писмо, писано от аланските князе до папа Бенедикт XIII, с което те го молят за помощ срещу мюсюлманите. Писмото е датирано с дата 14 юли 1336 г. съгласно юлианския календар, но наред с това стои и друга датировка - "година на мишката, шести месец, трети ден". Съгласно прабългарския цикличен календар, годината 1336 е действително година на мишката (сомор). Както е известно, аланите и прабългарите са сродни народи с близки езици и почти еднакви държавни титли и звания. На тази основа и съгласно датировката на горното писмо може съвсем обосновано да се допусне, че **и при аланите се е ползвал цикличен календар, близък до този на прабългарите**.

Друг подобен на прабългарския календар е съществувал в Близкия изток преди повече от 2000 години. Това е известният Кумрански календар, описан на пергаменти намерени през 1947 г. в пещера северозападно от Мъртво море. Съгласно Анни Жобер [Jaubert A. Le calendrier des Juibiles et de la secte de Qumran Ses origines bibliques.- VT.3, 1953, №2, pp.250-264] календарът на еврейската религиозна община на есеите от Кумран (примерно II-ри в. пр.н.е.) е слънчев и има следните особености. Годината се е състояла от 364 дни, 52 недели и 12 месеца. Месеците са разпределени в четири тримесечия от по 91 дни, като всеки първи месец на тримесечието е имал 31 дена, а останалите два - по 30 дни. Всяка неделя имала по 7 дни, като дните от седмицата са симетрично разположени: новата година и първият месец на всяко тримесечие са започвали в сряда, всяка дата и всеки празник винаги настъпват в един и същи ден от седмицата. Годината в кумранския календар е имала един ден по-малко от слънчевата година. Предполага се, че тази разлика се е регулирала с подходящ добавъчен период, за което са изказани различни хипотези [Beckwith R. T. The Modern Attempt to Reconcile the Qumran Calendar with the True Solar Year.-RQ. №27, 1970, pp.379-396].

Специални изследвания [Амусин А. Д. Куранская обшина. Ответственный редактор И. М. Дьяконов М., Изд. Наука. Главная редакция восточной литературы изд-ва "Наука", 1983. 328с.; Milik, 1976. The Books of Enoch. Aramaic Fragments of Qumran Cave 4. Ed. by J. T. Milik with the collaboration of M. Black. Ox., 1976, pp.273-297] са показали, че **самият кумрански календар е заимстван от по-ранен календар, описан в апокрифните книги №1 на Енох,**

гл.72-82 и включен в раздела "Книгата на небесните светила", датирани около 110 г. пр.н.е. В книгата на Юбилеите 4:16-18 и 6:30-38 също се описва този календар и се посочва Енох като негов създател. Календарът описан в книгата №1 на Енох и книгата на Юбилеите също е имал 364 дни (Енох 72:32 и др.; Юб.6:32), и 52 недели (364:7). В тази връзка е много интересно наблюдението на Бартелми [Barthelemy D. Notes en marge de publications recentes sur les manuscrits de Qumran. RB. 59, 1952, № 2, pp. 199-203], че съгласно календарните изчисления по книгите №1 на Енох и на Юбилеите, новата година винаги е започвала в сряда - деня, в който е сътворено Слънцето, съгласно книгата Битие 1:14-19.

В книгата на Енох [Виктор, Роберт-Жан. Бог и боговете са били хора. Светлина върху книгата на Енох. София. 1982. стр.156-159], в Главата за движението на небесните светила, са описани два календара, единият слънчев (глава 71) и вторият лунно-слънчев (глава 72). Слънчевият календар има 364 дни, разделени в месеци, повечето от които имат 30 дни, но някои са по 31 дни. Слънцето изгрява и залязва през небесни врати (месеци), които са номерирани. Когато Слънцето минава през първата врата (първи месец, начало на годината), денят има минимална продължителност, а нощта максимална. С нарастване номера на месеца, денят расте, а нощта намалява. В четвъртия месец (врата) денят и нощта вече са равни по продължителност - деня на пролетното равноденствие. Следва моментът, когато денят е два пъти по-продължителен от нощта (денят на лятното слънцестоене), от тук може да се заключи, че този календар е създаден и ползван в географска ширина, съответстваща на Северното прикавказие. От този момент нощта расте за сметка на деня за да достигне до изходната точка (първи месец, врата номер едно), когато имаме зимно слънцестоене. Указва се, че дължината или краткостта на дните и нощите се определя от вървежа на Слънцето. Този факт, наред с отсъствието на сравнения с хода на луната показва, че описаният календар е от слънчев тип. Съгласно номерацията на месеците, годината е започвала от деня на зимното слънцестоене - 22 декември, както при древния чеченски календар и при прабългарския календар.

Приведените примери показват, че календарът от типа 4 х 91 + 1 дни с начало деня на зимното слънцестоене е бил широко известен и прилаган в района на Кавказ и Близкия изток. Тези примери включват календарите на чеченците, прабългарите и вероятно на аланите, календарът на Енох и кумранския календар. Това е важен факт, който показва, че календарни традиции, сходни с тези на прабългарите, реално са съществували и са функционирали в един от най-цивилизованите райони на древния свят. Трудно е да се каже, кой го е приложил пръв, във всеки случай, календарът на Енох е описан около 110 г. пр.н.е., а сигурно е употребяван много преди това.

През 1888 година френският астроном М. Армелин представил проект за нов календар, представляващ усъвършенстван календар от Кумран, към който са добавени един ден за обикновената и два за високосната година. В 1954 година този календар е одобрен на 18-та сесия на икономическия и социален съвет на ООН, но поради съпротивата на някои страни неговото внедряване е замразено. Прави впечатление обаче, че в международната литература кумранският календар е широко известен, докато данни за пра-

българския календар отсъстват. Причината за това е, че все още много български историци поддържат трудно доказуемата хипотеза, че прабългарите са били малко на брой номади с примитивна култура.

Възниква въпросът, ако празникът Бъдни вечер (нощта срещу 25 декември) е бил важен празник в календарната нова година при българите, какъв е неговият смисъл? Защо той съвпада с Рождество Христово? Християнската църква никога не е криела, че действителният рожден ден на Иисус Христос не е известен и че датата 25 декември (Коледа) е избрана от самата Църква. Първата широко известна и приета от египетската християнска църква в Александрия дата за Рождеството на Христос съвпада с древноегипетския празник на възраждащото се Слънце - денят на зимното слънцестоене. Привързването на Рождеството Христово от светите отци на Александрийската църква към слънчевия календар и деня на зимното слънцестоене се обяснява с това, че от най-древни времена народите на Стария свят са считали, че Слънцето като бог първенствува във Вселената над всичко и, че точно в деня на зимното слънцестоене денят започва да нараства. Тогава Духът на Вселената се възражда и побеждава над тъмнината. В тази връзка Фламарион в своята "История на небето" пише, че в древноегипетската традиция Слънцето е изобразявано като юноша по време на пролетното равноденствие, като мъж с голяма брада в деня на лятното слънцестоене, като старец в деня на есенното равноденствие, а в деня на зимното слънцестоене като бебе - младенец.

В езически Рим празникът на Възраждането на Слънцето се отбелязвал в нощта на 24 срещу 25 декември и е бил свързан с култа към Митра - слънчевия бог на древните перси - зороастрийци, чийто култ отдавна е бил възприет от древните римляни. В 337 г. римският папа Юлий I утвърдил с указ датата 25 декември като ден на Рождеството Христово. Съединяването на празника на Слънцето с Рождество Христово в Рим до голяма степен е улеснено от съня на римския император Константин Велики на 27 Октомври 312 г. Преди т.нар. битка за Рим той видял върху Слънчевия диск кръст с инициалите на Исус Христос и надписа "In hoc signum vinces" (Това са знаците на победата). След победата, Константин Велики провъзгласил християнството като държавна религия в Римската империя. Съединяването на "езическия" празник на Слънцето с рождеството Христово е било чисто прагматичен ход на църквата, която е съзнавала, че този много популярен празник е неизкореним.

Представените факти показват, че празникът на "горящото дъбово дърво" (Наджган - Бъдни вечер -25 декември) при чечено-ингуши и българи може да бъде свързан с древния Празник на възраждащото се Слънце. Самото "горящо дъбово дърво" е олицетворявало Слънцето, което, съгласно представите на древните хора, чрез своя огън произвежда светлина и топлина за хората. Този празник е бил един от най-популярните празници в Стария свят и няма нищо чудно, че се среща и при чеченци и българи, които са древни народи, живели в съседство дълго време.

Пред вид факта, че месеците в чеченския календар са започвали на 22 число, следва че фактически началото на чеченската нова година е бил 22 декември, докато 25 декември е бил празник на възраждащото се Слънце. В традиционния български фолклор също съществуват такива два празника, разположени на същите дати и с подобно съдържание - Еднажден (нощта

срещу 22 декември) и Бъдни вечер (нощта срещу 25 декември). **Може да се допусне, че Еднажден (22 декември) е бил добавъчният, 365-ти ден от старата година в календара на древните българи, денят на зимното слънцестоене, а 25 Декември е бил денят на възраждащото се Слънце.** Названието Еднажден или още Единак указва на изолираността на този ден, посочва, че този ден е поставен в различна позиция спрямо останалите 364 дни. Бъдни вечер, Бъдник и Гула указват, че от този ден започва бъдното, бъдещото ново време, новата година. На второ място, описаният календарен и обреден смисъл на празниците Еднажден и Бъдни вечер при българите се потвърждава и от вложеното в тях митологично съдържание, което [съгласно Българска митология. Енциклопедичен речник. Съставител Анани Стойчев. Издателска група 7М + Логис. 1994. София, стр.40 и 154] се състои в честване на раждането на новият "млад бог" - Слънцето.

Както се вижда, почти всички народи от Стария свят (египтяни, иранци, римляни) са празнували празника на възраждащото се Слънце - 25 декември, но не като новогодишен празник, защото според техния календар годината е започвала най-често от деня на пролетното равноденствие. Нахците и кавказките българи също са чествали празника на възраждащото се Слънце, но като новогодишен празник, защото той е стоял в началото на тяхната календарна година.

В сходния на прабългарския календар на Енох, новата година винаги е започвала в сряда, съгласно наблюдението на Бартелми [Barthelemy D. Notes en marge de publications recentes sur les manuscrits de Qumran.-RB.59, 1952, №2, pp.199-203]. Това вероятно е свързано с факта, че срядата е трети поред ден, в който съгласно библията [книгата Битие 1:14-19] бог е сътворил Слънцето. От тук може да се предположи, че в прабългарския календар денят след Бъдни вечер е първата сряда в първата седмица на годината. В такъв случай дните около прабългарските новогодишни празници ще изглеждат съгласно представената таблица №1. Разбира се, за да се докаже горната хипотеза са нужни още много допълнителни данни.

Таблица №1. Астрономичен и календарен смисъл на началните дни в календара на древните българи.

Ден от Юлианския календар	Пореден ден от прабългарския календар	Ден от седмицата според прабългарския календар	*Астрономичен и календарен смисъл на деня*
21 декември	364-ти ден	Неделя	Последен номериран ден на старата година
22 декември	365-ти ден	Единак	Добавъчен, извънседмичен ден, ден на зимното слънцестоене - празник
23 декември	1-ви ден	Понеделник	Първи ден на новата година
24 декември	2-ри ден	Вторник	Втори ден на новата година
25 декември	3-ти ден	Сряда	Трети ден - Ден на Слънцето

Вероятно, всички описани по-горе дни от 21 декември до 25 декември са

били празнични, свободни от физически труд. Техният брой е общо пет, колкото са добавъчните празнични дни в календара на древните египтяни. В древния Рим по същото време са се чествали известните Сатурналии, найвеселите пет поредни дни, в които всеки е имал право да се превъплъщава в образа на своята противоположност. Тази традиция да се празнува в пет поредни дни около Коледа е съхранена и в християнската епоха.

Александър Мошев
Национален литературен музей

ТОПОНИМЪТ "КАВКАЗ" НА БАЛКАНИТЕ

През 1937 г. д-р Ганчо Ценов публикува своя труд "Кроватова България и покръстването на българите". Един от засегнатите в книгата въпроси е този за локализацията на планинската верига Кавказ. Ценов пише: "*Златарски си мислеше, че като поставя Кубратова България до Кавказките планини, ще може да спаси поне нещо от азиатщината на българите. Това обаче не можа да стане по много причини. Хуните са живеели действително в едно правреме покрай Кавказките планини, обаче в историческо време, преди да се чуе името славяни, те живееха покрай Дунав, където в четвърти век имаха свое голямо царство*" (1).

Както припомня Г. Ценов, най-старият автор, който пише, че хуните някога са живели край Кавказките планини е Прокопий Кесарийски. Според Г. Ценов този Кавказ, който Прокопий описва, се намира в Тракия и Илирия, а не в Азия. За това според него говорят следните думи на Прокопий: "*От подножията на Кавказката планина едни са обърнати към север и запад и се простират към земята на илирийците и тракийците, други са обърнати на изток и юг и стигат до проходите, в които живеят хуните и водят към земята на персите и ромеите (гърците), от които единият се казва Тцур (Чорлу)*" (2). Заключението на Ценов е: "*Прокоп впрочем наричаше Кавказка планина една тракоилирийска планинска верига, която свършваше източно при Чорлу. Тук, в Тракия и Илирия е била родината на хуните според него*".

По-нататък Ценов преразказва историята на Йо, дъщеря на Инах, цар на Аргос. Аполодор пише, че Зевс се влюбил в Йо, но Хера от завист я превърнала в крава. В този си образ Йо напуснала крайбрежието на Йонийския залив, спуснала се през Илирия към Хемус (Стара планина), сетне завила към югоизток, минала през земята на скитите и кимерийците и през Тракийския проток премирала от Европа в Азия. В нейна чест този проток бил наречен Боспор ("Волски брод").

Есхил в своята трагедия "Прометей" твърди, че Прометей казал на Йо да тръгне най-напред по пътя към изток, където щяла да стигне до земята на номадите скити, но я предупредил да не се доближава до тях, а да тръгне към морето. Така тя щяла да стигне до река Хибриста. Понеже било трудно да се прекоси тази река, Йо трябвало да мине през планината Кавказ, от която извирала река Хибриста (според Г. Ценов Хебър, Марица) и да слезе на юг от нея. "*Ти по този начин* - казал Прометей - *ще стигнеш до Кимерийския нос, който се мие от тясното устие на (Меотидския) канал. Него (носа) трябва смело да напуснеш и да преминеш Меотидския канал. Хората ще има много да приказват за тоя път и ще го наричат Боспор* (волски път)" (3). "*От Есхил научаваме още* - продължава Ценов - *че скитите и кимериите са живели по онова време в Тракия и че Кавказ е бил тракийска планина, вероятно днешна Рила, защото от Рила извира река Хибриста, Ибър (Марица). Кавказките планини са се намирали според Есхил и Аполодор между Йонийско море и Стара планина, а Меотидският канал, югоизточно от тях при днешния Босфор, защото него преминала Йо, за да отиде в Азия*" (4).

Топонимът Кавказ присъства и върху картата, приложена към "Кроватова България и покръстването на българите" и то на мястото на Рила планина. Тази теза на Г. Ценов, доколкото ни е известно, не среща никакъв отклик сред българските историци. Вероятно на някои тя се е сторила твърде смела, а други са я отхвърлили като недоказуема.

Фрагмент от карта, публикувана в книгата на д-р Ганчо Ценов "Кроватова България и покръстването на българите".

С това случаят би приключил и днес щяхме да разглеждаме мнението на берлинския преподавател като екзотика, ако не бяха налице някои твърде интересни и почти непознати факти, които С. Янакиева съобщава в една своя статия, публикувана неотдавна: "*Kaukon, речно име в Ахая. Производни от тази основа са планинското название Kaukasion oros в Аркадия, Kaukasos, дем или местност на о-в Кеос. Според Вл. Георгиев тези имена са образувани от названието на растение kaukon (p.27), а според Ю. В. Откупщиков - от kaukion, умалително от kaukon "чаша, купа" (p.160). Последната дума е с неясна етимология (Chantraine, p.506; Frisk, I, p.802), а названието на растението е производно от нея. Племето Kaukones, чийто херос - споним се нарича Kaukon, е засвидетелствано в Пелопонес, както и река-та, но също и в Мала Азия, а едно дакийско племе носи названието Kaukoensioi (Detchew, p.236). Според Д. Дечев то е сродно с втората част на селищното име Ва-саиса. Това разделяне обаче е несигурно. Речното име Kaukasos, за което има предположение, че е друго название на Нестос в Тракия, за съжаление е несигурно предадено в ръкописите. Известното планинско име Кавказ (Kaukasos) вероятно е от ирански поризход*" (5).

Цитираният пасаж предизвиква много и разнопосочни размисли. На първо място нека отбележим, че р. Нестос (днешната Места), която извира от

Рила, вероятно е носила и името Кавказ. Все пак Г. Ценов е бил на прав път, когато е локализирал Кавказките планини в този регион. Свидетели сме на изключителната интуиция на един български историк от началото на XX в. По всяка вероятност той не е разполагал с данните, които С. Янакиева представя, но съвсем точно се е ориентирал в интерпретацията на античните извори и е достигнал до правилни заключения.

Не можем да подминем и няколко други обстоятелства. Името Кавказ носят планина в Аркадия (централен Пелопонес), селище на о-в Хиос, както и местност на о-в Кеос. Названия, производни от Кавказ имат племена в Пелопонес и Дакия, а също и река в Мала Азия. Какво е общото за всички тези отдалечени един от друг региони? Пелопонес, както е добре известно, се смята за родина на пеласгите (6). В Пелопонес и по-точно в Аркадия управлявал вече споменатият Инах, бащата на Йо. Неговият син Фороней имал дъщеря на име Ниоба, която родила от Зевс двама сина - Аргос и Пеласг. Позовавайки се на казаното от Акусилай, Аполодор пише, че по името на Пеласг жителите на Пелопонес били наречени пеласги (7). От своя страна Хезиод съобщава, че Пеласг бил автохтон, т.е. роден от земята. Виждаме, че топонимът Кавказ е свързан с древното предгръцко население на Пелопонес.

Що се отнася до Мала Азия, необходимо е да споменем, че съгласно версията на Херодот племето на бригите се преселило от Македония в Мала Азия, където сменили името си на фриги (8). Краткото сведение за миграцията е вмъкнато при описанието на фригите, взели участие в армията на Ксеркс (480 г. пр.Хр.). Там фригите са споменати заедно с пафлагоните, чието въоръжение и облекло е почти същото със сирийците (кападоките), мариндините и арменците, които били фригийски колонисти. По времето на похода на Дарий срещу Елада все още има бриги в Европа. Описанието, което Херодот дава на персийската армия, е следното: "*Сухопътната войска, събрана от траките, еордите, ботиайците, населението на Халкидика, бригите, пиерите, македоните, перайбоите, енианите, долопите, магнетите, ахейците и онези, които живеят на крайбрежието на Тракия, била според мен триста хиляди*" (9). Очертава се твърде интересна картина: местното предгръцко население на Мала Азия е тясно свързано с населението на Тракия и Македония. Пеласги, бриги и фриги най-вероятно са близки езиково и етнически. Това обяснява присъствието на името Кавказ и производните от него в един твърде широк ареал. Като прибавим и дакийското племе кавкоинзи, можем да заключим, че името Кавказ е било разпространено в дълбока древност в земите на Черноморския регион.

Кои са народите, разпространили името Кавказ в Източна Европа и Мала Азия? За пеласгите и бригите (фригите) съществуват аргументирани хипотези, които ги поставят в основата на древнобългарския етногенезис (10). Друга популярна хипотеза акцентира върху общата причерноморска цивилизация, съществувала преди потопа в Черно море (ок. 5500 г. пр.Хр.), когато този воден басейн е представлявал затворено сладководно езеро (11). "*Епохата 5000 г. пр.н.е. - пише Д. Денев - е време, когато преобладаващата част от човешкия род още водел съвсем примитивен начин на живот, докато във Варненския некропол оттогава са открити множество съвършени по форма (вкл. златни) предмети и вещи, както и ювелирно изработени украшения, с изключителна художествена стойност. Ако към това прибавим*

и практически безспорния факт, че най-ранната писменост в света е възникнала още тогава и именно тук, в близост до Черно море, ще съзрем достатъчно основания за твърдението, че тази ПРИЧЕРНОМОРСКА ЦИВИЛИЗАЦИЯ (без да се колебаем да я наречем така) е между най-, найстарите (възможно е дори най-старата) на земята. И това древните обитатели на нашите земи (нека засега малко предпазливо и само условно да ги назовем и с името БЪЛГАРИ) по-късно са успели, както ще видим да пренесат и наложат в целия тогавашен свят до степен такава, че следите от тяхното културно-историческо присъствие да са толкова впечатляващи, че могат да се забележат и сега" (12).

Можем да предположим, че това население (ние ще го наречем праиндоевропейски субстрат) е осъществявало постоянни миграции около Черно море. Така топоними, хидроними и лични имена са се утвърдили в едни твърде широки географски граници. Процесът продължава и по-късно, когато други етноси завладяват земите около Черно море. Един от тези етноси са прочутите кимерийци. В. Стоянов анализира изворовите данни за този енигматичен народ, заключавайки, че: "... *на юг по Северното Черноморие между Дон и Карпатите (по-късно и в Мала Азия) се появил и първият исторически засвидетелстван "конен народ", кимерийците (гр. Kimmeroi, библ. Gomer = асир. Gimmirai, кит.kam-mir). Техният етнически произход все още остава загадка. Нищо не се знае и за говорения от тях език. Някои автори са склонни да допускат възможен кимерийски произход на древните българи, но за това все още липсват сериозни аргументи. Изкусително би било в името kimeroi (кимери) да бъде видян "kentom" - индоевропейски паралел към едно "satem" индоевропейско название *sumeroi (шумери), още повече, че кимерийците са оставили характерната в еламо-дравидската Предна и Средна Азия черноощветена керамика: За кимерийците споменава още Херодот, в стиховете на Омир също се говори за народи, хранещи се с кобилешко мляко (Илиада, XIII, 3-8) и за кимерийската земя, покрита с мъгла, облаци и мрак (Одисея, XI, 14-19). Все пак доколкото те могат да бъдат причислени към трако-фригийския клон на индоевропейската езикова общност, съпоставката *kimer ~ *sumer не е така фантастична. Някои учени смятат и предците на тохарите за източно разклонение на древните кимерийци, виждайки в последните било келтски родственици, било свързани с траките племена*" (13).

Това, което В. Стоянов пропуска да добави (съзнателно или не) е, че в анонимната "Зографска история", достигнала до нас в препис от 1785 г., българите са наречени още "гимери и кимери" (14). Така връзката "българи - кимери" съвсем не изглежда хипотетична.

За българи в Кавказ споменават арменските летописци Мовсес Хоренаци (Мойсей Хоренски) и Анани Ширакаци (15). Особено важно е сведението на Мовсес Хоренаци, който пише за българско преселение в Кавказ през II в. пр.Хр. (16). Според П. Добрев днешната кавказка република Кабардино-Балкария е наследник на древната българо-аланска държава, съществувала в Източен и Централен Кавказ от II в. сл.Хр. насетне (17). Там българите са строили укрепени градски центрове, най-значим от които е бил Булгар-Балк.

В светлината на по-горе казаното ни се струва уместен следният въпрос: не са ли българските поселища в Кавказ през II в. сл.Хр. останки от една епо-

ха, по-древна с хилядолетия? Възможно е древни българи или техните предци да са се заселвали от Балканите в днешен Кавказ и Средна Азия, а по-късно процесът да е протичал в обратна посока. Пръв д-р Г. Ценов загатва за подобна възможност, а днес, след множеството разкрития на археолози, историци и лингвисти, тя се очертава като все по-реална.

Бележки:

1. Ценов, Г. Кроватова България и покръстването на българите. Пловдив, 1998, с.27.
2. Ценов, Г. Цит. съч., с.28; Procopius. De bello gotico, IV, 3, 3.
3. Ценов, Г. Цит. съч., с.29; Aeschil, Prometheus. p.703 et cet.
4. Ценов, Г. Цит. съч., с.30.
5. Янакиева, С. Предгръцката хидронимия. - В: Seminarium thracicum 4. Традиция и трансформации на културни явления в древна Югоизточна Европа. С., 2000, с.101.
6. Динков, Б. Пеласгите. Една загадка на Балканите и Егеида. С., 1999, с.17-28.
7. Пак там, с.18.
8. Василева, М. Цар Мидас между Европа и Азия. С., 2005, с.44; Същата. Бриги - Фриги и контекстът на една миграция. - Минало, №1, 1995, с.16 - 22.
9. Василева, М. Цар Мидас, с.45.
10. Табов, Й. Закат старой Болгарии (Новая хронология Балкан). М., 2000, с.191-198; Цонев, В. Древните българи, Шумер и Вавилон. С., 2004, с.110-115.
11. Денев, Д. Неизвестното в българската история. С., 2004, с.22-25, Райън, У., У. Питман. Ноевият потоп. Варна, 2000.
12. Денев, Д. Цит. съч., с.23.
13. Стоянов, В. Евразийският свят до появата на тюрките. - Историческо бъдеще, 1-2, 2003, с.44-45.
14. Раковски, Г. Съчинения в четири тома. т.4. С., 1988, с.261.
15. Бешевлиев, В. Първобългари. История. С., 1984, с.7-8.
16. Добрев, П. Непознатата древна България. С., 2001, с.24-25.
17. Пак там, с.97-98.

Зденка Тодорова
Международна академия по
българознание, иновации и култура

АРХЕОЛОГИЧЕСКОТО НАСЛЕДСТВО НА ЦАРИБРОДСКО С АКЦЕНТ ВЪРХУ "ГОИНДОЛСКОТО КАЛЕ"

ЦариброДският край е интересен от гледна точка на своето местоположение, което няма как да не се е отразило и върху неговата историческа съдба. На територията на общината досега не са правени обстойни археологически проучвания, с изключение на няколко, за които също така твърде малко се знае и още по-малко се пише. Въз основа на откритите предмети от периода на енеолита, бронзовата и желязната епоха, може да се говори за район с хилядолетно минало. Що се касае до находищата от античния период, които са по-щателно проучвани, можем да кажем, че на територията на общината са открити няколко археологически обекта -укрепление от късноантичния период, каквото е "Гоиндолското кале", както и две укрепления в района на село Височко Одоровци, и в местността на манастира "Св. Димитър" край Цариброд, първото килийно училище в града.

В музея на Горно Понишавие в Пирот се съхраняват предмети, открити на територията на Царибродска община. Те са главно от периода **3300-2200 г. пр.н.е.** Повечето от тях са били намерени съвсем случайно - при копаенето на къщи, ниви и други частни обекти. В стария царибродски квартал "Строшена чешма", в двора на частна къща, е намерен малък конусовиден съд с две ухообразни дръжки, както и няколко керамични таса с различна форма. В района на Забърдието, в село Мазгош, е намерен предмет с конусовидна форма, предполага се с култово предназначение. В селата Болевдол и Смиловци са намерени две каменни брадви, като тази в село Смиловци с фината си обработката се числи към най-красивите предмети от този период. В с. Лукавица е намерен малък каменен чук. Единственият метален предмет от този период е медна брадва, намерена при копаенето на основи на къща в Цариброд.

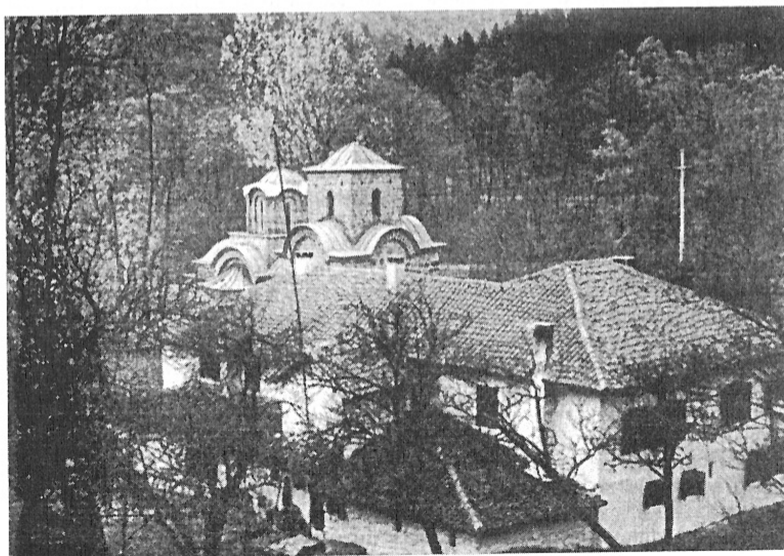
От периода на **бронзовата епоха (2200-1200 г. пр.н.е.)** в известната с красотата си Петърлашка пещера са намерени керамични елементи от предмети.

От периода на **желязната епоха и античността (1200 - I век от н.е.)** в село Комйе са намерени малко находки, сред които особено място заемат 18 предмета, главно части от накит - копчета, фиби, спираловидна жица, висулка, фрагмент от гривна, халка.

В началото на I век от н.е., с образуването на провинцията Мезия, областите около Горното и Средното Понишавие стават съставна част на Римската империя, в чиито граници ще останат почти пет века. Известно е, че по продължение на река Нишава се е простирал римският път Via militaris, покрай който са започнали да се създават попътни станции и селища, едно от които е и поселището Translitis, за което се предполага, че е днешният Цариброд, докато крайпътната станция Balanstri (за която се предполагаше, че е днешният Цариброд) е по-на изток от него, на мястото на днешното село Бачево, намиращо се до самата сръбско-българска граница. На територията на

селото са намерени останки на стара римска крепост. Римският път, пресякъл с праволинейна точност скали, хълмове и планини е определил съдбата на хората край него, включително и на местното население, живеещо в селището на мястото на днешния Цариброд.

Че някога на това място е съществувало **антично селище**, потвърждават и намерените останки от постройка с широки стени, построени от четириъгълни тухли. В непосредствена близост на постройката е открит малък некропол, който поради човешко нехайство бил унищожен. В двора на една къща, намираща се в днешния център на Цариброд, са открити десетина керамични урни във формата на вази, пълни с пепел и обгорели човешки кости. В една от тях е намерена метална стрела, което според описанията на някои местни изследователи навежда на заключението, че става дума за римски гробища, които били поставени в определен ред със запазена симетричност.

Погановският манастир.

Покрай тези находища, които поради небрежност, а много възможно е и целенасочено да са били унищожавани, са намерени и други уникални предмети като доказателство за съществуването на някогашно римско селище. Такива са: един керамичен светилник, релефни образи на Хеката, Юпитер и Митра, изобразени върху мраморни плочи, които в момента се намират в Народния музей в Ниш. Върху релефната плоча на Хеката е изобразена триглава гръцка богиня, защитница на пътищата и кръстопътищата. Юпитер, като римски върховен владетел на небето, бог на светкавицата и гърма и покровител на римската войска, е изобразен като правостоящо божество, което в дясната си ръка държи скиптър, а в лявата патера над олтара. В десния ъгъл

на плочата е изобразен орел. Плочата на Юпитер е намерена в околностите на село Поганово, където днес се намира прелестният средновековен Погановски манастир "Св. Йоан Богослов". Релефът на източната богиня Митра е изобразен върху кръгла мраморна плоча. Въпреки че горната част на плочата е счупена, в долната част се виждат изображенията на борбата на богинята със злите сили, както и победата й. И тази релефна плоча е намерена в района на село Поганово.

Гоиндолското кале

От времето на късноантичния и ранновизантийския период на територията на Царибродска община са намерени най-много археологически находища, като за най-известно се смята Гоиндолското кале. То е построено на намиращото се на 3 км от Цариброд възвишение при село Гоин дол, на десния бряг на река Нишава. Това находище е проучвано по-обстойно едва през 1982 г., когато за целта е изпратен екип на Археологическия институт от Белград. Констатирано е, че става дума за укрепление, издигнато през IV век, а след като било разрушено от хуните и аварите в средата на VI век, пак било възстановено по времето на Юстиниан през VI век. По негово време много от разрушените постройки били възстановени, даже били построявани и нови.

Известното Гоиндолско кале представлява "горен" и "долен" град, свързан с порти, от които са открити само две. "Горният" град е бил изграден в трапецоидна форма, заобиколен с крепостни стени, на няколко пъти дострояван и укрепвани. Съществува предположение, че укреплението е било използвано от страна на населението за убежище от нашествениците, минавали през местността. Самият факт, че укреплението е било построено край пътя Пирот - Цариброд, по долината на река Нишава, говори за стратегически важен обект. Между "долния" и "горния" град е намерена входна порта с широчина 3,13 м, която е свързвала двата града. На по-късен етап е била достроена още една външна крепостна стена.

От посоченото до тук следва, че в Гоиндолското кале, въпреки че не е достатъчно проучено, е имало живот в най-ранните векове, в периода между IV и VI век, но може би най-активен живот и богата строителна дейност е имало по времето на Юстиниан I и неговите наследници. При на нашествията на хуните и аварите, когато, според някои предположения, укреплението било разрушено, входните порти били зазидани, за което говорят и двете открити порти в обекта, също зазидани. Възможно е стените на Гоиндолското кале да са били разрушавани, когато и архитектурния комплекс "Медияна", построен в началото на IV век от римския цар Константин в предградието на Naisus (днешен Ниш), намиращ се на 90 км на запад от Цариброд. По-късно "Медияна" била провъзгласена от цар Константин за резиденция, която обаче била опустошена през средата на V век с нашествието на хуните. В южната част на резиденцията е открито военно укрепление, некропол и единствената система за снабдяване на "Медияна" с вода.

Гоиндолското кале било възобновено с дострояването на отделни постройки през VI век по времето на Юстиниан I. Крепостните стени били удвоени, с цел по-добра защита от нахлуването на нашественици в укреплението. За това, че укреплението е било опустошено на по-късен етап, говорят намерените там сажди, пепел, нагорели тухли, овъглени дърва, както и една кука

за обсада, и метална стрела. От скромното проучване на Гоиндолското кале са намерени подвижни археологически находки, съдове от керамика, накити и монети. Че в него е имало живот и в средновековието потвърждава и намерената там сребърна монета на българския цар Иван Александър от XIV век.

Находките

Сред най-ценните подвижни археологически находки, намерени в района на Гоиндолското кале, водещи началото си от VI и VII век, са двуредият костен гребен с правоъгълна форма, хванат от едната и от другата страна с метални клинчета. Най-много са предметите от керамика (питос и амфора). Амфората е изработена от песъчлива пръст с червеникав цвят. Повечето намерени части на различни съдове са били изработени от същия вид пръст - червеникава и тъмнокафява.

Що се касае до намерените елементи от накит, бие на очи парчето от бронзова фибула, на която липсват главата и иглата, фибула с обърната назад част от нея, както и парче от бронзова гривна. Намерени са и няколко бронзови монети, едната на римския император Гордиан III (238-244 г.), другата на българския цар Иван Александър (1331-1371 г.).

От по-интересните каменни предмети се откроява острилото от сив камък, правоъгълен тас с обли ивици, останки от горната част на ръчна мелница и др. Намерени са и стъклени предмети - дъно на чаша, дръжка с кръгообразна форма, външна част на чаша, останки от равен ръб на чашки и други части. Що се касае до металните предмети, открити са няколко стрели с различна форма, железни сечива - ножове, кука с изострен връх, железен обков на който единият край е счупен, няколко железни клина, както и предмети с неясно предназначение.

От казаното до тук произлиза, че Царибродска община е територия с древно минало, за съжаление недостатъчно проучено. Гоиндолското кале е може би най-предизвикателното находище, което си заслужава да бъде проучвано. Самият факт, че хорските приказки го свързват с името на хунския вожд Атила, ни дава още една тема за размисъл. При всички случаи това находище е важно за древнобългарската история, с която учените би трябвало да започнат да се занимават.

Литература:

1. Николова, В. Музейска збирка у Димитровграду, Музейна сбирка в Димитрожград, Димитровград, 2000.
2. Zaštita spomenika kulture Niškog, Juvnomoravkog i Zaječarskog regiona, Izdavač: Zavod za zaštitu zpomenika kulture - Niš (липсва годината на издаване).
3. Тодоров, К. Димитровград през вековете. “Мост”, бр.93, Ниш, 1985.
4. Николов, Б. Димитровградска хроника, Лесковац, 1968.
5. Тодорова, З. Ябълка в килия, С. 2002.
6. Мутафчиева, В. Навиканите Балкани, С.2001.
7. Arheološko blago Ponišavlja, Muzej Ponišavlja. Pirot, 1983.
8. Antički Rim, zajedničko izdanie: Vuk Karadžić. Prosveta, Mladinska knjiga, Beograd-Ljubljana, 1967.
9. Panajotović, T. Pirot kroz vekove, Pirot,1982.

акад. Сергей Иванов
Международна академия по българознание, иновации и култура

АНТИЧНИТЕ БЪЛГАРИ И АВИТОХОЛОВА БЪЛГАРИЯ

Двустранният кръговрат на най-древните родове и племена - кимерийци от древна Кимерия, аси от Асгард, хиперборейци и ари от Хайборейската епоха и техните потомци от Дунавско - Черноморския и Волго-Уралския регион, от Балканите и Волго-Уралието към Китай и Манджурия и обратно през Туран, Близкия изток и Мала Азия е осеян със създадените величави исторически, материални и културни паметници, култури и цивилизации.

Развиват се миграционни процеси не само в посока изток - запад, но и север - юг. Голяма част от племената с български произход се затварят за столетия в котловините между Памир и Хималаите и успяват да съхранят самобитността си и да я развият в утвърдени навици и традиции. Друга част от тях се интегрира в многобройните племенни групи, населяващи Индия и постепенно навлизат в материалната и духовна култура на индийските племена на юг от река Инд и на югоизток, по течението на река Ганг.

В цялостния огромен ареал от Китай и Индия - на изток, през Туран и Кавказ до Урал на север, Волга и Дон на запад, зает от племената от единния български родов корен - хонори, саки и масагети, взаимно си въздействат, прегрупират се. В редица случаи, водени от своите интереси за оцеляване и развитие, те са в противодействие, противоборство, включително и жестоки военни сблъсъци.

В началото на третото десетилетие на I век от Новата ера, племената на хуни и българи от Западната хунска империя на Цит-ки, вече са се формирали в самостоятелни общности. Заселилите се близо до р. Урал племена на българите, дошли от Далечния изток, вече са заедно със своите събратя уралските гури от държавата Идел и тези на хуритите-балхарис на Савската царица, останали при тях и създали държава и империя Ургури, разпокъсана под напора на бъдещите славянски племена още през III в. пр.н.е. на 3 части.

Известни са важни исторически събития, ускорили обединението на прииждащите от Азия племена и народи от българския родов корен в Първа Българска държава на територията на Европа.

Събитията от I и II в. от Новата ера създават коренно нова обстановка и разположение на племената и народите от българския родов корен. Наложено е противоборство между големите групи на саките - главно техния клон на европейските саки и амазонките - царските скити (сармати) от една страна, и масагетите алани. Последните владеят огромните териториални пространства между Кавказ, Дон, Волга и далеч на изток, чак до Седморечието. Една част от тях, тази на големите юечжи (даюечжите) е овладяла Тохаристан и в средата на I в. е основала Кушанската империя. Другият им клон владее земите на Туран и волго-уралските българи - ургури.

Авитохолова България от 153 г.,
на юг граничи с три морета - Азовско, Каспийско и Аралско

Крупни военно-политически събития, под напора на китайците и тунгузите - сянбийци, разделят на две части остатъците от бившето западно крило на Хунската империя на северна и южна част. Южните хуни просъществували като васали на Китай до 216 г. пр.н.е. Северните хуни под напора на тунгузите-сянбийци през 92 г. се заселват в Джунгария на запад от езерото Баркул (Пан-ку-ли), където останали 60 години. 152 - 153 г. са преломни години за

северните хуни и българските племена в техния състав и за по-нататъшна историческа съдба на българи и хуни. Повторно прогонени от тунгузите, част от хуните се заселват в Седморечието, където основават държавата си Юе бан, а другата част от тях достигат до Урал. Заедно с тях са и кимерийските (български) племена кутригури, които заемат най-западната части близо до р. Тобол, а югоизточно от нея, чак до източните части на р. Волга, пространството се заема от утигурите. Утигурите се обединяват с ургурите от Урал и своите предшественици сарматите, живеещи между р. Волга и Урал, които по това време са под владичеството на масагетите - алани.

В "Накратко за тангристката религия и митология", публикация на издателство "Зенг Бурджан колобър" на движението "Воини на Тангра" е посочено:

"**153 г. сл. р. Хр. - възцарява се кан Авитохол, наречен Агарджа ("Разменвач"), защото сваля Ер-Таш - последния представител на династия Алан в Идел и установява властта на Булярския клон на династията Дуло (Хунтар, Оногури).**"

Авитохол е реална историческа личност от рода Буляр на Династията Дуло. Името му се тълкува различно, но най-точният му превод е "благословеният Тохар", което явно ни сочи, че той произхожда от "юеджите" - тохари.

За съгласуваните действия на юеджи и тохари говори и фактът, че в същата тази 153 г. юеджите масагети (кушаните), начело с легендарния Канишка, овладяват Джунгария, прогонвайки от там току-що завладелите я сянбийци и китайци, давайки възможност на останалите все още в нея хонорски (хунски и български племена), главно тохари и даюечжи, да се интегрират със своите родственици от Кушанската империя.

Това не е някакво объркване, недоразумение или пък необяснимо развитие на нещата в годината на основаването на първата, европейска, българска държава на територията на Идел (Ургурия), наречена, според историческите извори, Булгар Атил.

Движението им едни към други в края на Стария свят - IV в. е довело до обединение на идващите от изток наследници на Савската царица - сарматите, уралските гури и на именците - кутригири и ургури в новосъздадена държава Булгар - Атил (Авитохолова България) и бастарните от Молдова и Украйна, а от друга страна мизите и траките от Римската империя в рамките на страната и земите между Дунав и Стара планина в картите на Св. Йероним, посочени с името Мезия (Мизия) и България.

Хуно-българската империя играе значителна роля не само на завоевател, но и на отбранителен съюз на хуни, българи и много други племена и народи от нападенията на многомилионното китайско племе и държава.

По-нататъшното взаимодействие на хуни и българи по пътя от Азия през Туран и Кавказ към Европа и на европейска територия от Урал до Панония (днешна Унгария и други съседни земи) и по течението на р. Дунав, изиграва решителна роля за обединение и консолидация на българските племена и народи от Европа и Азия в единна общобългарска общност със своя държава и националност и до връщането към исконната им родина и корен.

В първите векове на новата ера под въздействието на българи и хуни в рамките на новия тип българо-хунски съюз, начело с владетелите от династията Дуло, коренно се променя картата на Европа.

Наред с Кушанската империя, а по-късно Империята на "белите хуни" -

ефталити в Азия, в земите на Идел (Ургурия) през 153 г. е поставено началото на българската държавност в Европа. Държавата на кимерийци, сармати и ургури - Булгар Атил (Авитохолова България) по-късно обединява и българските племена на бастарните, дошли от Египет и кубратовите българи. Поставено е началото на Стара Велика България.

В края на IV в. гетите (готите) са преселени в нови земи, а другите български племена са вече реална заплаха на разпадналата се, под натиска на българи и хуни, в 395 г. на две части Римска империя и особено за нейната източна част - Византия.

Не бива да се подминава фактът, че елините и елинизмът, тяхната религия и култура имат за първоизточник и основа за развитието си тракомизийската общност (автохтонното пределинско население) и неговата високоразвита култура и цивилизация.

Достиженията на тракийската култура и цивилизация, на Орфей и неговото учение, на плеядата творци и създатели на по-късната култура на елини, византийци, гърци и техният доказан кимеро-тракийски (български) произход следва да заемат полагащото им се място в историята на древните българи и учебниците, които изучават младите наши сънародници - истинските им наследници.

Разглеждането на ролята и мястото на древните българи и техните предци във Волго-Уралието, Кавказ и Волжка България още веднъж потвърждава единния им родов корен, прародина, ген и култура със събратята си от кимеро-тракийски произход от Европа, Балканите и днешна България.

Позовавайки се на съществената роля на волжките българи в нашата история, е необходимо да се отделя още по-голямо внимание на взаимовръзките на българите край Волга и на Балканите през ранното средновековие с алани, тюрки, хазари, авари, славяни, руси и техния произход от древнобългарския родов корен.

Историята на човечеството от Стария свят и особено на представителите на бялата раса е неотменно свързана с праисторията на нашите предци - древните българи от кимеро-тракийски родов корен и това е исторически факт, който паметта на човечеството не трябва да оставя в забвение.

Въпросът за родословното начало на българите е от първостепенна важност не само за света, но преди всичко за нас, които носим това божествено име. Не ще и съмнение, че новите доказателства и неписаната праистория и история на древните българи през Стария свят ще измести окончателно тиражираните от "корифеите на науката", неиздържали проверката на времето, уж научно обосновани версии за най-ранната история на българите. Те ще дадат възможност на редица народи по света да узнаят автентичния си, изначален, български родов корен.

Анна Зографова
Международна академия по българознание, иновации и култура

ИСТИНАТА ЗА ГЛАГОЛИЦАТА И МИСИЯТА НА ЕПИСКОП ВУЛФИЛА

Един забравен исторически факт за император Константин Велики е, че още от средновековието е изказано предположението, че коренът му е български. Той е подпомагал готския епископ Вулфила при създаването на гетската писменост, а също и за превода на Библията от гръцки на гетски език. Учител на Вулфила бил епископ Теофил, участник в Първия вселенски събор в Никея (325 г.), в качеството на представител на Херсонските (Кримските) готи.

"*Тази, прочее, бежанска маса, императорът настани, както изглежда в Мизия, а самият Булфила (Вулфила), толкова високо ценеше, че когато говореха за него, често го наричаха съвременният Мойсей.*"

Филосторгий, по Фотий патриарх.

Според данни от Ватикана, Вулфила е направил цялостен превод на Библията на Стария и Новия завет, с изключение на книга 2, гл.5 на Книга "Царе". Първото преиздаване на готската библия на Вулфила е от края на XVII век в Стокхолм през 1671 г. с превод на латински, шведски, норвежки и исландски езици. Точно малко по-късно през 1963 г. хърватският изследовател Марко Япунджич съобщава свои аргументи и предположения както и такива на историци за връзка между готската азбука и глаголицата. Обстоятелството, че пет века преди славянските братя Кирил и Методий Булфила (Вулфила) изобретява готската азбука, която замества руните настройва в негова полза мнения на много от изследователите по въпроса кой е истинският създател на Глаголицата?!

Днес учените очакват нови открития и сензации за писмеността от времето на Мойсей. И ако в (Изх.34:27) на Библията пише че по времето на Мойсей е имало писменост, нека да си припомним от историята и библейската археология - по същото време възникват официално археологията, древната история , философия и други науки.

Според Евстатий Палестински, нашите предци преди писмото на светите братя Кирил и Методий, пишели с букви на египтянина Хозарсиф, доведен син на сестрата на фараона Рамзес II или точно Мойсей, който извежда еврейския народ от египетски плен през пустинята за да го заведе в Ханаанската земя. Почти невъзможно е едно протеже на фараони, какъвто е бил самият древен пророк Мойсей да не знае да пише и да чете, още повече, че той е станал и духовен водач на евреите в египетския плен. Библията е записана освен с писменността на епископ Вулфила (готската), така също и с глаголическо писмо. В този смисъл, глаголицата била използвана още през IV в. и не друг, а самият римски император е помогнал на епископ Вулфила от Никопол, да преведе Библията на латински за Рим.

Хронистите допускат грешка, объркавайки Кирил Кападокийски с Булфила (Вулфила). Последният е истинският, който "*изнамерил за българите 38 знака, с които унищожил гръцкия език*" - така пишат хронистите. **Българите действително са присъствали на Балканите още през IV в., докато све-**

тите братя Кирил и Методий само са "попоправили" глаголицата. А за Глаголицата има достатъчно сведения, че е била съставена от епископ Булфила (Вулфила), който в своето време бил Божий пратеник - един от тези древни велики посветени, който не само, че "чувал гласове" в храма на свето посвещение както и мисия, която той съзнателно поема. При съставянето на азбуката му помагал и небезизвестният Евстатий Палестинск, който вмъкнал в нея или по-просто я "перфектизирал" с букви на египтянина Хозарсиф, който бил син на сестрата на фараон Рамзес II (т.е. т.нар. Мойсей), който извежда еврейския народ от Египет в пустинята, за да го заведе в Ханаанската земя, земя обещана от Йехова на предците му.

Св Св Кирил и Методий

Когато възникват градовете на шумерите и акадите се появява писменост върху глинени плочки, доказателство за което е едно от най-големите открития на XX век - библиотеката в Тел Мардих (Сирия), където през 1975 г. италианските археолози разкриват 15000 глинени плочки, датирани от времето на царството Абла (Ебла). Това е преди Авраам или във времето това ще рече 2400 г. пр.Хр.

И ако учените в един момент са манифестирали тезата, че пророкът Мойсей не е могъл да пише, то днес новите търсения и изследвания доказват, че това съвсем не е било така. **Продължава да бъде спорно твърдението, че Мойсеевите книги от Стария завет не са били написани от него, а съставени впоследствие от неизвестни автори. По този повод самият син Божий Иисус е казал: "*Ако вярвахте на Мойсея, бихте повярвали и на мене, понеже той за мене писа. Но ако не вярвате на неговите писания, как ще повярвате в моите думи*?!"** (Йоан 5:46, 47).

През 1843 г. английският изследовател Роулинсон започва да изследва древното клинообразно клинописно писмо като три години по-късно той вече разчита първите надписи. Неговата първоначална цел била да открие и докаже съществуването на древна Ниневия. Малко по-късно се разкрива летния дворец на асировавилонския цар Саргон II (от 721-705 г. пр.Хр.). За този владетел в своите пророчества в Стария завет пише и пророк Исая (20:1). Малко по-късно, през 1845 г. по време на разкопките в непосредствена близост до Нимрод е разкрит и библейският Калах (Битие 10:11, 12), столицата на асировавилонския цар Ашурбанипал II. През 1846 г. продължават разкопките в Ниневия. В един от дворците на Ниневия учените откриват най-невероятната древна библиотека на Ашурбанипал II (668-631 г. пр.Хр.), която е съдържала над 30000 клинописни плочки

През 340-341 г. епископ Булфила (Вулфила) посетил Цариград (Константинопол), в качеството си на ръководител на делегацията готи, за уточняване връзките и взаимоотношенията между готите и Константинопол. По същото време църквата била подвластна на управлението на Евсевий Никомедийски, арианец и съученик на създателя на арианството Арий. Последният се ползвал с изключително влияние в двора на римския император. Докато Евсевий Никомидийски бил този начетен религиозен мъж, който лично покръстил в християнската вяра император Константин (с български корени) на смъртното му легло.

Предполага се, че трайното настаняване на готите в Придунавието по нашите земи е станало през 348-349 г. - седем години след хиротонисването на преподобния Булфила (Вулфила) за епископ. Той е хиротонисан от Евсевий Никомидийски за епископ готски и приемник на архиерей Теофил - починал готски епископ.

Първият превод на Библията след Христа по нашите земи е направен не от друг, а от Никополския епископ Булфила (Вулфила), създател на готската писменост. Той превежда Светото писание, с изключение на книгите за Царете (Макавеите), като е диктувал превода на свои съмишленици и на учениците си, а обучени от него монаси са преписвали многократно под негови диктовки.

И така най-старият запазен готски превод на епископ Булфила (Вулфила) на Новия завет, известен като "Сребърният кодекс" е написан в Равена по времето на крал Теодорих Велики (493-526 г.), днес е съхраняван в Университетската библиотека в Упсала (Швеция).

През Средновековието още един скромен библиотекар Анастасий пише на гръцки свои спомени и доказва, че "*когато след 1018 г. България попада под Византийско владичество, не е имало никакво гръцко покръстване и робство, а единствено спор между Рим и Константинопол, под чия зависи-*

мост и власт да остане Българската църква". По това време са били големи апетитите и страстите както на Византия, така и тези на Рим. Българите - наши предци, както е известно, многократно разрушавали устоите на Римската империя, чрез набезите на хуните и готите. Затова в официалната ни история дори и специалистите продължават да бъркат епископ Вулфила, с Кирил Кападокийски.

Според официалната наука, "Вульгата" (народен, общоупотребяван текст) е латинският превод на Библията, направен от Блажения Йероним, който се чувствал призван да поправи и създаде единство на Италийския превод на Библията. Дамасий I му възложил "да поправи и създаде единството на Италийския превод". И през 384 г. той поправил веднага Новия Завет, като използвал "Хексаплата на Ориген" и направил съпоставки с предшестващите го преводи. Блаженият Йероним бил "осъден от Вселенския събор за еретически възгледи".

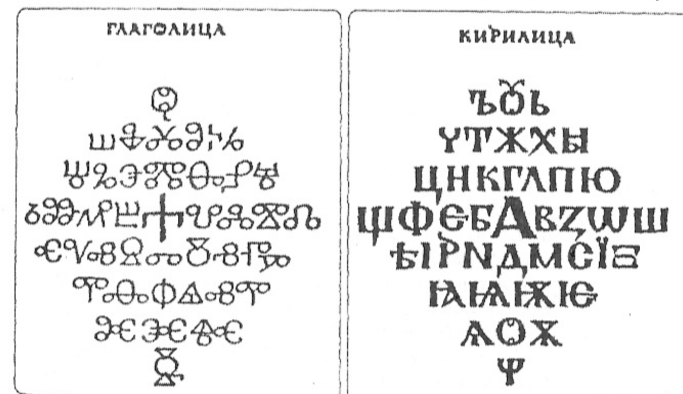
Роден през 330 г. в Стридон (Далмация), той получил светско образование в Рим, а богословско на Изток. Бил най-ученият писател на Западната църква и имал влияние върху папата. Напуснал Рим и заминал за Палестина, като край Витлеем основал манастир. Пещерната му килия се намирала в непосредствена близост до пещерата на Рождество, а последната станала ... негов кабинет. Имал персонална огромна библиотека и владеел отлично еврейски, гръцки и латински. Той оставил екзегетически трудове и коментарий "Еклесиаст", жития на големи и малки пророци, псалми, коментирал Евангелието от Матея и посланията на апостол Павел.

Мистериозен е случаят с иконата на светите равноапостоли - братята Св. Кирил и Методи, нарисувана през 1863 г., съхранявана и до днес в манастира на с. Мъглиж. Там, на фона на двамата братя се откроява фигурата на трети светец, облечен в зелено. Един от най-известните съвременни български реставратори, културологът Димитър Радев твърди, че на иконата е изобразен ирландския светец Св. Патрик, но според мнението на Боянския маг Йордан Иванов, на същата тази уникална икона е изобразен не друг, а именно епископ Булфила (Вулфила).

Днес българската история интерпретира факта, че именно на Методий се приписват заслугите на Вулфила. Всъщност след смъртта на Константин Кирил през 870 г., неговият брат Методий става панонски епископ, който според една панонска легенда бил благословен от папа Николай през 866/ 867 г. Това обаче е несъстоятелно, тъй като именно същият папа, според всички литературни и исторически източници е бил абсолютно против богослуженията на "славянски език", което на практика означава, че "Панонийските славяни" са се християнизирали и покръствали много преди Св. Константин-Кирил и Методий.

В периода IX-X в. Византийските хронографи не споменават нито ред за нашите братя Кирил и Методий. В този смисъл, решимостта на двамата да създадат по своя инициатива славянска писменост през 855 г., цели 4 столетия след епископ Вулфила, и да проповядват чрез славянски книги, се обяснява с българската политическа и културна мощ през втората половина на IX в.

Тъй като за ранното християнство йерархията на Рим и Константинопол е била неприемлива, известни историци твърдят, че мисията на Кирил и Методий е резултат от рязкото изостряне на отношенията между Рим и Константинопол. Дори има сведения, че патриарх Фотий, когато предявил към своя колега - римския папа Николай, своите 60 претенции за "отстъпления от правото на вярата", е организирал или участвал в организирането на мисията на двамата братя. Продължавайки разсъжденията в този ред на мисли стигаме до заключението, че ако кирилицата е била създадена като пълно подобие на гръцкото писмо, то глаголицата, трябва задължително да е една неутрална азбука.

И точно тук, когато се коментира произходът на глаголицата, трябва задължително да бъде взета под внимание една интересна подробност, че в науката много се спори дали, защо и по каква причина е била осъществена т.н. "арабска мисия" на Константин. Ползвайки готическата азбука (изобретеното писмо на готите от епископ Вулфила), превода на библията на латински, направен също от Вулфила, както и "глаголическите букви на Вулфила", Константин заминава за страната на Сарацините, за да ... открие "тайни клинописи " за писмото на предците прабългари (вероятно БУСТРОФЕДОН), на който говорели и пишели хората на Земята още преди построяването на Вавилонската кула. Тъй като в Арабския халифат по това време се считало, че арабският език превъзхождал всички останали имало дори и забрана Коранът (след V в.) да бъде превеждан на други езици. В "Житието" на Константин се казва, че "той оборвал своите събеседници философи с цитати от Корана". Същевременно съвременниците на Константин от Халифата оставили сведения, че той много изучавал и събирал древни ръкописи ...

Съществуват от онова време сведения за древен трактат, оставен от времето на древните цивилизации Ел Обейд, както и от цивилизацията на шумерите, в които старозаветните библейски сюжети и притчите за сътворението са били написани със сътворени непознати писмени знаци - тайнопис, (йероглифи), разкодирани чрез ... ГЛАГОЛИЦАТА. В същата връзка, след приемането на християнството по българските земи, се засилило особено влиянието и на богомилството. Макар и недостатъчно проучени, забравените тайни на богомилите от ереста на църквата по някакъв начин напомнят за взаимодействията между коптската и старобългарската книжнина, интерпретирани чрез глаголица.

Какво всъщност е търсел Константин Философ в страната на сарацините?! Според хронистите той бил там преди 863 г. В коментарите към древните житиета, КОГАТО се споменава за ГЛАГОЛИЦАТА, не се употребява терминът "славянско писмо"! И тъй като борбата с езичниците, с ересите от типа на богомилството през средновековието продължава със столетия, историците цитират трудове, посветени на въстания в славянските земи, оглавявани от Влъхви (1024 и 1071 г.) както и въстанията в Суздал, като подчертават, че ГЛАГОЛИЧЕСКИТЕ ТЕКСТОВЕ са информирали за тези събития.

През 867 г. Кирил участвал и в спор с попове триезичници във Венеция, като посочил, че "от притежателите на собствено писмо - арменци, грузинци и абхазци", арменците имали "първенство" като причината за това заключение била, че в началото на V в., просветителят на Армения, Месроп Маштоц е изнамерил (изобретил) трите азбуки - арменската, грузинската и абхазката. Така, с придобитото ново писмо - кирилицата и с преоткриването на глаголицата, Кирил и Методий приобщили към "божия закон" славянските народи.

През 860 г. полиглотът Константин-Кирил, заминава за Херсонес. Там той влиза в остри теологически спорове с цяла плеяда духовници, които са били представители на исляма, юдаизма, тангризма, зороастризма и на християнството. През 861 г. философът посещава аланите, а през 863 г.заедно с брат си Методий гостува на Великоморавския княз Ростислав и на блатненския княз Коцел. Там двамата подготвят над 100 ученици и последователи. Обучавайки ги на славянско четмо и писмо. А глаголицата така и не набира мощни свои последователи точно в този период, защото тази азбука е съществувала и преди Кирил и Методий. Дори само едно просто сравнение между глаголицата и брахминската азбука показва, че йероглифите на девет от буквите в двете азбуки почти напълно съвпадат. Констатирани са съвпадения и с някои еврейски букви.

Когато папа Адриан благословил делото на двамата братя Кирил и Методий, папа Йоан VIII забранил християнските богослужения на "варварските езици". А когато след смъртта на своя брат Кирил, почти в края на своя човешки живот (885 г.), Методий е посетил Рим, където е искал да обори твърденията, че Светото писание е можело да се проповядва само на еврейски, гръцки и латински. Папата се съгласил с него, но тогава поставил и условието - богослуженията да се водят само на еврейски, гръцки и латински. Значително по-късно през 1061 г., папа Александър II, в своя специална "Була" нарекъл двамата братя Кирил и Методий еретици. Тяхното писмо той назовал ... готско и арианско!

Още веднъж искам да припомня факта, че проф. д-р Ганчо Ценов, в своята студия "Произхода на Българите и началото на Българската държава " визира произхода и на готите и по този повод цитира хронисти от III век, според които "*Дексил, който през 269 г. отблъснал гетите, нападнали Атина*".

Според академик Йордан Иванов готите и гетите някога са били един и същи народ. И ние сме техни братовчеди. А факта, че готите не са германи, надявам се, знае и самият ни цар - Симеон II Сакс Кобург унд Готта.

Св. Йероним, съвременник на Амбросий, живял през V в. пише: "*Всички учени наричали готите повече гети, отколкото Гог и Магог. Те били седем племена, за които се казва, че са от рода на Яфета и живели на север.*"

Хуните - Куни са били българи. Това са КУНИТЕ от IV в., живели по поречието на Дунав. Може да се каже, че именно те са били пионери в християнизацията на Балканите. Те са първите, които са изучавали Евангелието. А Библията е била написана с писмената на потомъка на готите Булфила/ Вулфила (Заради Викторията - V в.), означаваща "Победа". Епископ Булфила (Вулфила) е останал известен във всичките писмени източници на древността. Името му остава изписано завинаги в аналите на вековете като Вулфила, което ще рече още също и "успех" и "възвишеност, а също така и победа" ...

Отново според академик Йордан Иванов иконата, определена от специалистите като икона на Св. Патрик, нарисуван заедно с братята Св. Кирил и Методи - в Мъглиж, всъщност е икона на епископ Булфила (Вулфила) - епископът на Никопол, който всъщност е истинският създател на азбуката "Глаголица". Затова и фонът в иконата е зелен. Защото това е традиционният зелен цвят на Придунавието, цвета на региона на Никопол от онова време. Ето какво твърди той: "*По много други поводи интерпретациите на нашата българска история чрез гръцки източници или от страна на гърците не са точни. Гърците дълго време са скривали, че най-големият учен на Балканите във времето на Питагор е бил Салмоксис (Залмоксис), комуто не били чужди знанията на Питагорейската школа, която пък заимствала знания от Персеполис, Мемфис и Древна Халдея. Самият древен учител Залмоксис - Салмоксис, интерпретиран от учените като слуга на Питагор, най-вероятно е бил негов учител, защото знанията и космогоничните познания на дакомизийците на Балканите са били много по-древни. И както след време ще стане ясно, че Тамирис от Тракия би могъл да се окаже не друг, а същият онзи древен Омир, тук още веднъж искам да отбележа, че ние българите не знаем почти нищо за историята на нашите по-късни панонски крале от III в. след Христа, отново по вина на древните византийски хронисти. Нека не забравяме, че и на остров Крит до Средновековието, ритуални служби в християнски храм се извършвали чрез използване на текстове в богослужебни книги, написани с глаголическо писмо. Когато през IX век княз Борис покръстил езическите ни болярски родове на връх Ком, под въздействие и влияние на своята сестра, възпитана в Константинопол - то това било второто кърваво кръщение на българи във вярата на Христа, за да се откажат предците ни от Тангризма. Почти по същото време предците от Волжка България по подобни причини са принудени да приемат исляма, в качеството на основна религия.*"

Въвеждането на християнството като основна религия и неговото усвояване най-вече от българите, точно в този момент се оказва изключително важно, още повече, че тогава също са направени и преводите на Библията. И по някакви непонятни, необясними държавнически причини, наследниците на българския престол, след кхан Тервел от имперският род Дуло биват свалени от управление, като следващият Кхан Телериг дори бяга, т.е. "емигрира" в Константинопол.

В IV в. Библията се превежда за българите. Това била Булгата (Вулгата) - в превод отново на епископ Булфила (Вулфила). Император Константин Велики, който е искал да премести римската столица в Сердика и казвал: "*Сердика, това е моят Рим!*", подпомогнал готския епископ Булфила (Вулфила) в

превода на Библията. Точно той, римският император Константин Велики, бил последовател на "*двамата себияни, които поставиха епископ Булфила (Вулфила) за главен владика на Мизия*".

Хронистите пишат за българското участие в разгрома на император Валенс през 378 г. сл.Хр., когато става прогонването на готите от Балканите. Нека не забравяме, че Михаил Сирийски оставя и сведения за заселването на над 10000 българи в Мизия и Дакия датирано в мандата на император Маврикий (582-602 г. сл.Хр.), описано изрично като "мирно заселване" с личното позволение на Маврикий без инвазия или след война, като името на предводителя на българите било Болгарис, а не Аспарух.

През IV в. се е образувала и готската епархия, начело на която застанал същият този епископ Вулфила (Булфила), който дори взел участие и в известния Никейски събор. Освен че Вулфила ръководел епархията повече от 40 години той създал готската азбука и превел на готски език Светото писание, в което обаче не включил книгите "Царства" и "Съдии". Според неговите съвременници това той направил съвсем умишлено "за да не възбужда войнствения дух и жестокостта на готите!", защото освен за духовността, той се грижел и за мирските дела на народа си. Затова дори самият император Констанций го нарича "Този Мойсей на Готите". И така, с риск да се повторя ще отбележа още веднъж, че по времето на император Констанций част от византийците вече изповядвали арианството и с цената на православието на готите, епископ Вулфила успял да внуши на следващия император Валент, да разреши заселване на готите в Тракия. Това стимулирало готите да приемат православието, но друга част от тях съдействала и за разпространение на арианството всред племената вандали, бургунди и лонгобарди.

Подпомогнат от император Константин Велики, епископ Вулфила, както казахме, превежда Библията на гетски езикът. Това е езикът на който са говорили тогава в Придунавието. Времето е било през 306-337 г., но в никакъв случай не по времето на император Валент (364 г.). Самият Паисий открива тогава българи в империя на Валент, за които хронистите споменават, че са гети, хуни, а същевременно и християни. Известно е, че император Константин Велики въвежда християнството като официална религия в Рим.

От това време хронисти от Византия оставят сведения, че "*Цели два века преди пристигането на Аспарух, българи още през IV в. завладяват земите на двата Епира, Тесалия, Дарданелите и други крайдунавски области*". А по същото това време, същите тези българи отдавна вече са били християни.

Библиография:

1. БИБЛИЯ. Свещеното писание на Стария и Новия завет от 1924 г. София, Придворна печатница.
2. "Запознаване с Библията". издание на "Свято Троицката-Сергеевата Лавра". Русия, 1990.
3. Проф. Михаил Поснов. "История на християнската църква". Християнска култура, т.I.
4. Lynn Picketq 1990 q. "The encyklopaedia of the Paranormal/ A Complete Guide to the Unexplained.
5. Проф. Александър Фол. "Политическа история на траките". Изд. "Наука и изкуство", София, 1972.

6. Митова-Джонова, Д. "Протосардинската култура нураги". София, 1982.
7. Mitova-Dzonova, D. Megalitischer Brunnentempel protosardinischen Types, p. 14, Abb. 34, 38, H. Muller-Karpe, Handbuch der Vorgeschichte. Munchen, 1974.
8. Mitova-Dzonova, D. Die protosardinische Plastik als Quelle der christischen Ikonographie.- XVI.
9. Митова - Джонова, Д. Към проблема за произхода на раннохристиянския баптистерий. Годишник на Националния институт за паметниците на културата. София, 1987.
10. Попко, Мачей. "Митология на хетска Анатолия". Изд. "Български художник". София, 1983.
11. Макс Даймънт. "Евреи, бог, история". Изд. "Шалом". София, 1998.
12. Уилям Лангър. "Енциклопедия на световната история".
13. Изд. "Советская энциклопедия". т.I и т.II. „Миты народов мира". Москва, 1980.
14. Апокрифно християнство, апокрифна и гадателна книжнина на Балканите. Каталог за изложба, посветена на 2000 години от Рождество Христово.
15. Данов Хр. "Херодот като извор на историята на Тракия, Македония, Пеония и Западното Черноморие".
16. Мулешков Сп. "Обществено-икономическият строй на траките от VIII до IV в. пр.н.е. ИИБИ, 1951.
17. Ерих фон Деникен. "Когато Слънцето беше бог". Изд. "Български писател". София, 1980.
18. Проф. Фол, Ал. "Политическата история на траките - края на второто хилядолетие до края на пети век преди новата ера". Изд. "Наука и изкуство", София, 1972.
19. Анна Зографова, Таня Манова. "Боянският маг". Изд. ЕТ "Йордан Иванов", 2004.
20. Вернер Келер. "Библейски събития". Синодално издателство. София, 1960.
21. М. Грант. "История на древния Израел"

Проф. д-р Никола Алтънков
Международна академия по
българознание, иновации и култура

АМЕРИКАНСКИ СВЕДЕНИЯ ОТ НАЧАЛОТО НА XX ВЕК ЗА ПРОИЗХОДА, РАСАТА И ЕЗИКА НА БЪЛГАРИТЕ

Имиграцията в САЩ е неограничена почти до края на Първата световна война. През целия XVIII и XIX век не се е изисквало нищо друго, освен пристигане до бреговете на Америка за добиване на така мечтания след 1920 година имигрантски статут, който дава право на заселване и работа за всеки новопристигнал. Вълните от имигранти се засилват особено след средата на XIX век; мнозинството от пристигащите са "познати": те са предимно скандинавци, германци, англичани, шотландци и ирландци - главните народностни групи, формирали ранните САЩ.

Положението се променя към края на века, когато започват да пристигат жители от славянските страни в Европа, включително евреи, както и азиатци (главно китайци), дотогава сравнително непознати на американците. Учудени от начина, по който тези хора изглеждат, със странни облекла, реч и маниери, стъписани най-вече от броя им, който налага разрастване на местата за тяхната карантина, както и увеличаване на броя на чиновниците в имиграционните служби, американските власти решават да внесат ред в съществуващите дотогава доста свободни правила за пристигането, приемането и настаняването на тези хора в новото им отечество.

В 1907 година сенатът решава да възложи на американските учени огромната по мащаб и значимост задача за класифициране на пристигналите и пристигащи имигранти по раса, език, страна и региони. Необходимо е да се знае кои са тези хора, откъде пристигат, какво говорят, с какво се занимават. Оттам и по-големият въпрос дали те са необходими за Америка, а ако отговорът е положителен, кои от тях и защо? На пръв поглед задачата е непосилна. Постиженията на световните учени по тези въпроси са все още до голяма степен в състояние на първоначално развитие.

Въпреки съществуващите пречки и неудобства обаче поръчението е изпълнено и в 1911 година се появява т.нар. "РЕЧНИК НА РАСИ И НАРОДИ" (DICTIONARY OF RACES OR PEOPLES), където в отделни раздели и статии са описани всички народи, раси и етнически групи, представители на които се намират в Америка. Този скромно наречен "РЕЧНИК" представлява сам по себе си едно върховно постижение на научната мисъл за времето си. Макар че интересът на американските учени към имигрантите в началото на миналия век е практически обусловен, той е в същото време доказателство за високото научно ниво на изследователите от САЩ.

Доколкото е известно, подобна мащабна класификация на народи и раси (по онова време, преди повече от 100 години думата "раса" няма негативно значение, поне такова каквото придобива след края на Втората световна война) е първият успешно извършен опит в Европа или в света. Заради това би било много интересно да се надникне в неговите страници.

Статиите и таблиците са строго издържани от научна гледна точка. В съставянето на "РЕЧНИКА" са привлечени водещи американски учени: езиковеди, етнолози, социолози, историци и антрополози. В изследванията са взети под внимание трудовете и на европейски учени, главно англичани, французи и немци, макар че работата, свършена от американски учени, е основата на този грандиозен труд. Разбира се, че и преди "РЕЧНИКА" съществуват научни трудове от подобен характер, издадени в Европа и в САЩ от първокласни учени, които се занимават с класификация на раси и народи. Все пак това е най-големият и значителен опит за времето си, който даже и след 100 години се откроява с меродавността си. "РЕЧНИКЪТ" е паметник и огледало на постиженията и откритията на своето време и все още представлява интерес за всички, които работят в областта на сравнителната антропология, лингвистика, социология и история.

Въведението към "РЕЧНИКА" посочва, че приетият разграничителен критерий за раси и народи е езиковият. Това отразява нивото на научното мислене по онова време, което дава предимство на езиковите открития и данни в сравнение с антропологични, исторически и етнически прилики и разлики.

От значение за нас е статията за българите. Тя обхваща около три пълни страници и се занимава с нашите расови, физически, антропологични и езикови характеристики, като включва и кратък исторически преглед и сведения за българската имиграция в САЩ до 1907 г. От интерес са също и статията за "Славяните", както и статиите за "Урало-Алтайци", "Угро-Фини", "Маджари", "Румънци" и други.

Пълната статия за българите в превод от английски (извършен от мен, Н.А.) се намира в края на настоящия доклад. Общото впечатление от нея е положително. Важно е да се съзре, че преди 100 години ние далеч не сме били непознати, нито пък неразбрани даже и от страна на учени отвъд океана. Интересно е да се запознаем с главните характеристики за нас, за да сравним нивото на тогавашната наука и мислите, постиженията и схващанията на американските учени от онова време със сегашните ни представи - научни или не - по тези въпроси.

В статията се твърди, че ние принадлежим езиково към източния клон на славяните (споменахме, че езикът е критерият за класифицирането на расите и народите в "РЕЧНИКА") и по този начин расово сме арийци. По произход се смята, че сме фини, в скоби монголци, въпреки че сега (тогава!) представляваме европейския (кавказки) физически тип. Важното и интересното излиза още в началото на статията. Съставителите твърдят, че "*Българите и техните северни съседи - румънците - принадлежат към редките раси, които са физически от един произход и езиково от друг. Докато българите се считат като азиатци по произход, които са приели славянски език, румънците (виж по-долу) са славяни, които са приели латински език.*" (стр.26)

Това твърдение се появява още веднъж в статията за славяните, където, след като се подчертава, че класификацията на славяните в подробната таблица е базирана на славянски езици, а не на физически раси се казва: "*Българите принадлежат там* (при славяните, б.м., Н. А.) *само по осиновяване. Те са главно от монголски или "турански" произход, който е взел на заем един славянски език. Точно обратният е случаят с румънците, или "молдово-влахи", които са главно славяни по кръв, но латинизирани по език*". Тук трябва да се добави, че "РЕЧНИКЪТ" по-надолу, на същата 130 страница, в статията за славяните твърди, че "... *точно казано, няма славянска раса*".

По-нататък се изброяват всички основни факти относно езика ни, които са валидни и днес. За езика ни се казва, че "*Той е толкова близък до последните (сърбо-хърватските диалекти, б.м., Н.А.), че дава на сръбските езиковеди извинение за представянето на повечето българи в Турция* (времето е преди Балканските войни, б.м., Н.А.,) *като сърби*". Същевременно се отбелязва, че "*Старобългарският език е бил най-ранният писмен славянски език и той съществува даже до днес в литургиите на православната църква под името църковнославянски. Неговата азбука, кирилицата, е най-старата форма на всички съвременни славянски азбуки ...*"

Съществуващите още тогава претенции за "т.нар. македонски диалект" като отделен и независим език, и следователно македонска раса или народ, "РЕЧНИКЪТ" квалифицира като "*... една от патриотичните лъжепредстави, която не е непозната всред опартизанените филолози от региона.*"

В същата статия за българите "РЕЧНИКЪТ" поддържа позиции, които в днешна България биха били изтълкувани може би като проява на старомоден български национализъм. Например: "*Българите заемат територия, която е поне с една половина по-голяма отколкото самата България (има се предвид държавата в тогавашните ѝ граници, преди войните от 1912-1913, б.м., Н.А.). Повечето от нея лежи южно от България, в самата Турция, специално в централна Турция, простираща се на запад до Албания. Фактически цяла централна Турция е българска по население чак до Егейско море, с изключение на една тясна крайбрежна ивица, и тя е населена не от турци, а от гърци.*" Или: "*Според преброяването от 1905 г. българите са 3 200 000. Цялото население е 4 000 000. Пълният брой на българите в Европа е между 4 и 5 милиона. От тях около 1 000 000 са в Турция.*"

Ето и пълният текст на статията за българите в "Речника":

БЪЛГАРИ. *Местната раса или народът на България, принадлежащ езиково на източния клон на славяните и следователно арийски; предполага се да е фински (монголски) по произход, въпреки че сегашния му физически тип е европейски (кавказки). Той е също вероятно най-многобройният народ в Европейска Турция, но числото му е малко в сравнение с тези на други славянски раси или народи и досега размерът на емиграцията му в Америка е доста нисък.*

Българите и техните северни съседи - румънците - принадлежат към редките раси, които са физически от един произход и езиково от друг. Докато българите се считат като азиатци по произход, които са приели славянски език, румънците (виж по-долу) са славяни, които са приели латински език. Тъй като езикът е критерият в една систематична класификация на европейските раси, както е обяснено във Въведението (виж!), той е отправната точка за разискване в статията за българите: и няма съмнение относно мястото заето от този език. Българският език принадлежи към югоизточния раздел на славянските езици и в много отношения се намира между руския език и сърбо-хърватските диалекти (виж статиите за тях и специално за славяните). Той е толкова близък до последните, че дава на сръбските езиковеди извинение за представянето на повечето българи в Турция като сърби. Обаче по един важен показател той е предшественикът на руски, както и на сръбски език. Старобългарският език е бил най-ранният писмен славянски език и той съществува даже до днес в

литургиите на православната църква под името църковнославянски. Неговата азбука, кирилицата, е най-старата форма на всички съвременни славянски азбуки, въпреки че някои твърдят, че азбука с подобна външност, глаголицата, я е предшествувала между западните словенци.

България притежава най-старата славянска книжнина. Тя датира от малко повече от 1 000 години. В деветия век Кирил и Методи, славянски апостоли, са създали нейната писменост. Очевидно само един или два века преди това българите са говорели фински език, с който са дошли в Европа от Азия. Приемайки езика на славяните, които са били завоювани и организирани политически от тях, те самите са били погълнати от славянското население. Те са загубили не само древния си език но и физическия си облик. Докато те са най-истинските азиатци по произход от всички славяни, те са европеизирани по външност и характер. В известно отношение техният живот е по-цивилизован и установен отколкото някои от славяните по на запад от тях: в Черна гора и Далмация. Те са не само по-малко войнствени по дух от тях, но са и по-заседнали като земеделци. Въпреки това, те изглежда чувствуват, че фактически не принадлежат към европейската цивилизация, тъй като казват за някой който посещава страните на запад от тях, че "отива в Европа".

Проблемът относно физическия тип на българите е по-сложен за решаване. По-малко научна работа е била извършена за тази част на Европа отколкото за повечето други нейни части и още съществува съмнение, касаещо разселването на тази раса в предисторическия период и следователно относно мястото на техния произход. Съществува обаче малко съмнение, че два физически типа се срещат на противоположните краища на България. Докато тези от запад са явно широкоглави, тези на изток са, поне частично, също толкова явно дългоглави. Западните българи са главно - така изглежда -от същия славянски тип както техните съседни родственици сърбо-хърватите. Албанците (виж: за тях), които са техни съседи на югозапад, са също много широкоглави, но са по-високи отколкото истинските славяни. Обяснението за дългоглавия тип на изток не е толкова просто. Някои смятат, че това показва ранен фински произход. Други могат да спорят, че той е италикски, или поне "средиземноморски", тъй като без съмнение този елемент доминира между източните румънци, които са техни съседи.

Българите от източния тип са главно брюнети, с тъмни коси, макар че казват че 40 процента от тях имат светли очи. Расата е по-скоро ниска на вид и добре набита, обаче никакви специфични монголски черти не са останали, освен може би високите скули и по-скоро тесни очи, които се срещат обикновено между тях. Трябва да се приеме, че сегашните българи са асимилирали турски, гръцки и румънски елементи, също както и славянски. Това е вярно даже за езика им, както и за кръвта им. Българският език е фактически най-нетипичният от всички славянски езици понастоящем. Въпреки че на него е принадлежала първата славянска книжнина, сега той няма почти нищо и това, което притежава се е развило през последния век.

От българските диалекти най-важният за отбелязване е така нареченият македонски. Някои са твърдели, че съществува отделен македонски език и по този начин и отделна раса или народ. Но това изглежда да е

една от патриотичните лъжепредстави, която не е непозната всред опартизанените филолози от региона. Другите главни диалекти са родопският и южно тракийският, или горно и долно мизийският. Добре известните помаци са мохамедански българи, чудесен физически тип. Помалко от 20 процента от българите са мюсюлмани, три четвърти принадлежат към православната вяра. Самите българи презрително наричат смесения народ по бреговете "гагаузи".

Има малко съмнение, че българите са дошли през Южна Русия до сегашното си местоживеене по време на ранните миграции през средновековието. Някои извори ги поставят през втория век по крайбрежието на река Волга, от която изглежда са взели името си. Наистина, страна, наричана "Велика България", е била известна там чак до десети век. Ако общоприетото предположение е правилно, българите са най-близки по произход до маджарите от Унгария и фините от Северна Русия. След тях те са най-близки по родственост до турците, които, като владетели, са живели дълго между тях. Но както турци, така и фини са клонове от голямото уралско-алтайско семейство, което води произхода си от северна Азия, вероятно Монголия (виж статиите за тях).

Развитието на българите оттогава насам е добре известно. По едно време те са били най-опасните врагове на Източната Империя. На изток те са играли същата роля, както тевтонците на запад - първо като противници на по-висшата цивилизация, след това като нейни съюзници и пазители против варварите, намиращи се извън пределите им, накрая като независим и могъщ народ. През X век българското царство е покривало повечето от това, което днес е известно като европейска Турция и Македония. Българите са били практически независими от 678 до 1392 сл.Хр., когато са били покорени от турците. През последното поколение България е добила отново своята независимост от Турция и напоследък е получила допълнителна част от турската територия - областта южно от Балкана, известна като Източна Румелия. Дотогава България е била ограничена в региона между Балкана и Дунава с изключение на румънската област, лежаща между долния Дунав и Черно море, която се нарича Добруджа. На запад, както беше споменато, България граничи със Сърбия, на югозапад - с Турция.

Българите заемат територия, която е поне с една половина по-голяма отколкото самата България. Повечето от нея лежи южно от България, в самата Турция, специално в централна Турция, простираща се на запад до Албания. Фактически цяла централна Турция е българска по население чак до Егейско море, с изключение на една тясна крайбрежна ивица и тя е населена не от турци, а от гърци. Не е общоизвестно, че турците представляват само едно малко малцинство от населението на европейска Турция; някои смятат че те са само една-седма от него. Преброяване на населението никога не е било правено. Разбира се турците са разпръснати навсякъде като управници, също както гърците се намират навсякъде като търговци. Има и други раси или народи в турската част, която по население е главно българска. Специално в Македония списъкът на расите се увеличава с прибавянето на сърби и други южни славяни, албанци и даже румънци в значителни числа. Последните под името цинцари или куцовласи се простират доста компактно от югозападна Македония южно чак до централна Гърция.

Определяйки географията на българския народ по друг начин можем да кажем, че тя покрива източната третина на Балканския полуостров. Западната третина е сърбо-хърватска, южната трета - гръцка и албанска. Всичко това е било откъснато от старата турска империя; повечето от него с изключение на Гърция при подялбата от 1878 г. В самата България живеят почти 500 000 турци, включително доста компактни поселения в южната част на Източна Румелия и в североизточната част на България близо до Черно море. Съществуват още значителен брой цигани, румънци, гърци и шпаньолски евреи - от 30 000 до 90 000 от всеки от тях. Самите българи наброяват 3 200 000 (преброяването от 1905 г.) в България. Цялото население е 4 000 000. Пълният брой на българите в Европа е бил изчисляван различно от 4 до 5 милиона. От тях един милион сигурно са в Турция. Понастоящем те се намират в немалки броеве другаде. Преброяването в Русия посочва 170 000.

От гледна точка на американската имиграция българите изглежда са по-маловажни, отколкото повечето други славяни, по отношение на сегашния или бъдещият размер на тяхното заселване. По процент имигранти на хиляда те се намират под почти всички други славяни, освен бохемци и руси. През 1907 г. този процент е бил 3 на 1 000, броени заедно със сърби и черногорци, от които те не могат да бъдат отделени в имиграционните статистики. В сравнение с тях родствената хърватско-словенска група пристига в Америка с 13 на хиляда в същата година, докато словаците заедно с евреите водят с 18 на хиляда. Броят на българите е твърде малък, за да създаде даже временен наплив от имигранти подобно на евреите или ирландците. Българи, сърби и черногорци, също както и останалите славяни, отиват главно в щати, където има най-голяма нужда от неквалифицирана работна ръка. През 12-те години от 1899 г. до 1910 г. 97 391 имигранти от тези раси са били приети в Съединените щати. 22 476 от тях са отишли в Пенсилвания, 18 467 в Илинойс, 15 197 в Охайо и 9 942 в Ню-Йорк.

РЕШЕНИЯ

на Първия Общобългарски интердисциплинарен конгрес
"История на древните българи от Стария свят"

Общобългарският интердисциплинарен конгрес по категоричен начин доказва древността на предците, ни от общия ни родов корен с неговите два клона - именски (кимеро-мизийски и сапейски/ шопски) и синдо-ариански (етиопо-лелегски, каро-пелазгийски-тракийски). Българите (балагурите) - първите големи учители на човечеството са нашите най-ранни предци, от които води началото си праисторията.

Както всяко човешко творение, така и писменото, включително и най-употребяваната в света, като доказателство за определени период на историческото развитие книга - Библията, въпреки достойнствата й, има и свои недостатъци. Най-големият неин недостатък е присвояването на части от предисторията на други племена и народи в полза на племената и народите, от които произхождат нейните съставители. Загърбвайки хилядолетното праисторическо развитие на древните българи, с легендата за библейската "богоизбраност" на един народ, тези автори създават предпоставките да се доказва нашето начало и произход след Потопа и Ной. По-късните древногръцки автори - първите историци на Новата ера ще присвоят преобладаващата част от древнобългарската история и особено тази на останалите в исконните си земи на Балканите - траките.

Многобройните доказателства за произхода на нашите предци и родоначалници, и особено за Зиези - древния богочовек мизиец Миези -"бащата на народите", възстановяват праисторическата ни древност и налагат необходимостта от разширяване хоризонта на познанието ни за историята и праисторията не само на българите, но и на цялото човечество. Те ни връщат хилядолетия назад във времето, в епохата на Каменната ера, в която се намират археологически, астрологически, математически, геологически и други доказателства и артефакти.

Конгресът отхвърля библейската догма за произхода на човека и "сътворението" и приема за единствено разумна и логически правилна дълбоката древност на произхода на съвременния човек и на единствения древен род, чиито потомци живеят и сега в съвременната епоха - този на древните българи. Хронологията на историческите събития, утвърдена от участниците в Конгреса, е още едно многостранно доказателство, подкрепено с безспорни аргументи за праисторията на нашия древен род. Тя е и доказателство за разширения хоризонт на познанията, които час по-скоро трябва да се приемат и от "официалната" наука. Това е не само дълг, но и право, и задължение на историците към паметта на собствения им народ и родина.

Конгресът оценява по достойнство дългогодишната дейност на Центъра по прединдоевропейски българоложки изследвания на МАБИК и неговите членове и сътрудници, а така също и дейността на всички институти и отделни лица в страната и чужбина - български изследователи, работещи по тези проблеми и обединили безкористно знания, умения и труд за достигане до съществения извод за всички българи по света: **праисторията на нашите предци започва от палеолита, а историята от неолита, в исконната прародина - тук, на Балканите (поречието на р. Дунав, около Черно море и Стара планина)**. Името българи произхожда от името на древните ни предци - Бан - Балгури и пелгарите - българи далеч в епохата на праисторията.

Участниците в Конгреса не приемат тезата, че за предци на днешните българи от нашата страна могат да се считат само онези от тях, които са дошли на Балканския полуостров след Новата ера и заедно с намиращите се тук, в нашите земи, славяни образуват България. Невярно е твърдението, че само те могат да се свързват с историята на нашата държава. Отхвърля се и тезата, че включването в праисторията на България и на други групи, е панбългаризъм. Недопустимо е да се свързва етносът само с религиозния и културен модел, който са възприели отделните негови съставки. Най-фрапиращият случай за това са волжките българи.

На всички тези твърдения отговорът е ясен и категоричен - етносите са продукт не само на религиозни вярвания и модели, а плод преди всичко на единен произход на братя по кръв - хора с единен родов корен. Оттук и изводът, че **не българите имат тюркски, славянски, тракийски, хунски и други корени, а обратното - от българите произхождат тези и редица други племена и народи**.

Изричането на историческата истина е само в интерес на цялото човечество, а не само за този народ или племе, който е посочен чрез нея. Сега, във времето на глобалната свобода и мисълта на действието, не може да ни се отнема повече праисторията на предците ни от най-дълбока древност. Всички допуснати грешки и присвоявания трябва да се отстранят от историята и достолепието на древния ни род. Така нареченото "преселение на народите" не е нищо друго освен едно завръщане на частта от древнобългарската общност, която по различни причини преди хилядолетия се е преселила на изток, а през античността и средновековието се завръща в исконната си прародина, като се обединява в едно със своите събратя на Балканите. Човечеството следва да знае и да помни тази истина.

Ние, като народ с хилядолетна история, не сме длъжници, а вносители в културната съкровищница на Балканите, в Европа и в света. Всичко това ни дава основание да работим за автентичната история и култура на древния ни народ. Нашата вяра и мечта е истината. Нашият Бог е човекът по всички краища на света, без оглед на раса и религия, човекът с равен старт и възможности за просперитет.

Като изхождат от казаното до тук, участниците в Конгреса считат за крайно необходимо своевременно, на базата на единен, интегрален комплексен и интердисциплинарен подход, под ръководството и с активното участие на МАБИК, да се решават последователно и задълбочено следните проблеми и въпроси в интерес на всички българи по света:

На първо място - разгръщане на целенасочена кампания за достигане до всички българи у нас и в чужбина познанието за величавата и достолепна история на най-древен народ на територията на днешното Северно земно полукълбо. С оценките, изводите, материалите на Конгреса и разработките на участниците в него, както и на цялостната изследователска работа на родолюбиви българи, научни, образователни, културни дейци, творци и интелектуалци да се запознаят чрез специализирана просветно-рекламна кампания българите по света, международните органи и организации.

Второ - в основата на кампанията да се заложат потвърдените от Конгреса оценки, изводи и материали на двете досегашни сесии по проблемите на българите в Стария свят, включително хронологията на историческите събития, очертаващи пътя на културното и държавно развитие на нашите предци от дълбока древност.

Трето - след запознаване на държавните органи и институции, занимаващи се с историята на българите и на България, да се потърси допълнителна помощ и подкрепа и от българските неправителствени организации, фирми и други за разгръщане на цялостна просветно-разяснителна и образователно-възпитателна работа сред младежта, студентите и всички граждани на Р. България, а в последствие и сред българските общности в чужбина.

Четвърто - МАБИК да направи целенасочено предложение пред НС, МС, Министерството на културата и Президентството за създаване от държавните органи и организации необходимите финансови, организационни и други предпоставки за продължаване на целенасочена изследователска работа по проблемите на прединдоевропейската праистория на древните българи и общия ни родов корен. На преден план да се постави проблемът за археологически и други проучвания с помощта на всички науки и способи на територията на Северна България.

Пето - от името на всички участници в Конгреса да се поиска категорично подкрепата и патронажа на държавния глава, НС и МС, на Националното сдружение на общините по отношение разгръщането на рекламна кампания за набиране на необходимите средства за изграждане на Общобългарски Пантеон - ансамбъл от паметници на културата (паметни знаци и символи) "Величието на България". Набраните средства следва да се ползват и за осигуряване на просветната и образователно-възпитателна работа сред младежта, студентите и всички български граждани.

Шесто - да се предложи и решително отстоява пред Министерството на образованието и науката включване в учебниците по история на специализиран раздел по история на древните българи от Стария свят, вписване в регистъра на Министерството и разкриване във ВУЗ на учебна дисциплина и по възможност факултети и други учебно-образователни структурни звена по българистика (българознание) и древнобългарска история.

Седмо - след обсъждане (диалог) с оторизираните държавни органи на ЮНЕСКО и ООН да се предложи програма за съвместна, целенасочена, изследователска работа по проблемите на Стария свят и културно-историческото наследство на древните българи, както и за изучаване, съхранение и опазване на най-древните археологически и други паметници на културата на територията на Р. България.

Осмо - през м. май 2006 г. да се проведе Общобългарска среща с участието на представители от българските общности по света за учредяване на Световна Общобългарска общност. Да се предложи на държавните органи и организации да вземат реално участие в подготовката и провеждането на проявата, посветена и на Деня на Европа като осигурят и необходимите условия за тази цел. Не по-късно от един месец след провеждането на настоящия Конгрес Организационният комитет по подготовката и провеждането му, след специализирано обсъждане, чрез МАБИК да предложи проект за програма на проявата.

Девето - да се възобнови предложението до НС, МС и Президента на Р. България за нови официални празници на страната: 22 март - Ден на българската държавност, 11 ноември - Ден на всенародна почит към паметта на предците, праотците и дедите ни, 22 декември - Новата година на древните българи. Да се обяви 153 г. за година на образуването на Авитохолова България.

Десето - да се поднови предложението пред Министерството на културата и други държавни институции за изграждане в Шумен, Варна. В. Търново или София на Университет (Институт) за историята на Стария свят и древните българи и за разгръщане на рекламно-туристическа индустрия, произвеждаща рекламни сувенири, книги, брошури, разстановка на паметници на културата и редица други материали за уникалното ни културно-историческо наследство, древната ни история и цивилизация.

Единадесето - да се направи предложение на държавните институции и неправителствените организации за провеждане на Национална кръгла маса по проблемите на духовното единение на българите с различие културен и религиозен модел на развитие.

Призоваваме всички държавни органи и институции и всички български граждани да бъдем достойни наследници на достолепието и величието древнобългарско, завещано ни от предците от преди няколко хилядолетия, да пазим чиста и непоколебима паметта им и направим всичко необходимо за нейното съхранение и увековечаване.

гр. София
02 ноември 2005 г.

ПАНТЕОН - МЕМОРИАЛЕН АНСАМБЪЛ ОТ ПАМЕТНИЦИ НА КУЛТУРАТА "ВЕЛИЧИЕТО НА БЪЛГАРИЯ"

Идеен проект

Пантеонът ще се ситуира в началото на Южния парк на София или на друго място, съгласувано и одобрено от съответните столични и държавни институции. Допустимо е разделянето на две или три части, ако отредените терени и тяхната площ налагат това.

Пантеон-ансамбълът се разбира като сложна архитектурна, скулптурна, художествена, аудио-визуална и развлекателно-търговска реализация, изискваща включването на различни специалисти като: архитекти, художници, скулптори, композитори, историци, общественици, търговци и други. За всяко едно специализирано проектиране се предоставя отделно, конкретизирано планово задание.

Изхождайки от изключителната важност не само за сегашните поколения българи, но и за европейските, азиатски и други народи по света на автентичната протобългарска и древнобългарска история, чрез създаването на уникален по идейно съдържание, обхват и вид мемориален комплекс, в него да се заложат следните по-важни раздели:

- протобългарската и древнобългарска история - неотменна част от общочовешката историческа съкровищница;
- двата клона на общобългарския родов корен - северен (кимерийци) и южен (етиопо-кушити - кари);
- исторически път на развитие, преселения и начало на родово-племенни и държавни общности;
- протобългарски и древнобългарски - вяра, богове, религии и светоглед. Астрономични познания, символи, календар и писменост;
- протобългарите и древните българи - строители на чудесата на света - пирамиди, градове и създатели на държави и империи;
- родоначалници и владетели на българския род и държавните общности;
- древните българи - траки и кимерийци - основатели на Елада и Рим;
- общобългарски империи и държави в древността преди новата ера;
- воинска слава, добродетели и величие на протобългари и древните българи.

В комплекса ще се заложат стена и алеи на достолепието и славата, пирамида, входни и тържествени арки, кули и стели, пантеон на духа и величието българско, макети, скулптури и възстановки на древнобългарско селище, онгъл, воински доспехи, колесници и друг вид снаряжение, на образите и гробниците, така също и на намерените вещи в тях, на рода Дуло - Кубрат и Аспарух, на Стоунхендж и/ или Карнак, шатра, както и фотоси, рисунки и картини на отделни други моменти от протобългарската и древнобългарска история.

С цел пълноценното функциониране на комплекса, ще се заложат подходящи търговски и други съоръжения и материална база, даващи възможност за рекламно-издателска дейност, производство и разпространение на сувенири, значки, подаръци, малки пластики, паметни знаци, карти и други материали.

Крайно необходимо да се използват възможностите на градоустройството, архитектурата, обемно-изобразителни похвати и други методи и средства, чрез които да се покажат по уникален начин основните моменти и исторически периоди, водачи и владетели, паметници на духовната и материална култура.

Пантеонът ще подчертава, че общобългарският родов корен води началото си от зората на човешката история и развитие и има значителен принос в общочовешкия прогрес.

Подобаващо място ще се отдели на прословутия български дух и неговите носители, като приоритетно се покажат високите интелектуални достижения на българския творчески и съзидателен гений. Ще се ситуира на най-подходящи места "Вечният огън" на българщината.

Комплексът ще очертава кимеро-тракийския произход и възход на българина преди новата ера, както и неговия по-древен родов корен от родовия корен на сегашните народи и народности в Европа и преобладаващата част на света. В него ще се ситуират приоритетно утвърдените древнобългарски знаци. Всяка община в България може да ги постави след съгласуване на своя територия.

Уважаеми колеги и гости на Конгреса,

Днес, в последния ден и час от работата на Конгреса имаме честа и задължението преди всичко да изкажем своята гореща благодарност към голямата общност от съвременни българи с явен интерес и съпричастност към работата по изучаване и разпространение на историческата истина за древните ни предци.

Имаме основание да сме доволни от извършеното в хода на подготовката и провеждането на научно-практическите конференции и секциите по отделни направления на праисторията на човечеството и древните българи от Стария свят, както и на пленарните заседания на Конгреса.

Сериозната, дългогодишна, задълбочена проучвателска дейност на представители на различни области - учени, специалисти и изследователи ни даде възможност за най-точни оценки и изводи, които по убедителен начин се потвърждават и дообогатяват и от редица други изследвания от различни държави и народности.

Ще посоча само няколко от тях. На първо място това са резултатите от световното проучване на ДНК на стотици хиляди хора, което в най-близко време ще даде възможност да се състави карта на заселването на Земята. Генографският проект - глобално проучване на дълбокото колективно начало и минало на човечеството потвърждава категорично съществуването на хора от Северното полукълбо - главно земите на съвременните балкански страни още от преди 1,5 милиона години, а хомо-сапиенс от преди 60 хиляди години.

Българо-френските проучвания на пещерата "Козарника" до Белоградчик сочат пластове от късния палеолит от 40 хил. години и откритите в тях оръдия на труда демонстрират близост с културата, която се развива няколко хилядолетия по-късно на Запад. Всичко това е дело на нашите предци - именците (мизи), сапеи (шопи) и драки, които още в 53 хил. г. пр.н.е. са населявали поречието на Дунав и земята между четирите големи реки, които се вливат в нея в непосредствена близост до Черно море. Това е земята, описана в Библията като земя - Рай. Стотици са доказателствата на наши и чуждестранни учени и изследователи, които в последно време все по-убедително потвърждават това.

Сега вече е ясно, че събитията на Балканите са били много по-значителни и по-древни от тези в Западна Европа, главно поради по-добрите условия на живот и местоположението на балканските земи - на кръстопътя между континентите.

Последните открития сочат, че най-ранните човешки преселения в Европа са на Балканите и преди всичко в изначалната територия на Европа (земите на съвременните държави България и Румъния). По същите земи са и първите поселения на хомо-сапиенс. Всичко това е в резултат и на промяната на културата чрез развитието на нови техники на изработване на по-съвременни кремъчни оръдия на труда. В този преход от среден към късен палеолит се заражда и развива и първата в човешката праистория цивилизация - на именците (мизи) и сапеите (шопи), която по-късно в течение на времето става основа за развитие на лемурийската, атлантическа, хиперборейска, озирийска (древноегипетска) и Рама (древноиндийска) - палеолитни цивилизации. Заражда се и най-древната държавност на наследниците на родоначалника на народите - мизиеца Зиези, както е известен от стародавни източници, оставени ни главно от вавилонския историк Бероз.

В ход е разработка на специализирана книга за първите в праисторията на човечеството култури и цивилизации.

Новите открития на древни селища от палеолита в с. Искра - Първомайско, с. Оходен - Врачанско, на некрополите край Бакаджика - главно в с. Люлин, Ямболско и редица други, са допълнителни явни доказателства, срещу които е невъзможно да се противопоставят други научни истини.

В подкрепа на изводите на Конгреса са и най-новите изследвания и доказателства на двама френски учени от еврейски произход - Мосад и Роже Сабах, публикувани в книгата "За тайната история на Библията". По убедителен начин те доказват, че Мойсей и библейският патриарх Авраам не са евреи, а египетски фараони. Зад "историческите" персонажи на Стария Завет - Аарон, Йосиф, Сара и Лован стоят също египетски имена и титли.

Преди повече от три хиляди години драматични събития на религиозна основа в Египет променят съдбите на богове и хора. Страната е пред гражданска война. Ахетатон - най-красивият град в света, където е събран цветът на тогавашната интелигенция, е разрушен до основи.

Най-голямата в предхристиянската цивилизация политическа сделка, поставена зад кулисите на официалната, т.е. подменена арамейска библейска история със сега известната Библия, модифицирана и преработена, е вече окончателно изяснена. От нея убедително личи прекрояването на историческите факти.

Градът на "златото и светлината" - свещеният град на фараона Ехнатон и царица Нефертити е символ на апогея на египетската цивилизация, а изопачените факти на събитията около тях в Библията, е историята, която лежи в основата на продължаващия и до днес конфликт между Израел и Палестина. Всъщност в далечна древност тези земи са владени от българите - пелгари (пелазги), които са кръстници както на Египет (носещ името на пелазга Египт от края на IV хил. пр.н.е.), така и на Палестина и създатели на цивилизацията в тези територии.

Декодирането на сакрални плочици от Градешница (Врачанско) и Караново (Сливенско) показва, че писмото върху тях е най-старата писменост в Европа и света. Това твърди и д-р Стефан Гайд, съосновател на Института по трансцедентални науки в Лонг Бийч, Калифорния (САЩ). Според него тази писменост предшества шумерската и египетската с 2000 години. Д-р Гайд е експерт в областта на лингвистиката и криптографията

Разширеният ни хоризонт на познанията около древната история и посочените по-горе доказателства са категорични потвърждения на оценките и изводите на Конгреса и на достоверността на утвърдената от него хронология на историческите събития, свързани с древните ни предци и техния неоценим принос за развитието на световната история, култура и цивилизация.

Още веднъж най-искрена благодарност към всички участници в Конгреса и специално към съвременния български Орфей - Илия Луков, чиито проникновено слово и песен за България и българите са маяк към бъдното единение на всички българи у нас и в чужбина. Неговият пример потвърждава заложената в името на Международната академия идея за единение на българознанието, иновациите и културата като основа на новата българска мечта и

национален идеал за разцвета на страната и народа на духа - България и българите.

До нови срещи през м. май 2006 г. - на поредната сесия на интердисциплинарната Научнопрактическа конференция на тема "История на ранносредновековните българи и България през V-VII век".

акад. Сергей Иванов
Председател на МАБИК и
на Организационния комитет
на Конгреса

Редакционна бележка:

В сборника от Конгреса са включени всички материали предадени до 31 януари 2006 година.

НАЧАЛНИК НА ГЕНЕРАЛНИЯ ЩАБ НА БЪЛГАРСКАТА АРМИЯ

CHIEF OF GENERAL STAFF OF THE BULGARIAN ARMED FORCES

ДО УЧАСТНИЦИТЕ В ПЪРВИЯ ОБЩОБЪЛГАРСКИ ИНТЕРДИСЦИПЛИНАРЕН КОНГРЕС "ИСТОРИЯ НА ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ ОТ СТАРИЯ СВЯТ"

Уважаеми госпожи и господа,

Приемете от името на ръководството на Генералния щаб на Българската армия и лично от мое име най-сърдечни поздрави по случай откриването и провеждането на Първия общобългарски интердисциплинарен конгрес "История на древните българи от Стария свят".

Този висок научен форум, в който участват най-изтъкнатите наши научни, образователни и културни дейци, специалисти, изследователи и преподаватели от водещите висши учебни заведения и научни институти в страната заема важно място в културния живот на нашата страна. Несъмнено той ще има важно значение за разкриването и изследването на нови факти, свързани с живота на древните българи, населяващи нашите земи през най-ранните епохи, ще даде нов тласък за развитието на тази област от Историята на България.

Ето защо, прави чест на ръководството на Международната академия по българознание, иновации и култура за проявената инициатива и за вложените огромни усилия в организацията, подготовката и провеждането на този конгрес.

Благодаря за любезната покана да участвам в това крупно научно и културно мероприятие.

Като приветствам конгреса от името на българските воини, изразявам своята увереност, че той ще допринесе за задълбоченото разглеждане на всички планирани въпроси, свързани с историята на древните българи от Стария свят.

На всички участници в конгреса желая успешна и плодотворна дискусия!

НАЧАЛНИК НА ГЕНЕРАЛНИЯ ЩАБ
НА БЪЛГАРСКАТА АРМИЯ

ГЕНЕРАЛ НИКОЛА КОЛЕВ

31 октомври 2005 г.
София

Кмет на Пловдив

До
акад. д-р С. Иванов
Председател на
Международна академия
по българознание, иновации
и култура
С О Ф И Я

Уважаеми акад. Иванов,

Приветствам сърдечно избора Ви Пловдив да бъде домакин на заседанието на секция "Траки – автохтонно древнобългарско население на Балканите. Цивилизация и култура. Принос в световната история". Нашият уникален град пази съкровено в сърцето на България паметта на предците ни отпреди шест хиляди години. Памет, която ни прави горди, но и изключително отговорни пред бъдещите поколения.

Провеждането на този важен форум в тук е част от призванието, което има днес обществото ни – да съхрани и предаде в чистота познанието за нашето минало. За да може това знание да се превърне в импулса за бъдещото развитие на България, на Европа, на съвременната цивилизация.

Поради служебните ми ангажименти днес няма да имам възможност да взема участие във форума. Вярвам, че отличната организация и изключителната подготовка на участниците ще дадат желаните резултати за провеждането на Първия общобългарски конгрес за история на древните българи.

С пожелания за успешна работа,

Ваш,

д-р Иван Чомаков
Кмет на Пловдив

20.09.2005 г.

Българите са най-древното прединдо - европпейско население на Балканите - създатели на Стария свят на първата Европа и страните на "чудесата на света". Техните уникални знания, постижения и самобитна култура лежат в основите на човешката история и цивилизация.

Цена 11.00 лв.